

НАМИРАНЕ НА МИР В ЖИТЕЙСКИТЕ БУРИ

„Христос във вас, надеждата на славата“
(Кол. 1:27)

от

Чарлз Спържън

Информация за Чарлз Спържън

Чарлз Спържън (1834-1892) е английски баптистки проповедник, който продължава и сега да оказва силно влияние сред християните от различните деноминации и поколения, сред които е наричан „Князът на проповедниците.“ Бил е видна личност в Реформираната баптистка църква и се е противопоставял на някои либерални тенденции в църквата по неговото време. Много продуктивен автор – написал е над 6000 проповеди и голям брой книги – автобиографии, коментари, молитвеници, християнски книги, списания, поезия, химни и много други.

В продължение на 38 години е бил пастор в New Park Street Chapel, в Лондон. През 1867 основал благотворителна фондация, а след това и Spurgeon's College за обучаване на свещеници. Много от проповедите му са били стенографирани на живо, докато проповядвал и са преведени на много езици. Притежавал е изключително ораторско майсторство, огромни тълпи от хора са се събирали да го слушат, поради което специално за него построили нова сграда на църквата му с няколко хиляди седалища.

Съдържание

Глава 1. Спасени в надежда.....	2
Глава 2. Котвата на душата ви.....	11
Глава 3. Песни в нощта.....	22
Глава 4. Дарът на паметта.....	29
Глава 5. Когато всичко изглежда безнадеждно.....	38
Глава 6. Христос във вас.....	45
Списък на преведените от мен книги или подобрени мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....	54

Глава 1

Спасени в надежда

„Защото с тази надежда ние сме спасявани; а надеждата, когато се вижда изпълнена, не е вече надежда; защото кой би се надявал за това, което вижда? Но ако се надяваме за онова, което не виждаме, тогава с търпение го очакваме“ (Рим.8:24-25 - мой превод)

Ние, които вярваме, сме спасени още сега. В известен смисъл ние сме напълно спасени. Напълно сме спасени от вината за греха. Господ Исус взе нашия грях и го отнесе в Собственото си тяло на кръста. Той предложи приемливо изкупление, което унищожи престъплението на всички Своя хора веднъж и завинаги. Наказанието за греха беше платено от нашият велик Заместител и чрез вяра ние приехме Неговата саможертва. *„Който вярва в Него, не е осъден“* (Йоан 3:18).

Когато приемем Христос с вяра, ние веднага биваме спасявани от оскверняването на злото и имаме свободен достъп до Бога, нашият Отец. Чрез вяра сме спасявани от господстващата сила на греха в живота ни. Както казва Рим. 6:14: *„Грехът няма да има власт над вас; защото вие не сте под закона, а под благодатта.“* В сърцето на всеки християнин короната е била свалена от главата на греха и силата на ръцете му са била победена чрез силата на вярата. Грехът се стреми да спечели управлението, но той не може да спечели победата, защото този, който е роден от Бога, не се наслаждава от извършването на грях. Той не извършва грях като някакъв ежедневен навик. Вместо да върши грях, вярващият защитава и предпазва себе си, с цел Злият да не го докосне.

Откъсът от Библията, върху който ще фокусираме вниманието си е от Рим.8 и в него се казва: *„Ние сме спасявани чрез надежда.“* Но изглежда, че това не е в съответствие с други откъси от Библията. Навсякъде в Божието Слово ни се казва, че ние сме спасявани чрез вяра. Например, в Рим. 5:1 се казва: *„И така, оправдани чрез вяра.“* Вярата, а не надеждата е спасяващата милост, с изключение на това, че в някои отношения надеждата е синоним на вярата. В оригиналният гръцки текст, смисълът на Рим. 8:24 е: *„Ние бяхме спасени в надежда.“* Ако откъсът беше преведен по този начин, това щеше да предотврати погрешното разбиране. Както е казал видният коментатор Бенгел: *„Думите не описват средството, а начинът на спасението. Ние сме спасявани така, че да може въпреки това да остане нещо, заради което да можем да се надяваме, както за спасението, така и за славата.“*

Вярващите получават спасението на душите си като кулминация на тяхната вяра. Те получават спасението чрез вяра така, че да могат да го получат и чрез милостта. Ние сме спасявани чрез вяра и в надежда. Поради това ние се радваме сега в спасението, което вече притежаваме и на което вече се радваме чрез вярата в Христос Исус. Да, ние осъзнаваме, че има и още нещо, което ще стане наше притежание. Ще получим спасение в по-широк обхват, което все още не виждаме. Защото сега установяваме, че вътрешно живеем във временен палатков храм. *„Защото ние, които сме в тази телесна скиния, стенем като обременени“* (2Кор.5:4). А навсякъде около нас е явно, че творението изпитва родилни болки. Можем да видим признаците на родилните спазми на земята в неспокойствието, изригването и страданията в природата. Нещата не са подредени по начинът, по който Бог първоначално ги е направил. Тръни растат по нивите; болест е обхванала техните цветя; зърното им е плесенясало. Небесата плачат и напояват нашата реколта; дълбините на земята се разместват и разтърсват градовете ни със земетресения. Чести трагедии и нещастия предвещават великото бъдеще, което ще бъде родено като резултат от тези родилни болки.

Никъде на земята не може да бъде намерен свършен рай. Даже най-добрите неща на този свят сочат към нещо по-добро. И цялото творение стене заедно с нас в родилни болки. Даже ние, които получихме първите плодове на Духа и сме благословени и спасени, стенем вътре в себе си, очаквайки още нещо – слава, която още не се вижда. Ние все още не сме достигнали до спасението, но вървим към него. Първата жажда на нашите изсушени и греховни души беше утолена, но ние все още имаме по-големи желания вътре в нас. С незадоволени копнежи ние гладуваме и жадуваме за праведност. Преди да бяхме вкусили от Небесният Хляб, ние бяхме гладни за храна, която е равностойна на помията за прасетата. Сега обаче новородената ни природа създаде в нас нов вид апетит, който целият свят не би могъл да го задоволи.

Коя е причината за този глад? На този въпрос не е трудно да се отговори. Нашата тъга, копнеж и незадоволени желания са насочени към две неща:

- 1) Копнеем да бъдем изцяло освободени от греха във всяка негова форма;
- 2) Копнеем да бъдем освободени от физическите ни тела и да получим възкресените ни тела.

Копнеж за освобождаване от греха

Ние сме натоварени от злото, което е света. Тревожени сме от злите разговори на грешните хора и сме натъжавани от техните изкушения и преследвания. Фактът, че „целият свят лежи в лукавия“ (1Йоан 5:19) и че хората отхвърлят Христос, и умират в неверие, е извор на огромно страдание за нас. Ние даже бихме искали да живеем в пустиня, далече от цивилизацията, за да можем да общуваме с Бога в мир и никога да не чуваме повече за богохулство, мърморене, поквара и престъпление. Този свят не е нашия дом, защото той е осквернен. Ние очакваме великото раждане, когато ще бъдем взети от този свят, за да живеем в съвършено братство с другите хора.

До тогава даже присъствието на греховния свят би могъл да бъде по-малък проблем, ако можехме да бъдем напълно освободени от греха вътре в самите нас. Това е едно от „нещата, които не се виждат“ (Евр.11:1), които ще бъдат изпълнени на по-късен етап. Ако можеше да бъде освободен от цялата си склонност да извършва грях, тогава човекът повече нямаше да бъде уязвим от изкушението. Той нямаше да има нужда да се предпазва от него. Ако нещо не е възможно да бъде изгорено или очернено, тогава огънят не може да му навреди. А ние усещаме, че трябва да избягваме изкушението, защото осъзнаваме, че в нас има дънери или подпалки, които могат да се запалят. Нашият Господ е казал: „защото иде князът на този свят. Той няма нищо свое в Мен“ (Йоан 14:30). Но когато дойде до нас, Врагът установява, че в нас има не само нещо, а много неща, които са съвместими с неговите цели. Сърцата ни са изцяло готови да чуят и да повторят като ехото гласът на Сатаната. Когато той посее плевелите си, нивите на старата ни природа скоро раждат плод. Злото остава даже в тези хора, които бяха спасени и то заразява всички способности на умовете им.

О, ако можехме да се освободим от споменът за греха! Какво изтезание е за нас да помним мръсните думи и откъсите от нецензурните песни. О, ако само бяхме освободени от греха в мисловния ни живот! Тъгуваме ли достатъчно заради греховете в мислите и във въображението ни? Човек може да извърши грях, и то ужасен грях в мислите си, въпреки че може да не е извършил грях чрез действията си. Много хора са извършвали разврат, прелюбодеяние, кражба и даже убийство, мислейки си за тези неща, въпреки че те може никога да не са извършвали тези грехове публично. Ох, ако само въображението ни и цялата ни вътрешна природа беше очистена от покварата, която е в нея и която ферментира и се превръща в нещо гранясало.

Вътре в нас има зло, което ни кара да възкликваме всеки ден: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?“ (Рим. 7:24). Ако някой, който чете тази книга, казва: „Аз никога не съм се чувствал по този начин,“ аз се моля на Бога той скоро да преживее това. Тези, които са доволни от себе си, знаят много малко за истинското духовно съвършенство. Здравото дете расте, а същото важи и за здравето дете на Бога. Колкото повече се доближаваме до съвършената чистота на сърцето, толкова повече ще скърбим поради най-мъничките петънца на греха и толкова повече ще разпознаваме като грях онези неща, които в миналото извинявахме. Онзи, който най-много прилича на Христос, осъзнава най-ясно несъвършенството и е нетърпелив да се отърве и от най-малкият грях. Когато някой каже: „Аз стигнах до финала,“ аз съм много загрижен за него, защото вярвам, че той всъщност още не е започнал да бяга.

А що се отнася до мен самият, аз изпитвам силно нарастващи болки и се чувствам много по-малко доволен от себе си, отколкото преди. Имам непохватима надежда за нещо по-добро и ако не беше тази надежда, щях да считам, че съм наистина нещастен от това, че осъзнавам нуждите си и съм много опустошен от болестите. Следователно, това е един от големите източници на духовното ни стенание. Ние сме спасени, но не сме освободени напълно от склонността ни да извършваме грехове. Нито пък сме достигнали до пълнотата на светостта. „Остава още много земя да бъде превзета“ (Ис. Нав. 13:1).

Копнеж за нашите възкресени тела

Друга причина за тази „зима на нашето недоволство“ е тялото ни. Павел казва, че тялото е „унизително“ (Фил.3:21) и то наистина е такава, когато бъде сравнено с онова, в което ще се превърне, когато бъде оформено по образа на Исус Христос. Само по себе си тялото не е унижително, ако бъде разглеждано като творение на Бога, защото в Пс.139:14 се казва, че то е направено „страшно и чудно.“ Има нещо много величествено в тялото на човека, който е бил създаден да върви на два крака, да гледа нагоре и да вижда небето. Тяло, което е било подготвено по чуден начин, за да бъде дом на ума и да се подчинява на заповедите на душата, не трябва да бъде презирано. Тяло, което може да бъде храм на Светия Дух, не е паянтова барака, поради което нека да не го презираме. Трябва да сме вечно благодарни, че сме направени човешки същества – т.е. ако освен това бъдем направени и нови в Христос Исус и се „облечем в новия човек“ (Еф.3:24). Тялото стана подвластно на смъртта чрез Грехопадението и остава подчинено на нея. Поради това то е предопределено да умре – по-рано или по-късно, освен ако Господ не се върне внезапно. Но и даже тогава, тялото ще трябва да бъде променено, защото кръв и плът, в сегашният им вид, не могат да наследят Божието царство.

И така, нашите слаби тела не съответстват добре на новородените ни души, тъй като те все още не са родени отново. *(Коментар: Образно казано телата ни приличат на стари компютри, на които е монтиран нов и по-съвършенствен софтуер, който изисква хардуера да притежава по-съвършени възможности. Д.Пр.)* Телата ни до известна степен са мрачно и печално жилище за духовете ни, които са родени от небето! С техните копнежи и болки, умора и немощ, нужда от сън, храна и дрехи, податливост на студа и горещината, на нещастни случаи и на заляняване, както и невъзможността им да понасят прекомерна работа и изтощителен труд, те за съжаление са неспособни да служат на хората, които са оправдани. Те ни дърпат надолу и пречат на духовете ни, които иначе могат да се издигат до големи висоти. Замислете се колко често лошото здраве изгасва благородния пламък на добрите намерения и на светите желания. Замислете се за това колко често болката и слабостта замразяват радостните потоци на душата. Кога ще бъдем освободени от веригите на това природно тяло и ще бъдем облечени в сватбената дреха на духовното тяло? Тъй като грехът обитава в сърцата ни и сме облечени в умираща глина, ние сме радостни, че сега спасението ни е по-близо до нас, отколкото вярвахме в началото и копнеем да влезем в пълната наслада на духовното тяло.

Текстът от Библията в началото на тази глава ни дава огромно окуражение за това. Ще дойде време, когато ние ще бъдем напълно освободени от състоянието на настоящето пышкане. Ще получим спасение, което е толкова всеобхватно, че то ще обхване всичките ни нужди и даже всичките ни желания. Очаква ни спасение, чийто размери са огромни и вечни. Всяко нещо, което бихме пожелали, е включено в него. Затова говори разглеждания от нас текст, когато казва: „с тази надежда ние сме спасявани.“ Чрез надежда ние се държим здраво за това велико и всеобхватно спасение.

В светлината на всичко това, искам да опиша за вас видът на надеждата, която се държи здраво за по-великото спасение, за което копнеем ние.

Целта на нашата надежда

Цялостно съвършенство

Преди всичко, ние се надяваме за нашето собствено цялостно съвършенство в Христос. Ние вървим към светостта и чрез Божията милост никога няма да се спрем, докато не я постигнем. Всеки грях, който е в нас, е обречен не само да бъде победен, но и да бъде умъртвен. Милостта на Бога не ни помага да крием греховете си, а да ги унищожаваме.

Трябва да се справим с греха така, както Исус Навин се е справил с 5-те вражески царе, когато те се крили в пещерата при Макида. Докато бил ангажиран в сражението, той казал: „*Струпайте големи камъни при входа на пещерата*“ (Ис. Нав. 10:18). За известно време греховете ни са затворени чрез въздържащата милост като в пещера. Огромни камъни са поставени пред входа на пещерата, защото греховете ни щяха да избягат, ако можеха и щяха да грабнат юздите на живота ни. Но ние възнамеряваме по-късно да се справим с тях по-резултатно със силата на Светия Дух. Когато Исус Навин казал: „*Изведете при мен онези петима царе*“ (Ис. Нав. 10:22), той ги ударил и ги убил, а после ги обесил.

Чрез Божията милост ние никога няма да бъдем задоволени, докато не намразим и не се отречем от всичките си природни наклонности да извършваме грях и докато те не бъдат напълно унищожени. Ние се надяваме, очаквайки денят, в който никакво петънце от минал грях или влечения за извършване на бъдещ грях няма да е останал вътре в нас. Ние ще продължим да имаме свободна воля и свобода да избираме как да постъпваме, но ще избираме само доброто. Вярващите, които сега са на небето не са пасивни същества, които са принуждавани чрез сила, на която не могат да се противопоставят, за да вървят по пътя на подчинението. Като интелигентни същества със свободна воля, те свободно избират да бъдат свети пред Господа.

Ние също ще се наслаждаваме вечно на славната свобода, която имат децата на Бога, които постоянно избират да вършат това, което е добро и правилно. По този начин ще живеем в постоянно щастие. Никога повече няма да има невежество, защото всички ние ще бъдем учени от Господа и ще познаваме така, както и ние ще бъдем познавани. Ще бъдем съвършени в нашата служба на Бога и ще бъдем освободени от егоистичната воля и от желанията на плътта; ще бъдем близо до нашия Бог и ще приличаме на Него.

Както е написал Исаак Ватс:

Грехът, моят предишен най-лош враг,
няма вече да безпокои очите и ушите ми;
всичките ми вътрешни врагове ще бъдат убити,
а Сатаната никога няма да нарушава моят мир.

Колко прекрасно ще бъде това небе! Мисля си, че ако бих могъл да стана абсолютно свободен от всяка склонност да върша грях, аз не бих се интересувал къде живея – на земята или на небето, на дъното на морето с Йона или в отворотен затвор с Йеремиа. Чистотата е мир; светостта е щастие. Онзи, който е

свят така, както Бог е свят, ще бъде щастлив така, както Бог е щастлив. Това е главната цел на нашата надежда.

Спасяване на телата ни

Друга цел на нашата надежда е спасяването на телата ни. Прочетете тези стихове, в които Павел преподава тази истина: „*Обаче, ако Христос е във вас, то при все, че тялото е мъртво поради греха, духът е жив поради праведността. И ако обитава във вас Духът на Този, който е възкресил Исус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христос Исус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който живее във вас*“ (Рим.8:10-11).

Когато умираме, ние изоставяме за известно време телата си зад нас. Следователно, с оглед на цялото ни същество, ние няма да бъдем свършени до идването на възкресението. Ние ще бъдем морално свършени, но тъй като цялостният човек се състои от тяло и душа, физически ние няма да сме свършени, докато една част от нас остава в гроба. Когато изсвири тръбата на възкресението, телата ни ще възкръснат, но те ще възкръснат в спасен вид. Обновеният ни дух ще бъде много различен от това, което е бил духът ни, когато той е бил под робството на греха. По същият начин, когато телата ни бъдат възкресени, те ще бъдат много по-различни от вида, в който са сега.

Болестите причинявани от лошо здраве и от възрастта ще бъдат непознати сред прославените вярващи, защото те ще бъдат като Божиите ангели. Нито един християнин няма да влезе в славата куц, сакат, болнав или обезобразен. Никой няма да бъде сляп или глух. Няма да има парализи или намаляване на телото, причинявано от туберкулоза. Ние ще притежаваме вечна младост. Тялото, което е било погребано в слабост, ще бъде възкресено в сила и незабавно ще се подчини на заповедите на своя Господ. Павел казва: „*посявано е в природно (направено от пръст) тяло*“ (1Кор.15:44 – мой превод), подходящо за пръстта и „*е възкресявано духовно тяло*“ (1Кор.15:44), подходящо за духът, най-висшата природа на човека. Предполагам, че ние ще наследим този вид тяло, което херувимите обличат, когато летят, „*възседнали на крилето на вятъра*“ (2Ц. 22:11) или такъв вид тяло, в което херувимите обитават, когато като „*огнен пламък*“ (Евр.1:7) се втурват да се подчинят на заповедите на Йехова. Каквито и да бъдат бъдещите ни тела, те ще се различават много от сегашните ни тела. Понастоящем те са съсухрени пъпки, които ще бъдат погребани в земята. Но те ще възкръснат като славни цветя, като златни чаши, за да улавят слънчевата светлина от лицето на Йехова. Ние все още не познаваме величието на тяхната слава, освен това, че те ще бъдат оформени като славното тяло на Господ Исус. Поради тази причина, това е втората цел на нашата надежда – че ние ще получим славни тела, които ще бъдат способни да се съединят с нашия очистен дух.

Нашето духовно наследство

Погледната от друг ъгъл, целта на нашата надежда е, че ние ще влезем в нашето духовно наследство. Павел е казал: „*Ако сме деца, тогава сме и наследници – наследници на Бога и сънаследници с Христос*“ (Рим.8:17). Независимо дали ще имаме кратък или дълъг сегашен живот, сегашният наш имот е нищожен в сравнение с онова, което Бог съхранява гарантирано за нас, онова, за което Той се е заклел, че ние ще получим в Денят, когато станем пълнолетни. Пълнотата на Бога е наследството на вярващите. Всичко, което може да направи човека благословен, благороден и завършен, е запазено за нас. Ако можете, измерете наследството на Христос, който е Наследникът на всички неща! Какъв трябва да е дялът на възлюбеният Син на Всевишният? Какъвто и да е този дял, той е и наш, защото ние сме сънаследници с Христос. Ние ще бъдем с Него и ще гледаме Неговата слава; ние ще носим Неговия образ; ние ще седим на Неговия трон. Не мога да ви кажа нещо повече, защото думите ми са ужасно слаби. Иска ми се всички ние да размишляваме над това, което ни разкрива Библията за това наследство, докато научим всичко, което може да бъде научено за него. Надеждата ни очаква много неща, тя очаква всичко. Реки от удоволствие и вечни удоволствия текат за нас от дясната ръка на Бога.

Павел писал за „*славата, която ще бъде открита за нас*“ (Рим.8:18 – мой превод). Той казал, че тя е „*надвишаващата извънредно много и е вечна тежина на слава*“ (2Кор. 4:17 – мой превод). Слава – каква дума! Славата ще бъде наша, въпреки, че ние сме жалки грешници. Славата е сладка, но каква ще бъде тази слава? А тя ще бъде открита в нас, около нас, над нас и чрез нас за цялата вечност.

Павел също пише за „*манифестацията на синовете на Бога*“ (Рим. 8:19). Тук, на земята, ние сме скрити надалече в Христос като скъпоценни камъни в кутия за бижута. По-късно ние ще бъдем извадени на показ като бисери в корона. Христос бил открит пред неевреите, след като бил крит за известно време. По същият начин ние, които сега сме неизвестни, ще бъдем открити пред хората и пред ангелите. „*Тогаваш праведните ще блестят като слънцето в царството на своя Отец. Който има уши да слуша, нека слуша*“ (Мат. 13:43). Не мога да ви кажа на какво ще прилича тази манифестация. „*Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, нито е влизало в сърцето на човека, всичко това е приготвил Бог за тези, които го обичат*“ (1Кор.

2:9). И въпреки, че „Бог ни разкри тези неща в нас чрез своя Дух“ (1Кор. 2:10 – мой превод), нашите духове са били в състояние да възприемат само малка част от това разкритие. Предполагам, че само онзи, който има привилегията да вижда вечния дом за хората, които са били направени съвършени в Христос, може да ни разкаже на какво приличат тези неща. И си представям, че даже той не може да направи това, защото думите не могат да го опишат. Когато бил в Рая, Павел чул думи, но не ни е казал какви са били те, защото казал, че законът забранява човек да ги изговаря. Тези думи били твърде свети, за да бъдат изговаряни от смъртен език. Все още не, но по-късно обектът на нашата надежда ще бъде разкрит пред нас. Не подценявайте това, защото това ще се случи в бъдещето, защото периодът от време няма значение. Какво са няколко месеца или години? Какво от това, че ще изминат няколко стотин години преди ние да бъдем възкресени? За нас те са като кратък сън! А тогава невидимото ще стане видимо; невъзможното да бъде казано ще бъде чуто; вечният живот ще бъде наш завинаги! Това е нашата надежда!

Природата на нашата надежда

Надеждата, в която ние сме спасявани се състои от три неща: вяра, желание и очакване. Надеждата ни, че ще бъдем напълно освободени от греха в нашия дух и че ще бъдем спасени от всички болести на тялото ни, произлиза от искрената увереност в нашето спасение. Откровението на Онзи, който е донесъл животът и безсмъртието за да станат видими, свидетелства за нас, че ние също ще придобием слава и безсмъртие. Ние ще бъдем възкресени в образа на Христос и ще имаме дял от Неговата слава. Това е нашата вяра, защото знаем, че Христос е бил възкресен и прославен, и че ние с Него сме едно.

Ние не само вярваме в това, но често пъти искаме това. Понякога искаме това толкова много, че даже искаме да умрем, за да можем да влезем там. През цялото време, особено когато гледаме към Христос, душите ни копнеят да бъдат с Него. Това желание е придружено от уверено очакване. Очакваме да видим славата на Христос и да имаме дял в нея, ката както очакваме да видим утрешното зазоряване. Всъщност, може би ние няма да видим утрешното съмване, но със сигурност ще видим царят в Неговата красота в земята, която е много надалече. *(Коментар: Проф. Райт твърди, че тази представа не е вярна. Според него небето и земята се припокриват и си взаимодействат. Целта на Бога не е хората, които са спасени, да напуснат този свят и да отидат да живеят в Рая, а обратното – целта на Бога е да възстанови нашия свят в първоначалния му съвършен вид и ние вечно да живеем в него. Бог иска да спаси цялото си творение, а не само хората. Нещо повече, Бог иска ние, християните, активно да работим като негови представители за идването на Божието царство на земята, така както се молим в Господната молитва. И аз вярвам, че проф. Райт е прав! Д.Пр.)*

Ние вярваме, искаме и очакваме това. Това е природата на нашата надежда. Тя не е някакво неопределено, смътно и неоснователно пожелание, че ще се окаже, че нещата са добре, така както хората казват: „Надявам се, че нещата за мен ще вървят добре,“ въпреки че те живеят лекомислено и не търсят Бога. Точно обратното, природата на надеждата ни е, че тя е съставена от придобито познание, от твърда вяра, от духовно желание и от очакването, че тя е напълно гарантирана.

Тази надежда е основана върху Божието Слово. Бог ни е обещал цялостно спасение; следователно ние вярваме в това, искаме това и очакваме това спасение. Исус е казал: „*Който повярва и е кръстен, ще бъде спасен*“ (Марк 16:16). Най-всеобхватният смисъл, който можем да дадем на думата „спасени,“ трябва да е смисълът, който Бог е вложил в тази дума, тъй като Неговите мисли винаги са по-възвишени от нашите мисли. Ние очакваме Бог да направи това, което е казал, до най-малката подробност на Неговото обещание, защото Той никога няма да наруши думата си и винаги изпълнява намеренията си. Ние сме предоставили душите си на грижите на Спасителят, който е обявил, че ще спаси хората Си от греховете им. Ние вярваме в нашия Изкупител. „*Защото знам, че е жив Изкупителят ми и че в последният ден Той ще застане на земята; и даже след като червеите унищожат това тяло, аз пак в моя плът си ще видя Бога*“ (Йов 19:25-26 – мой превод).

Възкресените ни тела ще бъдат нетленни. В Божието Слово има много повече скъпоценни думи за същия ефект и ние се държим за тях, сигурни, че това, което Бог е обещал, Той е способен да го извърши. Ние ще умрем без капка съмнение, че ще бъдем възкресени отново, въпреки че вече сме погребали в пръстта много от любимите си хора с твърдата и сигурна надежда за тяхното възкресение за вечен живот. Земеделецът посажда семето си в земята и не се съмнява, че ще го види да пониква отново. По същият начин погребваме телата на вярващите, а после и нашите собствени тела ще бъдат поставени в гроба с увереното очакване, че те ще живеят отново, което е толкова сигурно, както е сигурно, че въобще са живели. Това е надеждата, която си струва да имаме, защото тя е основана в Божието Слово, във верността на Бога и във властта Му да изпълнява обещанията Си. Поради това имаме много уверена и непоколебима надежда и всеки, който я притежава, няма да бъде посрамен.

Тази надежда е възбуждана в нас от Божият Дух. Ние никога нямаше да имаме тази надежда, ако Светия Дух не беше я събудил в сърцата ни. Невярващите хора нямат и никога няма да имат такава надежда. Само когато хората бъдат обновени, тази надежда влиза вътре в тях, понеже тогава Светия Дух започва да

живее в тях. И поради това аз се радвам с неопишуема радост. Ако моята надежда за съвършенство и безсмъртие е влята в мен от Бога, тогава тя трябва да бъде осъществена, защото Господ никога не вдъхва надежда, която би посрамила хората Му. Истинският Бог никога не дава на човечеството фалшива надежда. Това никога не би могло да се случи. Богът на надеждата, който ви е учил да очаквате спасението от греха и от всичките последици от греха, ще направи за вас онова, което е според очакването, което Самият Той е вдъхнал във вас. Поради това, бъдете напълно уверени и чакайте търпеливо Денят, когато Господ ще се появи. Тази надежда действа вътре в нас по свят начин така, както действа всяко милостиво и свято нещо, което идва от Бога. Тя ни очиства така, както е казал Йоан: „*И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, така както Той е чист*“ (1Йоан 3:3) Ние сме толкова уверени в това наследство, че се подготвяме за него, като загасваме всички неща, които са против Него и разпалваме всички неща, които са в хармония с Него – опитваме се да живеем в перспективата на славата. Колко често ми се е струвало (а предполагам – и на вас) да казвам, имайки предвид нещо: „Как ли ще изглежда това в Съдният Ден?“ Ние постъпвахме щедро или освещавахме себе си не защото се интересувахме за това, какво ще си помислят хората за постъпката ни, а защото я оценявахме в светлината на идващата слава. Най-голямата ни мотивация е, че за нас е запазена корона, която никога няма да изчезне.

Тази благословена надежда ни кара да чувстваме, че за нас е срамно да извършваме грях по същият начин, както за принцовете и принцесите от кралското семейство е срамно да играят в калта, така както играят децата в канавката. Вместо това, ние искаме да живеем като онези, които са предназначени да живеят вечно в неопишуватата светлина. Не можем да вървим в тъмнина, защото трябва да живеем в блясък, който прави слънцето да изглежда бледо. Трябва да живеем в общението на Троицата. След като е така, трябва ли да бъдем роби на Сатаната или да бъдем служители на греха? Да не бъде! Тази благословена надежда ни притегля към Бога и ни изважда от ямата на греха.

Да предвкуσαμε това, за което се надяваме

На практика ние вече сме получили по-голямото спасение, за което писах. Това се случи, когато за пръв път разбрахме и приехме надеждата за вечния живот. Чрез вяра ние придобихме първата част от спасението, което е опрощение на греха и оправдаване чрез Христос. А чрез вяра ние имаме общение с Бога и достъп до Неговите безброй благословии. Някои от нас толкова ясно осъзнават това, така както осъзнават, че ние ядем и пием. В допълнение на всичко това, чрез нашата надежда ние получихме залога на цялостното спасение – на пълното освобождение от греха и цялостно изкупление на телата ни от болката и смъртта. Ние имаме това спасение в надеждата и „*се радваме поради надеждата за Божията слава*“ (Рим. 5:2). Какво означава всичко това?

В надеждата си ние виждаме, че спасението е било гарантирано за нас чрез обещанието на милостта. Веднага щом повярваме в Христос, вярата ни гарантира оправдание за нас и ние възкликваме: „Ние все още не сме освободени от склонността си да извършваме грях, но тъй като повярвахме в Христос за спасението, със сигурност ще бъдем направени съвършени. Той не би могъл да дойде, за да ни даде частично или несъвършено спасение. Той ще направи съвършено всяко нещо, което е свързано с нас.“ В надеждата ние виждаме в това обещание за спасението много повече неща, които все още не сме усетили. Знаейки, че цялото обещание ни е напълно гарантирано, ние очакваме бъдещата милост толкова уверено, както с вяра се наслаждаваме на сегашната благословия.

Нещо повече, в надеждата ние виждаме обещание за цялата реколта на първите плодове. Грехът беше покорен чрез милостта, но ние очакваме да видим, че той е напълно унищожен. Когато Светият Дух дойде да живее вътре в нас, нашата надежда стигна до заключението, че тялото ще бъде гарантирано освободено така, както душата беше освободена. В мигът, в който вярата въведе надеждата в сърцето ни, надеждата каза: „Аз имам пълно спасение – не в смисълът, че сега имам усещането, че съм спасена, а че Христос Исус го пази гарантирано за мен.“ Така както в Стария Завет свещеникът поклащал първият житен сноп пред Господа като приемливо жертвоприношение, така и ние сега, с надежда предлагаме на Бога първите плодове на вярата и така ставаме притежатели на целия урожай на спасението. Когато Бог дава на вас и на мен любов към Исус и освобождение от властта на злото, тези първи плодове ни съобщават за съвършеното спасение, което предстои да бъде разкрито вътре в нас. Първата ни радост в спасението прилича на настройване на нашите арфи, за да свирим на тях вечна мелодия. Първият ни мир прилича на изгряващата зора на безкраен ден. Когато за пръв път видяхме Христос и се поклонихме пред Него, първоначалното ни обожание беше нашето първо поклонение пред трона на Бога и на Агнето. Поради това ние бяхме спасени в надежда. Надеждата ни донесе изворът на съвършенството, клетвата за безсмъртието и началото на прославянето. Нещо повече, в надеждата ние сме сигурни за идващата благословия, за която считаме, че вече я притежаваме. Да предположим, че получавате потвърждение от търговец, с когото извършвате външна търговия. Той казва: „Произведох стоките, които поръчахте и ще ви ги изпратя със следващия

кораб, който вероятно ще пристигне на еди коя си дата.“ След това друг търговец се свързва с вас и ви пита, дали искате да купите същият вид стоки и вие му отговаряте: „Не, аз вече ги имам.“ Дали казвате истината? Разбира се, защото въпреки, че все още не разполагате с тях във вашия склад, вие вече сте получили фактура за тях. Знаете, че те вече пътуват към вас. И сте толкова привикнал да вярвате на вашия чуждестранен търговски партньор, че вече считате, че стоките са вече ваша собственост. Постигната е договореност, която ги превръща във ваша собственост.

По същият начин е и с небето, съвършенството и безсмъртието. Те са произведени и това ги превръща в наследство на вярващите. Ние имаме потвърждение от Онзи, в Когото не можем да се съмняваме - от нашият Господ Исус, който е отишъл на небето, за да подготви място за нас и Който ще дойде отново, за да ни отведе при Себе си. В надеждата ние сме толкова сигурни в този факт, че считаме това за извършено. Освен това ние можем да извлечем практически изводи от надеждата си.

Една добра стара пословица ни казва: „Никога не считай, че билетата са твои, преди те да са в твоя курник.“ Но в този случай можете да разчитате, че билетата вече са там на същото основание, както знаете, че билетата все още не са се измътили от яйцата си, защото апостол Павел е казал: „Понеже считам, че страданията на сегашното време не си заслужават да бъдат сравнявани със славата, която ще бъде открита за нас“ (Рим. 8:18 – мой превод). Той е бил толкова уверен в надеждата за вечния живот, която е имал предвид. Той поставил страданията си в този живот в колонката за разходите си, а в колонката на притежанията си поставил славата, която ще му бъде открита. Той казал, че притежанията му са огромни, а разходите му за придобиването на тези притежания са толкова несравнимо по-незначителни, че не си заслужава да бъдат забелязвани.

Нещо повече, апостол Павел бил толкова сигурен, че ще получи своето наследство, че силно копнеел за него. Ние, които сме в това тяло, стенем за да бъдем напълно осиновени като деца на Бога. Нашето стенение не е причинявано от съмнение, а от жаждата да бъдем осиновени. Увереното ни предвкушване ни кара да имаме силно желание да получим онова, което ни е обещано. Безсмислено е да плачете за нещо, което никога няма да имате. Глупаво е това дете, което плаче, защото не може да има луната. Но да пъшкам за това, което съм сигурен, че ще получа, е правилно и подходящо, и е белег за силата на моята вяра. Апостол Павел е бил толкова уверен в получаването на надеждата за спасението, че той е триумфирал в нея. Той казал, че ние сме „повече от победители чрез Този, който ни е възлюбил“ (Рим.8:37). Иначе казано, въпреки че все още не сме съвършени и въпреки че телата ни не са били освободени от болката, ние сме толкова сигурни за съвършенството и за пълното освобождаване, че с радост издържаме на всички неща и триумфираме над всяко затруднение.

Приятелю, ти няма още много време да бъдеш беден и зле. Ти ще живееш там, където улиците са павирани със злато. Няма да имаш главоболие още много време, защото на главата си ще носиш корона на слава и пълно щастие. Не позволявай на срам или притеснение да те тревожи, защото хората няма да имат възможност още дълго време да ти се присмиват. Ти ще седиш отдясно на Бога Отец и славата на Христос ще те обвива вечно. Безкрайна е благословията, че ние имаме такава надежда и че сме толкова уверени в нея, че я очакваме с радост, преди тя всъщност да е дошла при нас. Да, ние сме спасени в надежда.

Обхватът на нашата надежда

Обхватът на нашата надежда са „*нещата, които не се виждат*“ (Евр.11:1). Както казва един текст от нашата Библия: „*надежда, която се вижда изпълнена не е вече надежда; защото кой би се надявал на това, което вижда?*“ (Рим. 8:24). Следователно истинското притежание на християнина е това, което той не вижда. Да предположим, че Бог подготвя християнинът за този свят и той притежава богатства. Нека той да е благодарен, но нека да изповяда, че тези богатства **не са** неговото съкровище. Един час, прекаран заедно с Господ Исус Христос ще донесе повече задоволство на вярващият, отколкото най-голямото богатство. Въпреки, че може да преуспява в този свят, вярващият би се присмивал на идеята да превърне този свят в свое наследство. Хиляди светове, с всичката радост, които те предоставят, не биха могли да се сравнят с нашето обещано наследство. Нашата надежда не е свързана с незначителните неща. Тя оставя мишките в хамбара на советите и бухалите и се извисява на орловите криле там, където по-благородни радости очакват да бъдат получени от нея.

Над, над това ниско небе,
горе, където текат вечните векове;
където сигурните удоволствия никога не умират,
и вечни плодове угощават душата.

Обаче е ясно, че сега ние не се наслаждаваме на славните неща, за които се надяваме. Невярващият възкликва: „Къде е твоята надежда?“ и ние признаваме, че не виждаме обекта на надеждата си. Например,

ние не можем да твърдим, че вече сме свършени. Нито очакваме, че ще бъдем свършени в това тяло. Но вярваме, че ще бъдем направени свършени по образа на Христос, когато дойде моментът, определен от Отца. Сега телата ни по никакъв начин не са направени неподвластни на болестта. Болките и умората ни напомнят, че поради греха, телата ни са подвластни на смъртта. Но въпреки това сме твърдо уверени, че ще носим небесния образ, така както сега носим земния образ. Тези са субектите на надеждата и следователно, те са отвъд нашия сегашен житейски опит. Нека да не бъдем обезкуражавани от това. Надеждата трябва да има нещо, от което да се храни Не можем да имаме всичко, което е на небето и въпреки това да оставаме на земята. Скъпи мой християнино, ако се чувстваш измъчван от грях вътре в теб и твоята святост ти се струва, че е смачкана и опетнена, ти можеш да бъдеш напълно убеден, че Онзи, който е обещал пълното спасение, е в състояние да го направи. Не осъждай повече себе си заради това, което си направил или за това, което си видял, или за това, което си почувствал, или за това какъв си ти. Издигни се и влез в сферата на нещата, които ще бъдат. Когато няма радост в настоящето, ти можеш да знаеш, че има безкрайна радост в бъдещето. Не казвай: „О, но това се намира много далече оттук.“ Това не е вярно. Много хора, които четат тази книга, може да са на възраст 60, 70 или 80 години. Вашето време, когато ще бъдете с Христос не е далече, защото нишката на вашия живот внезапно ще се скъса. Някои от нас са на средна възраст, но понеже вече стигнахме средата на живота, ние трябва да признаем, че и нашето време скоро ще свърши. А тъй като много хора са грабвани от този свят в най-хубавата си възраст, ние можем всеки миг да бъдем отнесени в мястото, за което се надяваме.

Не трябва да се тревожим за това, какво ще правим след 10 години, защото е много вероятно към онова време ние вече да сме влезли в обещаната почивка. Ние ще служим на Господа денем и нощем в Неговия храм, и ще гледаме към Неговото лице в неопишуема радост. Даже ако някои от нас бъдат осъдени на изгнание от небето за още 50 години, това време бързо ще отлети.

Нека да работим с всички сили за славата на Бога, докато сме все още тук, на земята, защото миговете отлитат. Спомняте ли си какво правихте по това време миналата година? Струва ви се, че това беше само онзи ден. Момчетата и момичетата си мислят, че една година е дълъг период от време, но възрастните хора имат различно мнение. Сега, когато косите ни побеляват, на нас годините вече не се струва, че са продължителни. На мен ми се струва, че времето лети толкова бързо, че неговите оси за нагорещени от високата скорост. Страхът вика: „О, да имаше малко повече въздух за дишане!“, но надеждата отговаря: „Не, нека годините да отлитат, защото така по-скоро ще си отидем у дома.“

Между нас и небето има само една крачка. Нека да не се тревожим за нещата тук, долу. Ние приличаме на хора, които пътуват в експресен влак и виждат непоносими гледки през прозореца; а гледката е изчезнала даже преди те да са имали време да помислят за нея. Но, ако изпитват известно неудобство по пътя, ако са настанени в третокласен вагон, въпреки че имат билет за първа класа, те не се ядосват заради това, ако пътуването е кратко. Те казват: „Няма значение. Току-що отминахме последната гара и скоро ще стигнем там, за където пътуваме.“ Нека да си представяме, че сме в бъдещето. Нямаме нужда от голямо въображение, което да ни изпрати там. Можем да прескочим това малко разстояние чрез надеждата и да се настаним сред троновите горе на небето. Решете, поне за днес, че повече няма да се мотае в облачната и земна рамка на ума, а ще се изкачите в блестящата и безоблачна вечност. О, нека да изоставим тези кълни потоци и да се потопим в реката на надеждата, чиито кристални води извира от чистия фонтан на божествената радост.

Резултатът от нашата надежда

Нека сега да разгледаме резултатът от нашата надежда, която текст в нашата Библия описва така: „*Но ако се надяваме за това, което не виждаме, тогава с търпение го чакаме*“ (Рим. 8:25). Ние чакаме и трябва да чакаме, но не като престъпниците, които очакват да бъдат убити. Ние чакаме като невеста, която очаква сватбата си. Чакаме търпеливо, постоянно, с желание и с покорство. Сигурно е, че радостта ще дойде, ние не се съмняваме в това. Поради това не се оплакваме и не мърморим, все едно че Бог не е дошъл на уговорената ни среща с Него или ненужно е закъснял. Не, времето, определено от Бога е най-доброто и ние сме доволни от това решение.

Ние нито искаме да се мотаем тук, нито пък да тръгнем по всяко време, а само във времето, което е определеното от Господа. Разказва се, че с Роулънд Хил, реформаторът на пощите в Англия, се свързал един възрастен негов приятел, който умираше и искаше да изпрати съобщение на приятелите си на небето. В съобщението си той шеговито добавил, че се надява, че Учителят не е забравил старият Роулънд и че ще му позволи да се върне у дома, когато му дойде времето. Но той никога не си е представял, че би могъл да бъде изоставен тук. Сред последните изрази на прочутият Джон Дон (*Коментар: 1572 – 1631 – английски поет, духовник и юрист. Д.Пр.*) е бил следният: „Аз щях да съм нещастник, ако можеше да не умра.“ Наистина, този свят щеше да е ужасен, ако бяхме осъдени да живеем вечно в него. Представете си такава ужасна реалност.

Преди известно време срещнах един човек, който ми каза, че той никога няма да умре, но вместо това, през известни интервали щял да премахва от себе си последиците от възрастта и щял да започва нова фаза на живота си. Той любезно дойде да ми каже, че и аз бих могъл да се наслаждавам на същото нещо, но тъй като аз не се стремя към земно безсмъртие, такава оферта не ме изкуши. Той ми каза, че бих могъл да подновявам младостта си и отново да ставам млад в продължение на стотици години, но аз отклоних подаръка, независимо от цената. Нямах желание за нищо от този вид. Моята най-уютна перспектива за този живот е, че той ще се стопи и ще се превърне във вечен живот.

Струва ми се, че най-радостното нещо за най-радостният живот тук на земята е, че този живот води нагоре към различно и по-добро състояние. Аз не съм нещастен или недоволен, а тъй като имам добрата надежда, че душата и тялото ми ще бъдат направени съвършени, както и гарантираната перспектива за интимно общуване с Бога, как бих могъл да имам положително отношение към каквото и да е, което ще ме отдели от моята радост?

Да, вечният живот непременно ще дойде; поради това нека търпеливо да го чакаме. Когато Сатана ни атакува, когато изкушението заплашва да ни победи, когато нещастията ни изтощават, когато съмненията ни измъчват, нека да оставаме твърди и непоколебими, и да понасяме временното изпитание, защото скоро ще бъдем извън обсега на снарядите. Краят скоро ще дойде; той трябва да дойде, а когато дойде, ние повече няма да си спомняме за нашите страдания. Ще бъдем изпълнени с радостта, която нашето небе е родило за нас и нас – за нея.

След като е така, **ако не** вярвате в Бога, кажете ми сега каква е вашата надежда. Разкажете я на света и нека всеки да я оцени. Каква е вашата надежда? Да живеете дълго? Да, а после какво? Да създадете семейство? Да, а после какво? Да видите, че децата ви са израснали и се справят добре с живота? Да, а после какво? Да бъдете дядо или баба на голям брой внуци? Да, а после какво? Да доживеете до дълбока старост, водейки спокоен пенсионерски живот? Да, а после какво? Завесата пада. Нека да я повдигна. Гробището. Божият трон. Духът ви е осъден. Тръбата на възкресението свири. Окончателната присъда. Тялото и духът ви отиват вечно в ада.

Без Христос вие нямате по-добра перспектива от тази. Умолявам ви да си отворите очите и да видите това, което трябва да бъде видяно. Моля се Господ да се смили над вас и да ви даде по-добра надежда. А що се отнася за онези от вас, които вярват в Господа, призовавам ви днес да започнете да пеете песните на вечния живот. Облекчете живота си на пътешественик с песните на надеждата.

Глава 2

Котвата на душата ви

„Така и Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменно, си послужи с клетва, така че чрез две неизменяеми неща, в които не е възможно Бог да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибегнали да се държим за поставената пред нас надежда; която имаме за душата си като здрава и непоколебима котва, която прониква в това, което е вътре зад завесата; където Исус, като предтеча, влезе за нас и стана Първосвещеник до века според Мелхиседековия чин“ (Евр. 6:17-20).

Вярата е определеният от небето начин за получаване на благословиите на милостта. Едно от основните обявления на Евангелието е: *„Който повярва...ще бъде спасен“* (Марк 16:16). Чудесата на сътворението, разкритията на Божественото откровение и работата на провидението (*Коментар: „Провидение“: Бог, възприеман като силата, която е направила всичко на света, която поддържа и насочва съдбата на човека. Д.Пр.) - всички тези неща имат за цел да създават и окуражават принципът на вярата в живия Бог.* Когато разкрива нещо, Бог иска ние да вярваме, че това открито нещо е истина. Това важи за всички книги в Библията: *„А тези неща бяха написани, за да повярват...и като вярват, да имат живот“* (Йоан 20:31 – мой превод). Ако Бог скрива нещо, Той прави това за да ни накара да вярваме в Самият Него. Това, което ние вече знаем, остава малко пространство за вярата. (*Коментар: Ние не вярваме във вчерашният вестник, който вече сме прочели. Вярваме в нещо, което не сме видели. Понеже знае природата ни, Бог не ни позволява да Го видим, защото ще престанем да вярваме в Него и така ще пропуснем шанса да бъдем спасени. Бог се крие от нас не защото иска да ни измами, а защото иска да ни спаси. Д.Пр.)* От друга страна, ние трябва да сме зависими от Него за онова, което не знаем. Провидението ни изпраща различни изпитания и всички те имат за цел да усъвършенстват и увеличават вярата ни. Същевременно, в отговор на молитва, провидението ни предоставя многообразие от доказателства за верността на Бога и тези доказателства служат като подкрепа на вярата ни. По този начин делата и думите на Бога работят съвместно за обучението на хората в милостта на вярата.

Но от учението на някои учители вие можете да предположите, че Евангелието ни казва: „Който се

съмнява, ще бъде спасен“ и че няма нищо по-полезно или благородно от това разумът на човека да е в постоянна нерешителност, че няма нищо по-полезно или благородно от това човек да не е сигурен в нищо, да не е уверен в нито една истина, даже в самият Бог.

Библията ни дава възхвала на паметта за нейните герои и пише като тяхна епитафия (*Коментар: Епитафия – Надпис на надгробен паметник. Д.Пр.*): „Всички тези хора умряха във вяра“ (Евр.11:13). Обаче евангелието на съвременността се присмива на вярата и утвърждава нов вид добродетел на живеенето в хармония с най-последната мисъл на епохата ни. Простата вяра в истинността на Божието Слово, която предците ни учеха, че е основата на цялата вяра, сега изглежда, че е обезценена от така наречените образовани мъже и жени, които са в състояние „да мислят по съвременен начин.“

Срамно е, че някои свещеници, които твърдят, че са християни, сега се покланят пред този олтар и работят много за да спечелят репутацията, че са интелектуалци и философи, като навсякъде разпространяват съмнения. Учението за „благословията на съмнението“ е толкова противоположно на Евангелието на Исус Христос, както тъмнината е противоположна на светлината или Сатаната – на самият Христос. Това учение беше измислено, за да успокои съвестта на гордите мъже и жени, които отказват да подчинят умовете си на властта на Бога.

Имайте вяра в Бога, защото вярата сама по себе си е добродетел от най-висш порядък. Някоя друга добродетел не е толкова наистина превъзходна, колкото е превъзходна простата увереност във Вечността, която човек е способен да демонстрира, благодарение на милостта на Светия Дух. И вярата не само е добродетел сама по себе си, но и тя е източникът на всички други добродетели. Човек, който вярва в Бога, придобива силата да работи; търпение за да понася страданието; неразделено сърце, с което да обича; искреност в покорството; и усърдие в служението.

Вярата е коренът, от който израстват всички качества, които украсяват човешкия характер. Без въобще да е противник на добрите дела, вярата е вечно бликащият фонтан, от който те произлизат. Отнемете вярата от човека, който твърди, че е християнин и вие ще прекъснете източника на неговата сила; подобно на станалото със Самсон, вие отрязвате косата му и го оставяте без никаква сила както да защитава себе си, така и да побеждава враговете си.

„Праведният чрез вяра ще живее“ (Рим.1:17). Вярата е най-важното нещо за жизнеспособността на християнството и всяко нещо, което отслабва вярата, отслабва главният източник на духовната сила. Приятелю мой, не само житейският ни опит ни учи на това, не само Божието Слово обявява това, но и цялата човешка история е пример за същата истина.

Вярата е сила. Защото даже когато хора са грешели, но са вярвали в грешката си, те са демонстрирали повече сила отколкото други хора, които са знаели истината, но не са вярвали с цялото си сърце, без да се съмняват в нея. Влиянието, което човек има в общуването си с ближните си, зависи до голяма степен от силата на убедеността, която неговата вяра упражнява върху собствената му душа.

Ако научите някой човек на истината така, че той да повярва в нея с цялото си сърце, тогава вие сте му дали както способността, така и инструментите, с които той може да раздвижи света. И до ден днешен цялата земя се тресе под стъпките на Мартин Лутер. Защо? Защото той е имал силна вяра. Лутер е бил човек, който е живял според това, в което е вярвал. Академиците, с които той е трябвало да спори, са били специалисти по говоренето и обсъждането, а свещениците, кардиналите и папите с които той е влизал в контакт, са били само търговци на мъртви традиции; поради това Лутер опровергавал идеите им безпощадно и с огромни поражения за тях. С цялото си същество той вярвал в това, което бил научил от Бога. В Откр. 2:27 се казва: „Той ще ги управлява с желязна тояга; те ще се трошат като гърнчарски съдове.“ Ето такъв човек е бил Мартин Лутер. Като железен прът сред гърнчарски съдове, той строшавал на парчета лицемерите от своята епоха.

Това, което е било истина в историята през вековете, е истина и сега. Чрез вярването ние ставаме силни. Това е достатъчно ясно. Каквато и предполагаема добродетел да има във високо ценените качества да бъдем непредубедени, да притежаваме изтънчен интелект, или да имаме променливите преценки на искреното неверие, аз не съм способен да дам оценка за тях, защото в Библията не се говори за тези неща.

Библията не цени неверието, нито ни предоставя мотиви или основания да усвояваме неверието. Житейският опит не е доказал, че неверието дава сила за житейските битки или мъдрост за оценка на житейските заплетености. Неверието е близък роднина на наивността. За разлика от истинската вяра, неверието е склонно да бъде водено за носа от всяка лъжа. Неверието не ражда утеха за настоящето, а преценките му за бъдещето в никакъв случай не са утешители.

Ние не намираме никакъв намек за наличието на величествена земя в облаците, където хората, които ценят собствените си интелектуални способности, вечно ще се борят безрезултатно със себе си и с другите хора. Не сме прочели нито едно пророчество в Библията, в което да се говори за звездна зала на науката, където скептиците ще могат да изработват нови измами или да изковават нови възражения относно Божието

откровение. Има място за неверието, но със сигурност то не е на небето.

Продължавайки да разглеждаме нашия текст в Евр. 6:17-20, в което никъде не се говори за несигурност, ние виждаме ясно, че Господ не иска ние да сме неспокойни. Той иска да сложи край на цялата несигурност и на задаването на въпроси. Според човешките закони, даден факт се удостоверява, когато някой искрен човек се закълне, че този факт е истина. По същият начин в Библията ние четем, че „*Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменно, го потвърди с клетва*“ (Евр. 6:17 – мой превод).

Пригаждайки се към слабостта на човешката вяра, самият Бог се закле, че това, което е обявил е истина и поради това ни е дал Евангелието, чиято истинност е била двойно потвърдена от обещанието и от клетвата на вечния Бог. Сигурно ангелите трябва да са били учудени, когато Бог издигнал ръката Си и се закле в това, което Той е обещал. Сигурно те са стигнали до заключението, че от този момент нататък ще се бъде поставен край на всички несъгласия, поради потвърждението, което Господ е дал на своя завет по този начин.

Когато изследваме смисъла на разглеждания текст от Библията, аз трябва насоча вниманието ви към неговата най-очевидна метафора. Светът прилича на море – неспокойно, променливо, опасно, никога в покой. Човешките дела могат да бъдат сравнени с корабите, които са повдигани и спускани от морските вълни и са подвластни на техните промени и на посоките на движението им.

Ние изглежда сме податливи да бъдем отклонявани от нашия път от течения, да бъдем движени от вятъра и да бъдем подхвърляни от бурите. Все още не сме стигнали до истинската „твърда земя,“ до сухата земя, която в нашата метафора означава вечната почивка, която ще дойде за хората на Бога. Бог не иска ние да бъдем „завличани от всеки вятър на учение“ (Еф. 4:14) и поради това Той ни е дал котва на надеждата, която е много сигурна и устойчива, с цел ние да можем да устоим на бурята.

В разглеждания текст на Евр. 6:17-20 аз ще се фокусирам в тази група истини, които са свързани с образа на котвата. Моля се, ако научите смисъла на тази котва, вие да можете да усетите, че тя ви държи в безопасност чрез лапите си, впити дълбоко в учението на Господ Исус Христос.

Ако до сега никога не сте имали тази котва, аз се моля да бъдете направени способни да я хвърлите през борда за пръв път и да усещате през останалата част от живота си силното успокоение, което тази гарантирана охрана несъмнено ще дава на вярващото ви сърце.

Предназначението на котвата

Предназначението на котвата е да държи здраво кораба на едно място, когато, ако я нямаше, ветровете и теченията щяха да изтласкат кораба настрани и той да се окаже в опасни ситуации. Бог ни е дал някои истини, чиято цел е да държат умовете ни да са уверени в истината, светостта и постоянството или казано просто – да ни държи до Себе си.

Да ни предпазва от корабкрушение

Защо кораба трябва да бъде държан в безопасност? Най-важната причина е той да бъде предпазван от корабкрушение. Корабът може и да не се нуждае от котва, когато се намира в спокойни води, но когато е в широкия океан, даже едно малко отклонение встрани от курса може да доведе до много опасна ситуация. Има атмосферните условия, в които котвата се превръща в абсолютна необходимост. Когато вихърът на ураганият вятър е насочена към брега и той духа с пълна сила, а коработ не успява да следва уверено посоката на движението си и има опасност да бъде изтласкан върху крайбрежните скали, тогава стойността на котвата става толкова висока, все едно че е направена от чисто злато. Ако коработ не може да бъде задържан от котвата, която е спусната във водата, на него не му остава никакъв друг шанс, освен за много кратко време от него да останат само няколко отломки. Коработ ще стане на парчета и всички моряци ще потънат. Това е моментът, в който във водата трябва да бъде спуска най-здравата котва и да се позволи на кораба да устои на вятъра.

Нашият Бог не възнамерява хората Му да участват в корабкрушение. Но ние ще претърпим корабкрушение и ще бъдем изгубени, ако не бъдем държани здраво в часът на изкушението. Любими мой, ако всеки повей на учението те отведе натам, накъдето то си поиска, ти скоро ще бъдеш отклонен далече от истината, такава каквато тя е в Исус и вярата ти ще корабкрушира. Но твоят Господ е платил твърде висока цена за теб и не иска да те загуби. Той е платил за теб огромна цена и те цени толкова много, че не може да си позволи да те види разбит на парчета на крайбрежните скали. Поради това Той е предоставил славна защита за теб с цел, когато изкушенията на Сатаната или собствената ти греховна природа, или изпитанията на света те атакуват, надеждата да бъде котвата на душата ти, която е както сигурна, така здрава.

Колко много се нуждаем ние от тази котва! Виждаме как други хора правят грешката на похотта, победени от измамата на несправедността и биват изоставяни завинаги като корабкрушенци, „*без да имате*

надежда и без Бог на света“ (Еф.2:12). Ако плавате с кораб по огромните океани на живота, независимо от продължителността на това плаване (*Коментар: Малко е встрани от темата, но проверих в българските тълковни речници и не открих точни определения на думите „плувам“ и „плавам.“ А на английски език има разлика между тези две думи. Човекът и рибата „плуват“ във водата, движени от собствените си усилия. А корабът „плава,“ задвижван от двигател, от ветрила или от гребла. Д.Пр.*), вие задължително трябва да знаете, че ако не бяха вечните истини, които ви държат в безопасност, вашият дух бързо щеше да бъде хвърлен в вечната тъмнина преди много време и водите на гордостта щяха да са покрили душата ви много преди това. Когато се издигнат могъщите вълни, на вас щеше да ви се струва, че вашата жалка лодка ще потъне на дъното на морето, а ако ги нямаше непроменимата любов и непоклатимата вяност на Бога, вашето сърце щеше да е напълно отпаднало. Но въпреки това, ето днес вие сте тук, придружавани от благоволенieto, снабдявани от милостта, направлявани от Божията мъдрост и задвижвани от силата на Светия Дух. Благодарение на котвата или по-точно – на Бога, който ви я е дал - нито една буря не ви е победила. Вашият кораб пътува към пристанището на славата.

Да ни съхранява в мир

Котвата е нужна и за да пази кораба от беда, защото даже и да не е претърпял корабкрушение, ужасно нещо е той да бъде носен насам-натам, на север, а после на юг, в зависимост от посоката, в която духа вятъра. По същият начин е нещастен човекът, който е управляван от външните влияния. Той е носен като перце от вятъра или е търкалян по земята като нещо, което е влачено от бурята. Ние се нуждаем от котва, който да ни държи, за да има мир и спокойствие в душите ни. Аз хваля Бога, че има солидни и сигурни истини, които непогрешимо са ни дадени. Тези истини действат мощно върху разума, с цел да го предпазят от това да бъде тормозен и обезсърчаван.

Текстът на Евр. 6:17-20 ни говори за „голямо насърчение.“ Това не е ли удивителна истина? Ние не просто имаме насърчение, което ще ни държи в безопасност и ще ни подкрепя против бурите във времена на беда, а имаме голямо насърчение, с цел, когато бедата ни притисне с необикновена сила, подобно на вихрено торнадо, силното насърчение, подобно на мощна котва, да бъде повече от равностойно на силата на голямото изкушение и да ни направи способни да триумфираме над всичко. Човекът, който има силна вяра е голям миролюбец.

Алилуя! Аз вярвам!
 Сега шеметният свят стои стабилно,
 защото душата ми е намерила котва,
 докато премине нощта на бурята.

Да не ни позволява да изгубим почвата под краката си

Котвата е нужна и за да не ни позволи да се отклоним от пътя по който вървим. Да предположим, че кораб се движи добре към набеязаното пристанище, но тогава вятърът променя посоката си и става насрещен. Корабът се оказва в опасност да бъде отнесен обратно в пристанището, от което е тръгнал или в някое друго, също нежелано пристанище. Освен ако не може да устои на вихреният вятър. Поради това корабът спуска котва във водата. Капитанът си казва: „Аз съм стигнал до това място и няма да бъда върнат обратно. Ще спусна моята котвата и ще спра тук.“

Понякога вярващите хора са изкушавани да се върнат в страната, от която са дошли, т.е. при своите стари начини на живот. Те са наполовината готови да се откажат от нещата, които са научили и да стигнат до заключението, че въобще никога не са били учени от Господа. Старата ни греховна природа ни сграбчва и ни дърпа назад, а Дяволът също полага усилия да ни върне обратно. Ако нямахме нещо сигурно, за което да се хванем, ние щяхме да се върнем обратно.

Някои образовани учители биха искали ние да вярваме, че на света нито едно нещо не е сигурно. Те казват, че въпреки, че черното е черно, то не е много черно и че въпреки, че бялото е бяло, то не е много бяло (и че погледнато от някоя друга гледна точка, няма съмнение, че черното е бяло, а бялото е черно!) Ако можеше да бъде доказано, че няма вечни реалности, че няма божествена сигурност и неизбежност, че няма непогрешими истини, тогава ние можем с готовност да се откажем от това, което знаем или мислим, че знаем и да се залутаме като скитници в океана на предположенията. Но докато имаме истината, която е била преподадена на нашия дух от Светия Дух, ние не можем да се отделим от нея. И ние никога няма да се отделим от нея, въпреки че хората могат да считат, че ние сме глупаци, защото здраво се държим за нея.

Любими мой, не се стреми към този вид любов и доброта, която израства от несигурността. Има спасяващи истини, но има и „гибелни ереси“ (2Пет. 2:1). Исус не е едновременно „Да“ и „Не.“ Неговото Евангелие не е измамна смес, състояща се от мед от небето и горчилка от ада, както и подправки, които да

смекчават както вкусът на доброто, така и вкусът на лошото. Има утвърдени принципи и разкрити факти. Онези, които знаят нещо за небесните неща от личния си опит, са хвърлили котвите си в морето и когато чуят, че веригата на котвата потъва надолу във водата, те радостно казват: „Аз знам истината и повярвах в нея. В тази истина съм в безопасност и непоклатим. Ветровете могат да духат ужасно, но те никога няма да ме отделят от мястото, където съм хвърлил котвата си. Това, което съм придобил чрез обучението ми от Духът, за него ще се държа здраво, докато съм жив.“

Нещо повече, котвата е нужна, за да можем ние да бъдем верни и полезни. Човекът, който лесно може да бъде поместен и днес вярва в едно нещо, а утре – в друго нещо, е непостоянен. Кой знае къде ще го намерим следващия път? Каква е ползата от него за младите хора или за онези, които са слаби във вярата, или за всеки друг човек? Подобно на морска вълна, която е движена и подхвърляна от вятъра, каква работа може да свърши той за Господа и как може да влияе на другите хора в полза на доброто? Самият той не вярва; как би могъл да накара другите хора да вярват? Мисля, че християнинът, който знае теологията на християнството, но всъщност не вярва в нея, е отговорен за по-голяма неверност към Бога отколкото човек, който вярва в ереси. Казано иначе, страхувам се, че човек, който искрено вярва в нещо, което е погрешно, упражнява по-малко вредно влияние върху другите, отколкото друг човек, който се отнася към истината с безразличие и с тайно неверие. Вторият човек е търпян сред Божиите хора, защото той твърди, че е вярващ и поради това е способен да навреди вътре в тялото на Христос. Вие можете да кажете, че той промушва с нож благочестието под нивото на неговата броня. Този човек не е сигурен в нищо; той само се „надава“ и „вярва“, а когато защитава истината, той допуска, че и двете страни в спора имат своите основания, поради което той едновременно целува и промушва с ножа. (Коментар: *Както казал бай Ганьо: „С дявола съм в добри отношения, но и на Господа ще трябва да запала една свещ.“ Д. Пр.)*

Като обобщение можем да кажем, че нашият Бог ни е снабдил с една котва, за да ни държи в безопасност, за да не претърпим корабокрушение, да бъдем пазени в мир, да ни предпазва да не загубим почва под краката си и да сме способни да оставаме верни и полезни. Тези цели са резултат от Божиата доброта и мъдрост към нас. Нека да благославяме Господа, който толкова милостиво се е погрижил за нас.

Същността на котвата

Трябва да помним, че правенето на котви е много важна работа. Да бъдеш ковач на котви е много отговорна работа, защото ако ковачът изработи некачествена котва или използва слаб материал, аз окайвам капитана на кораба, когато бъде връхлетян от буря! Котвите не се правят от лято желязо или от всякакъв вид материал, който може да бъде обработен лесно. Те се правят от кована стомана, която е здраво заварена и е изработена от твърд и плътен материал, който ще трябва да понесе цялата сила на опъване, която се очаква да бъде упражнена върху тях по време на най-жестоките бури. Ако нещо на този свят трябва да бъде здраво, това трябва да е котвата, защото сигурността и спасяването на живота често зависят от нея.

По същият начин трябва да разсъждаваме за това, от какво е направена нашата духовна котва. В разглежданият от нас текст на Евр. 6:17-20 се казва: „*така че чрез две неизменяеми неща, в които не е възможно Бог да лъже, да имаме голямо насърчение ние.*“ Нашата небесна котва има две огромни лапи, направени от две божествени неща, всяко от което действа като здрава кука. И освен че са божествени, за тях е категорично казано, че те са „*неизменяеми*“, т.е. - те не могат да бъдат променени.

Две непроменими неща

Първото лапа на котвата е Божието обещание, което наистина е сигурно и стабилно нещо. Ние с готовност приемаме обещанието на някой, за когото знаем, че е честна и надеждна личност. Но той може да забрави да изпълни обещанието си или пък може да не е способен да го изпълни. Нито едно от тези две неща е невъзможно да се случат с Господа. Той не може да забравя, нито е неспособен да изпълни това, което е казал. Толкова е сигурно нещо е обещанието на Йехова! Достатъчно е само да се доверявате на Божието Слово и със сигурност вярата ви никога няма да се разколебае.

Когато произнесе някое обещание, Господ никога не се отказва от него „*защото даровете и призванието от Бога са неотменими*“ (Рим.11:29). Има ли нещо обещано от Него, което Той да не иска да направи? Има ли нещо, което Той е обещал, което не се е оказало истина? Бог никога не се променя и Неговите обещания остават в сила за всяко поколение.

Втората лапа на духовната котва е Божиата клетва, която е другото непроменимо нещо. Как би могла тя да бъде променена? Любими мой, едвам се осмелявам да пиша за такава свещена тема като Божиата клетва, за Неговото официално потвърждение, за Неговото заклеване в самият Себе си! Представи си величието, страхопочитанието и сигурността на тази клетва!

Бог се е заклел да почита името Си и е невъобразимо, че след такава клетва Той ще се откаже от ангажимента си и ще се отрече от собствените Си изявления. Точно обратното:

Евангелието издига нагоре духът ми.
Верният и непроменим Бог
полага фундамент за моята надеждата,
чрез клетви, обещания и кръв.

Следователно, тези две божествени уверения ни държат здраво и сигурно като лапите на котвата. Кой смее се усъмни в обещанието на Бога? Кой има дързостта да не вярва на клетвата Му?

Нещо повече, текстът на Евр. 6:17-20 ни казва, че е невъзможно Бог да лъже за Своето обещание и клетва. „В които не е възможно Бог да лъже.“ Представата, че Бог може да лъже е несъвместима със самата представа за Бог. Бог, който лъже – това по дефиниция е противоречивост и е самодоказваща се нелепост. Това е невъзможно. Бог задължително трябва да е верен; верен на природата Си, верен на мислите Си, верен на целите Си, верен на делата Си и със сигурност – верен на обещанията и на клетвата Си. „В които не е възможно Бог да лъже.“ О, любими мой, каква благословена сигурност имаме в тези неща! Ако надеждата не може да се уповава на такива гаранции, тогава върху какво може да уповава?

Обещанието

И все пак, какво всъщност имаме предвид ние, когато говорим за обещанието и клетвата. Обещанието е това обещание, което е било дадено на Авраам, че потомството му ще бъде благословено и че в това потомство всички народи по света също ще бъдат благословени. На кого е дадено това обещание? Кои хора са потомството? На първо място, потомството е Исус, който благославя всички народи. Апостол Павел ни е показал в Рим.4:13-16, че това обещание не е дадено на поколението според плътта, а е дадено на поколението според Духът. Тогава, кой е поколението на Авраам според Духът? Това са вярващите хора, защото Авраам е бащата на вярващите и поради това Божието обещание е потвърдено, че се отнася за всички хора, които демонстрират вярата на Авраам. За Самият Исус и за всички, които са в Христос заветът ясно потвърждава, че Господ ще ги благославя вечно и ще ги превърне самите тях в благословения.

Клетвата

А каква е клетвата? Това може да се отнася за клетвата, с която Господ се е закле на Авраам след като Патриархът предложил като жертвоприношение на олтара своя син, което е описано в Бит. 22:16-18. Но си мисля, че вие ще се съгласите с мен, ако кажа, че е много вероятно това да се отнася за клетвата, описана в Пс.110, който искам да огледате много задълбочено: „Господ се закле и няма да се разкае: „Ти си свещеник до века според чина Мелхиседеков“ (ст.4). Мисля си, че това се има предвид тук, защото в ст. 20 от Евр.6:17-20 се казва: „където Исус, като предтеча влезе за нас и стана Първосвещеник до века според Мелхиседековия чин.“

А сега, възлюбени мой, искам наистина да схванете смисълът на тази котва. Едната от здравите лапи на котвата е, че Бог е обещал да благослови предано вярващите. Той е обявил, че потомството на Авраам, вярващите, ще бъдат благословени и ще бъдат направени да бъдат благословия. Другата лапа на котвата е също толкова здрава и е способна да държи душата; това е клетвата на свещеничеството, чрез която Господ Исус е обявил, че Той вечно ще бъде Свещеник от наше име. Той не е някакъв обикновен свещеник, какъвто е бил Аарон. Той не е започнал и завършил временно свещеничество. Обратното, той е „без да има или начало на дни, или край на живот“ (Евр.7:3). Той живее вечно. Христос е Свещеникът, който е завършил своята работа за жертвоприношението, който е влязъл зад завесата и сега седи вечно отдясно на Бога, защото неговата работа е свършена и Неговото свещенство остава достатъчно във вечността. Това е благословената котва за моята душа: да знам, че моят свещеник е зад завесата, че моят Цар на Праведността и Цар на мира е пред Божия трон заради мен и ме представлява и поради това аз завинаги съм в безопасност в Него. Каква по-добра котва би могъл Самият Утешител да измисли за Своите хора? Какво по-силно утешение могат да искат наследниците на обещанието?

Нашето държане за котвата

Забележете също начинът, по който самите ние трябва да се държим за котвата. Не бихме имали никаква полза от това да имаме котва, колкото и здрава да е тя, ако не се държим здраво за нея. Котвата може да е здрава и сигурна, и може да има здрав захват, но трябва да има и здрава верига, която да свързва котвата с кораба. В миналото е било широко практикувано за тази цел вместо верига да бъде използвано въже (*Коментар: Кое е много по-евтино и с него по-лесно се действа. Д.Пр.*), но големите кораби не могат да поемат риска от скъсване на въжето. Поради това те използват верига, с която свързват кораба с котвата. Чудесно е да имате здрава и сигурна връзка между вашата душа и вашата надежда, да имате увереност, че това, в което се надявате, е наистина ваше и от което вие никога няма да бъдете отделени.

Текстът на Евр. 6:17-20 говори ясно за здравето ни държане за котвата, с цел: „да имаме голямо

насърчение ние, които сме прибегнали да се държим за поставената пред нас надежда.“ Всеки от нас лично трябва да се държи здраво за надеждата. Надеждата е налична, но от нас се изисква да я сграбчим и да се държим здраво за нея. В горният си край котвата има халка, към която се закрепва веригата. По същият начин вярата трябва да се държи здраво за надеждата за вечния живот. Смисълът на оригиналният гръцки глагол, който тук е преведен като „да се държим“ означава „да се държим здраво за надеждата и то по такъв начин, че да не разтворим хватката си, когато някоя по-голяма сила се опита да я изтръгне от нас.“ Задължително трябва да се държим здраво за солидната истина.

Любими мой, някои хора имат мъглява надежда и изглежда, че те се държат за нея, но в същото време се съмняват в нея. Предполагам, че това е естествено и че така би трябвало да бъде, ако разчитаме на природата си. А що се отнася до мен, аз искам да бъда научен на нещо сигурно и след това се моля да бъда сигурен, че съм го научил правилно. О, дано да имаме същата хватка за истината, каквато е била хватката на старият войн, с която той е държал мечата си. След като се сражавал и побеждавал, той не можел да отдели дланта си от мечата, защото юмрукът му толкова здраво го е стискал, все едно че е бил залепен за дръжката на мечата. Благословено нещо е да се държим здраво за учението на Христос по същия начин, така че да се наложи да бъдем нарязан на парчета, преди тя да бъде отделена от нас, защото тя е израсла в дълбините на сърцето ни. Винаги бъди нащрек и се уверявай, че се държиш здраво за твоята сигурна котва.

Някой може да попита: „Но можем ли наистина да се държим за надеждата?“ Моят отговор е, че текстът говори за „поставената пред нас надежда“, с цел ние „да се държим“ за нея. Можеш за я сграбчиш, защото тя е поставена пред тебе. Да си представим, че ти си много изтощен и гладен. Ако отидеш в дома на някой познат и домакинът ти каже: „Седни“ и ти седнеш на масата, а после той ти сервира едно хубаво парче месо, някакъв възхитителен плод и друга вкусна храна, ти ще се въздържиш ли, чудейки се дали можеш да ги изядеш? Не, ти ще прецениш, че ти е позволено да ги изядеш, след като твоя домакин ги е поставил пред тебе.

Точно на това прилича поканата на Евангелието. Твоята надежда е сервирана пред тебе. С каква цел е поставена там? С цел ти да ѝ обърнеш гръб? Разбира се, не. Хвани се здраво за нея, защото когато срещнем истина, наш дълг и привилегия е, да се държим здраво за нея. Цялото упълномощаване, от което се нуждае грешника, за да се държи здраво за Христос, се намира във факта, че Бог е изпратил Исус, за да бъде Жертвеното Агне заради нашите грехове.

Представи си, че се намираш на кораб по време на буря и виждаш една котва. Дали питаш: „Мога ли да използвам тази котва?“ Не, котвата е била поставена точно заради тази цел. Гарантирам ти, че на света няма нито един капитан на кораб, който не би използвал котва по време на жестока буря. И той никога не би задал подобен въпрос. Котвата може да не е собственост на същия кораб, може да е там като стока, която корабът превозва, но капитанът въобще няма да обърне внимание на това. Той ще каже: „Корабът трябва да бъде спасен. Тук има котва. Аз ще я хвърля във водата.“ Постъпи и ти по този начин с добрата надежда, която Бог ти е предоставил в Евангелието на Исус Христос: хвани се здраво за нея сега и винаги.

И още нещо, обърни внимание, че твоето държане за котвата трябва да бъде извършвано сега, в настоящия момент и с пълното съзнание за това, което правиш, защото в разглежданият текст се казва: „...надежда, която имаме.“ Ние съзнаваме, че я имаме. Никой няма право да бъде спокоен, ако не знае, че е придобил добрата надежда чрез милост. Дано ти да си в състояние да кажеш: „Аз имам тази надежда.“

Добре е, ако веригата е направена от същия вид метал, като котвата. Със сигурност е благословение, когато нашата вяра е от същия божествен характер от който е истината, за която се държим здраво. Ние се нуждаем от даваната ни от Бога надежда, за да можем да хванем даваното от Бога обещание, от което е направена нашата надежда. Правилната процедура е да сграбчваме Божието обещание с дадената ни от Бога увереност. По този начин, все едно че корабът е свързан с намиращата се на дъното на морето котва с верига със същата здравина, с цел на всяко място тази свързаност да е еднакво способна да издържи на бурята. О, нека да имаме скъпоценна вяра в скъпоценният Христос, скъпоценна увереност в Неговата скъпоценна кръв. Нека Бог да ви дари с това и нека вие да вкусите това още в този миг.

Хватката на котвата за нас

Чрез котвената верига корабът запазва котвата си за да не я изгуби, но в същото време най-важното нещо е, че котвата също държи здраво кораба. Понеже е забила лапите си дълбоко в дъното на морето, тя държи кораба сигурно и здраво. Любими мой, знаеш ли, че и твоята надежда те държи? Тя ще те държи, ако е добра надежда; *(Коментар: Най-южната точка на Африка е нос „Добра надежда.“ Там, през 1488 година португалският мореплавател Бартоломео Диас търсел пътя за стигане до Индия и попаднал на много силни бури, поради което го нарекъл „Носът на бурите.“ Но португалският крал Жуао II го прекръстил на „Нос Добра надежда“, понеже това откритие давало надежда, че най-после пътят до Индия ще бъде открит. Д.Пр)* ако е добра надеждата, ти няма да можеш да се отделиш от нея. Точно обратното, когато си подложен на изкушение или когато духът ти е потиснат, когато

си подложен на изпитание и на нещастие, ти не само ще се държиш за твоята надежда, което е твой дълг, но и твоята надежда ще те държи, което е твоя привилегия.

Когато дяволът те изкушава да кажеш: „Предавам се,“ една невидима сила ще отговори от неизмеримите дълбини, „Но ти няма да се откажеш. Аз те вържа здраво и нищо няма да ни раздели.“ Любими мои, нашата сигурност зависи много повече от това, че Бог ни държи, отколкото от това, че ние се държим за Него. Нашата надежда в Бога, че Той ще изпълни обещанието Си и клетвата Си, има могъща сила над нас и тя е повече от равностойна на всички усилия на света, на плътта и на дявола да ни отделят от Него.

По какъв начин нашата небесна котва ни държи толкова здраво? „Надежда; която имаме за душата си като здрава и непоколебима котва.“ Тази котва е сигурна, поради своята природа. Евангелието не е хитро измислена басня. Бог го е изрекъл; то съдържа много факти; то е чиста, абсолютна истина, върху която е поставен великият печат на Самият Бог. Поради това тази котва е здрава и надеждна, тя никога не се измества от мястото, където е поставена. По своята природа котвата е сигурна и здрава, когато се използва, поради което е безопасна за практическо приложение. Ако сте повярвали в Христос за вечния живот и очаквате Бог да бъде така добър, както е добро Неговото Слово, не сте ли установили, че вашата надежда ви помага и ви поддържа във вашето положение във вярата?

Любими мой, резултатът от употребата на тази котва ще бъде много удобен за тебе. Тази котва няма да те предпази да не бъдеш подмятан от вълните, защото корабът, който стои закотвен, може да се клати много и пътниците може да страдат от морска болест, но той не може да бъде отместен от мястото, където е закотвен. Пътниците му може да страдат от липсата на удобства, но няма да страдат от корабкрушение. Добрата надежда чрез милост няма да те освободи въобще от вътрешни конфликти. Нещо повече, тя даже ще ги стимулира. Нито пък тази котва ще те предпази от външни заплахи, всъщност, можеш да бъдете сигурен, че тя ще ги доведе. Но тя ще те спаси от всички истински беди.

Обучението на всеки вярващ в Исус прилича много на обучението на необученият моряк на борда на кораб, който, когато времето се влошило и се появили големи вълни, попитал: „Капитане, намираме ли се в голяма опасност или не?“ Тъй като не получил отговор, той казал: „Капитане, не се ли страхувате?“ Тогава старият моряк сърдито отговорил: „Да, виждам доста причини за страх, но въобще не се опасявам.“ Често пъти така се случва и с нас; когато ветровете духат силно и бурите вилнеят, има доста поводи за страх, но няма никаква опасност. Ние можем силно да бъдем подмятани, но сме доста обезопасени, защото имаме котва на душата си, която е сигурна, здрава и няма да се помести.

Невидимата хватка на котвата

Най-доброто от всичко друго е невидимата хватка, с която ни държи котвата „която прониква в това, което е вътре зад завесата.“ Надеждата ни държи по такъв начин, че ние сме наясно за това. Ние приличаме на момче, което има хвърчило. Хвърчилото е някъде високо в облаците, където момчето не може да го види, но знае, че хвърчилото е там, защото усеща неговото дърпане на кордата. Когато сте на кораб който е спуснал котвата си във водата, вие усещате дърпането на котвата и колкото по-силно духа вятърът, толкова повече усещате, че котвата ви държи.

Когато човек може да види котвата, тя не прави нищо, освен ако тя не малка котва, която е хвърлена в плитките води. Когато котвата се използва, тя не се вижда. Тя с плясък пада във водата. Дълбоко долу, сред рибите лежи желязна кука, която не се вижда.

Ние не можем да видим нашата духовна котва и от нея нямаше да има ме никаква полза, ако можехме да я видим. Добрата ни надежда е отишла на небето и тя ни тегли и влачи към себе си. Нейното използване започва, когато тя престане да се вижда, но тя ни дърпа и ние можем да усетим небесното напрежение.

Къде е вашата надежда? Вярвате ли, защото можете да я виждате? Това въобще не е надежда! Вярвате ли, защото можете да усещате? Това е усещане, но не е вяра. Но „блажени са онези, които без да виждат, въпреки това са повярвали“ (Йоан 20:29 – мой превод). Блажен е онзи, който вярва, противно на това, което усеща, да, и се надява противно на логиката. Странно нещо е да се надяваме противно на логиката, да вярваме в неща, които са невъзможни и да виждаме неща, които са невидими. Този който се е научил да прави това, е научил изкуството на вярата. Нашата вяра е невидима; тя лежи във вълните, както се казва в разглеждания от нас текст от Евр. 6:17-20, там, „зад завесата.“ Няма да правя твърде близка аналогия, но морякът може да каже, че неговата котва е зад водната завеса, защото завесата на водата се намира между него и нея, и поради това котвата е скрита. Това е увереността, която ние имаме в Бога „когото обичате, без да сте Го видели“ (1Пет.1:8).

Нека духат ветровете, нека бушуват вълните.
Надеждата е котвата на душата ми.

Но мога ли аз да бъда толкова слабо вързан,
с една невидима надежда да разчитам на Бога?
Когато съм държан здраво и надеждно, аз не мога да пропадна,
тя влиза дълбоко зад завесата,
тя се закрепва за невидимата земя
и ме закотвя към трона на Отца.

Въпреки, че котвата ни е станала невидима, да благодарим на Бога, че тя ни държи много здраво и „прониква в това, което е вътре зад завесата.“ Коя хватка може да се сравни с хватката, с която вярващият се държи за Бога, когато може да възкликне: „Ти си обещал. Тогава ще направиш ли това, което Ти си казал?“

Няма по-здрава от тази хватка, която казва: „Господи, ти се закле в това и Ти не можеш да се отречеш от обещанието Си. Ти си казал, че този, който вярва в Теб, е оправдан. Господи, аз вярвам в Теб. Поради това, бъди добър да направиш това, което Ти си казал. Аз знам, че Ти не можеш да лъжеш. Ти си се закле, че Христос е свещеник завинаги и аз се осланям в него като мой Свещеник, който е направил пълно жертвоприношение заради мен. Поради това аз се държа здраво за Теб и за Твоята клетва. Приеми ме в името на жертвата на Исус. Можеш ли да отхвърлиш човек, заради когото Твоят собствен Син се моли? Той е способен да спасява и най-пропадналите хора, „които идват при Бога чрез Него, защото Той живее вечно, за да ходатайства за тях“ (Евр.7:25). Господи мой, това е начинът, чрез който аз се държа за Теб. Това е котвата, която съм хвърлил в дълбокия и тайнствен характер на Твоята природа. Аз вярвам в Теб и Ти няма да ме направиш да се срамувам от моята вяра.“ Толкова здраво се държите за живия Бог, когато се осланяте на Неговото обещание и на Неговата клетва! Поради това, дръжте се за Него така, както Яков се е държал за ангела (*Коментар: Бит. 32:25-26. Д.Пр.*) и вие сигурно ще спечелите благословията на Неговите ръце.

Обърнете внимание, че когато котвата се е захванала здраво за дъното на морето, колкото по-силно корабът я опъва, толкова по-здраво започва да го държи котвата. Представете си, че когато котвата отиде на дъното, тя попада на твърда скала и не може да се впие или захване за нищо. Но после тя се плъзга надолу по скалата, стига в основата ѝ до дъното на морето и се задълбава в почвата. Когато веригата опъва котвата, лапите ѝ се забиват все по-дълбоко и по-дълбоко, докато котвата почти заравя себе си и колкото по-силно е дърпана, толкова повече тя потъва в почвата. Накрая силата на задържане на котвата става толкова силна, че тя като че ли казва: „А сега, северни ветре, духай колкото си искаш! Ще трябва да разкъсаш дъното на морето, преди да позволя на кораба да се помести.“

Времената на нещастие изпращат надеждата ни дълбоко във фундаменталните истини. Може би ти никога не си имал нещастие в живота си. Ако винаги сте бил заможен, ти никога не си живял в немотия. Ако си бил здрав през целия си живот, ти не си преминавал през изпитанието на болестта. Ако е така, ти не притежаваш и половината от здравината на хватката на славната надежда, която имат онези хора, които са преминали през тези изпитания. Голяма част от неверието в християнската църква идва от хората, които изповядат Христос, но вярата им никога не е подлагана на изпитание. А когато животът ти стане труден, ти имаш нужда от здравето Евангелие. Упорито работещият и гладен човек не може да живее, ако се храни само със сладкиши, направени от разбити яйца. Такъв човек трябва яде нещо солидно, което да го нахрани. По същият начин човек, който преминава през изпитания усеща, че трябва да има Евангелие, което е истина и той трябва да повярва, че то е истина, в противен случай душата му ще гладува.

В разглежданият текст от Евреи се казва, че Бог се закле, а ако Бог се е закле, че ще изпълни някое свое обещание, нямаме ли ние най-сигурната гаранция? Праведните дължат на своя верен и свят Бог, на Троицата, не по-малко от тяхната най-твърда вяра, на която са способни. Поради това, когато дойде някоя по-голяма беда, вярвайте даже още по-твърдо и когато корабът ви бъде подмятан в дълбоките води, вярвайте с още по-голяма увереност. Когато главата ви боли от притеснение и сърцето би бие като лудо, когато земните радости са отлетели и когато смъртта приближава, вярвайте още по-силно. Ставайте даже още по-уверен, че вашият Отец не може да лъже. „Да не бъде! Но Бог нека бъде признат за верен, а всеки човек е лъжлив“ (Рим.3:4). По този начин вие ще получите силното утешение, че Господ възнамерява вие да се радвате.

Нашият предтеча

Текстът на Евр. 6:17-20 завършва със следното скъпоценно размишление, че въпреки, че надеждата ни не може да бъде видяна, ние имаме Отец в невидимата земя, за Който се държи вярата ни. В моменти на тревога морякът може почти да пожелае да слезе на дъното на морето заедно със своята котва, за да се увери, че тя е здраво закрепена. Той не може да направи това, но ние имаме Приятел, който е отишъл зад завесата, за да се погрижи за всичко за нас. Нашата котва е зад завесата; тя е там, където ние не можем да я

видим. Но Исус е там и нашата надежда е неразделно свързана с Неговата личност и работа.

Ние знаем за факта, че Исус от Назарет след Неговата смърт и погребение е възкръснал от гроба и 40 дни след това, в присъствието на Неговите ученици Той е отишъл на небето. Знаем това като исторически факт. Знаем също, че Той се е възнесъл на небето като всеобхватно потомство на Авраам, в Което се намират всички вярващи хора. И тъй като Той е отишъл там, ние със сигурност ще го последваме, защото Той е първият плод на цялата реколта.

Нашият Първосвещеник

Според разглеждания текст, нашият Господ Исус е отишъл зад завесата като наш „*Първосвещеник*.“ Сега Първосвещеникът, който е отишъл зад завесата, е влязъл в мястото на приемането от наше име. Първосвещеникът Мелхиседек е онзи, който е имал неограничената власт да благославя и да спасява напълно. С тялото си Исус Христос е направил жертвоприношение за грях и сега завинаги седи от дясната страна на Бога Отец. Любими мой, Той царува там, където е влязла нашата котва; ние си почиваме в свършената работа на Христос, в Неговата власт да възкресява и в Неговото вечно царство. Как можем да се съмняваме в това?

Нашият предтеча

След това в разглеждания текст сме информирани, че Исус е влязъл зад завесата като „*предтеча*.“ Защо той е наречен предтеча, ако други не са влезли там след Него? Той е отишъл, за да трасира пътя. Той е пионерът, вождът на великата армия, първият плод от смъртта и ако Той е отишъл на небето като предтеча, тогава ние, които също принадлежим на Него, ще отидем там след Него. Това размишление трябва да радва сърцата ни. Казано ни е, че като предтеча нашият Господ е влязъл заради нас. Това означава, че той е влязъл, за да влезе там във владение от наше име. Когато Исус отишъл на небето, Той все едно е огледал всички тронове, всички палми, всички арфи и всички корони, и е казал: „Влизам във владение на всички тези неща от името на Моите хора, които съм откупил. Аз съм техният Представител и предявявам право на собственост от тяхно име.“ Както е сигурно, че Исус е на небето, като притежател на всички неща, така всеки от нас също ще отиде при своето наследство в определеното време.

Нашият Господ ни тегли към небето чрез Своето застъпничество. Ние само трябва да чакаме малко и ще бъдем с Него там, където е и Той самият. Той се моли за нашето отиване у дома и това ще стане не след дълго време. Никой моряк не иска котвата му да се върне при кораба, преди кораба да е в безопасност, защото ако котвата бъде вдигната от дъното по време на буря, положението ще стане много лошо.

Котвата ни никога няма да се върне при нас, но тя ще ни притегля към дома; тя ни притегля към себе си, не надолу към поглъщащите вълни, а нагоре към възторжената радост. Не усещате ли това? Вие, които остарявате, не усещате ли това притегляне към дома? Много връзки ни задържат тук, но за теб може би те стават все по-малко на брой. Вероятно твоята скъпа съпруга е умряла или твоят любим съпруг е починал. Може би много от децата ти също са напуснали този свят, както и много от твоите приятели. Когато това се случи, то помага за привличането нагоре към небето. Ако и твоят случай е такъв, аз си мисля, че точно в този момент ти трябва да се чувстваш така, все едно че ти предстои да напуснеш кораб, който плава в морето и да се качиш на орел, който може да лети във въздуха. Може би ти често пъти си бленувал да се качиш на неговите криле, пейки:

О, сега можем да сграбчим нашият водач!
О, прекрасно е, че ни беше дадено Словото!
Ела, Господи на Силите, раздели водите,
и заведи всички нас на небето!

Напоследък моята верига се скъсява. Голяма част от нейните съставни части изчезнаха. Все по-близо съм до моята надежда, отколкото бях, когато повярах за пръв път; с всеки ден моята надежда приближава до момента на събирането на реколтата. Нека радостта ни в това състояние на нещата да става все по-ликуваща. Само след няколко седмици, месеци или години ние ще живеем горе на небето. Няма да имаме нужда от котва, която да ни държи здраво. Но вечно ще благославяме Бога за милостивото изработване на тази удивителна котва за нашите непостоянни умове, докато бяхме подмятани от вълните на това море на грижите.

Замислете се за това. Какво щяхте да правите, ако нямате котва? Бурята приближава. Виждам заплашителните облаци и чувам засилващият се вятър на далечния ураган. Какво ще направите вие? Дано Господ да ви помогне да избягате веднага в скривалището на надеждата, която е поставена пред вас в Христос Исус.

Глава 3

Песни в нощта

„Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови; Бог ще ни благослови“ (Пс. 67:6-7 – мой превод).

Колко извънредно приятни са думите: „Бог, нашият собствен Бог.“ Каква прелест и оживление в сърцето трябва да е имало в човека, който пръв е използвал това име за Богът на Яков! Въпреки че са изминали хиляди години от времето, когато сладкопойният певец на Израел е говорил на Господа на Силите по този начин, това име притежава свежест и даже непознатост в ушите на вярващият. „Бог, нашият собствен Бог.“ Не мога да се въздържа да не докосна отново тази струна, защото тя е толкова пленителна за душата ми! Думата „нашият“ изглежда, че винаги създава една атмосфера на прекрасен аромат около всяко нещо, с което тя е свързана. Един поет е описал родината си така:

Диша там човекът с душа толкова мъртва,
който никога не е казал на себе си:
„Това е моята собствена, моята родна земя?”

Независимо дали е пустош или е пустиня, или е обширна равнина, всички хора обичат своята собствена родина и когато са в изгнание, те са измъчвани от носталгия по собствената си страна. По същият начин се отнасяме към къщата, в която сме израли. Старият ви дом може да е бил в бедна околност, но въпреки това той е собственият ви дом и хиляди скъпи спомени се събират около огнището, където сте се гушкали под ръката на баща си, когато бяхте дете.

Защото всичките ни роднини са ни скъпи поради факта, че те са наши собствени роднини. Баща е сребърна дума през всички епохи, но моят собствен баща – как името става по-богато и се превръща в златна дума! Нашето собствено дете, нашият собствен брат, нашият собствен съпруг, нашата собствена съпруга – тези думи са изключително мелодични. Ние даже усещаме, че Библията ни е още по-скъпа, когато е написана на нашия собствен език. Старият Завет, като юдейска книга, идваща от Бога на иврит и Новият Завет, като книга на гръците, идваща при неевреите на гръцки език, са били безценни съкровища. Но преведени на нашите собствени и познати езици, преведени толкова добре, нашите собствени английски преводи на Библията са ни двойно по-скъпи. Сладостта на думите „наша собствена“ ме мотивират да нарека книгата с химните, от която моята църква пее „Нашата собствена книга с химните,“ надявайки се, че може би това име ще може да помогне да вплетем около нас обичта и привързаността, намиращи се в тези химни.

Но какво мога да кажа за „нашият собствен Бог?“ Думите не успяват да изразят дълбочината на радостта и насладата, която се съдържа в тези три кратки думи - „нашият собствен Бог.“ Той е наш собствен чрез вечния завет, в който Той пожертва Себе Си заради нас, със всичките Си лични качества, с всичко, което Той е и което притежава, за да бъде наш дял завинаги. „Господ е мой дял, казва душата ми“ (Пл. Йер. 3:24). Той е „нашият собствен Бог“ поради факта, че ние сме Го избрали. Ние направихме този избор напълно свободно, но бяхме насочвани от Неговият вечен Дух, така че, когато можехме да изберем собственото си унищожение, ние милостиво бяхме насочени да изберем Господа, защото Той пръв ни беше избрал.

Той е „нашият собствен Бог“: наш - да му се доверяваме, наш – да го обичаме, наш – за да влизаме във всяка тъмна и тревожна нощ, наш – за да общуваме заедно във всеки блестящ и слънчев ден, наш – за да бъде наш водач в живота. Той е нашата помощ в смъртта и нашата слава в безсмъртието. Той е „нашият собствен Бог,“ който ни дава Неговата мъдрост, за да ни води по нашия път, Неговата сила – за да подкрепя стъпките ни, Неговата любов – за да утешава живота ни, всяка Негова отличителна черта – за да ни обогатява с нещо повече от царско богатство. Човекът, който може вярно, от чисто сърце, да погледне нагоре към трона на необятният Йехова и да го нарече „мой собствен Бог,“ е казал по-красноречиво нещо, отколкото всяко друга дума, която е била изречена от устата на прочутият гръцки оратор Демостен или от прочутият римски оратор Цицерон. Тези, за които „нашият собствен Бог“ е домашен израз, са облагодетелствани повече от всички други хора.

Нашият Бог! Колко приятен е този звук!
Колко обаятелно е да го повтаряме!
Дано да бъдат свързани с удоволствието тези сърца,
който могат така да поздравят своя Господ!

Мисля си, че псалмистът е използвал израза „нашият собствен Бог“ в този възвишен псалм като някакъв аргумент и уверение за благословията, която предсказал. „Бог ще ни благослови“ е правдиво твърдение, в което трябва да вярваме. Но „Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови“ е твърдение, което носи убеденост и на най-плахите хора. То носи гаранция на челото си; то е доказателство само за себе си. Ако Господ е бил достатъчно благосклонен да направи Себе си наш собствен Бог, Той не е направил това безцелно. В това решение се съдържа едно любовно намерение. Тъй като, в нежността на Своето състрадание Той е казал: „Аз ще бъда техен Бог и Те ще бъдат Мой народ“ (Йез.37:27), това трябва да е било направено с цел ние да бъдем благословени с неописуеми благословии в Христос Исус. Под повърхността има могъщ смисъл, който ние сме призвани да разберем в заглавието на настоящата книга и колкото повече мислим за това, толкова по-добре ще съзираме този смисъл. Думите „Бог ще ни благослови“ са звучали в ушите ми като звукът на далечни камбани, който си проправя пътя сред музиката в дълбините на душата ми. Дано същата ангелска мелодия да очарова ушите на всички мой спътници във вярата в Христос Исус: „Бог ще ни благослови...Бог ще ни благослови.“ За да онагледа истината, че Бог ще ни благослови, аз ще ви запозная с три вида чувства, персонализирани като личности и ще ви покажа, как те оказват влияние върху вярата ни в Бога.

Страхът

Побелялото лице на Страха може да бъде видяно навсякъде. Той се намесва навсякъде, натрапва се в спалнята на Вярата и тревожи празненствата на Надеждата. Страхът се отнася към някои хора така, все едно, че е техен постоянен гост и се наслаждава така, все едно че е техен скъп семеен приятел.

Какво ни казва Страхът по отношение по отношение на разглежданият в тази глава утешителен текст от Библията? Страхът пита: „Наистина ли Бог ще ни благослови? Напоследък той въздържа благославящата Си ръка. Имаше много на брой обнадеждаващи признаци, но те ни разочароваха. Ние от дълго време очаквахме благословията, мислехме си, че виждаме признаци за това, но това не се случи. Чували сме за съживления и слухове за съживления; хора са били възкресявани, които са проповядвали Божието Слово с власт и на някои места е имало много хора, които са се обърнали към Господа. Но все още, до голяма степен, ние не сме получили благословието. Бог не ни е посещавал така, както е правил в миналото. Сутринта видяхме облаци и очаквахме да вали дъжд. Забелязахме росата и се надяхвахме да завали. Но тези неща изчезнаха и ние все още сме оставени без благословията. Хиляди разочарования в миналото ни накараха да се страхуваме, че благословията може да не дойде.“

Моят отговор е следният: „Чуй това, Страх и бъди спокоен. Ами ако ти си бил твърде прибързан и напорист, и погрешно си преценил каква е волята на Господа? Има ли някаква причина, поради която Той да забрави обещанието Си и да откаже да чуе гласът на молитвата? Вземи пример от природата. Облаците преминават по небето ежедневно, в продължение на много седмици и аз много често казвам: „Днес сигурно ще вали и жадните ниви ще бъдат напоени.“ Въпреки това и до днес не е капнала даже една капка дъжд. Но все пак, не след дълго ще вали дъжд. Така става и с Божията милост. Днес тя може да не е дошла, може и утре да не я видим, но „Господ не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне“ (2Пет.3:9). Той си има свое собствено определено време и Той ще бъде точен, защото въпреки, че Бог никога не избързва, Той и никога не закъснява. В определеното време, в отговор на молитвата на хората Си, Той ще им даде изобилие от благословии. Всякакви видове милостиви благословии ще се спуснат от Неговата дясна ръка. Той ще разкъса небесата и ще дойде с величие, защото „Бог ще ни благослови.“

Страхът отговаря: „Да, но ние сме виждали много фалшиви благословии. Виждали сме съживления, в които за кратко време имаше силно въодушевление и изглеждаше, че то произвежда големи резултати, но после въодушевлението стихна и резултатите изчезнаха. Не сме ли чували звуците на тръбите и гръмкото самохвалство на хората отново и отново, и не се ли оказваше, че това е само гордост и суета?“

Това, което казва Страхът е тъжна истина. Няма съмнение, че голяма част от така нареченото движение за съживление беше преструване. В християнската църква имаше много нелепости, много празни приказки и преувеличения, които бяха ужасно вредни. На някои места самото име „съживление“ беше направено да вони, поради позорът, свързан с това име. Но това изобщо не е основание за съмнение, че славното и истинско съживление вече няма да идва от присъствието на Господа и аз най-искрено се надявам и страстно се моля това да се случи.

Спомняте ли си съживлението, което профуча през Нова Англия в дните на Джонатан Едуардс? (*Коментар: Нова Англия се намира в най-далечната североизточна част на САЩ, в района на Великите езера, Ниагарския водопад и границата с Канада. Състои се от 6 щата: Мейн, Вермонт, Ню Хемпшир, Масачузетс, Род Айланд и Кънектикът. Джонатан Едуардс: 1703-1758, американски протестантски проповедник, философ и евангелизатор. Д.Пр.*) Никой не би могъл да каже, че това беше фалшиво; това беше истина и реалност, каквато е всяка работа на Бога по света.

Никой не би могъл да опише работата на Джордж Уайтфийлд и на Джон Уесли (*Коментар: Джордж Уайтфийлд – 1714-1770 и Джон Уесли – 1703-1791 – свещеници от Англиканската църква, основатели на Методисткото движение и на евангелизма. Методистката църква в България съществува от 150 години. Д.Пр.*) само като временно движение или като нещо, което ще има кратък живот. Бог разкри Себе си и работещата Си милост по един удивителен начин. Нещо повече, резултатите от тази работа на Бога продължават да съществуват и днес, и ще останат даже до идването на Господ Исус Христос. Следователно, можем да очакваме, тъй като вече е правил това в миналото, Бог ще благослови хората Си с истински и значими предимства. Той ще дойде на първата редица на битката и ще направи враговете Му да видят, че Евангелието на Исус Христос има ужасна сила.

„Поради това, Страх, ти можеш да помниш фалшификациите на миналото с цел да се поучиш от тях. Но не ги помни като основание да бъдеш обезкуражаван и потиснат, защото „Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови.“

Страхът отговаря: „Да, но виждам колко много неща има в настоящето, които не приличат на благословия, които, вместо да предсказват доброто, са признаци на злото! Много малко на брой са нещата, които смело и просто съобщават за Евангелието. От друга страна има много неща, които със своите философии и суеверия се противопоставят на Евангелието.“

„Но чуй, Страх, „Бог ще ни благослови,“ въпреки че ние може да сме само малцина. Бройката не е важна. Спомняш ли си как неговият слуга Геден отиде да се бие срещу медианците, не с хиляди, защото според Господа на Силите те бяха твърде многобройни, а само с 300 мъже, които пиеха вода от шепата си, а не бяха коленичили на брега, за да пият вода от реката като кучетата. (*Коментар: виж Съд.7:6-7. Д.Пр.*) И даже тези малко на брой мъже не използваха никакви оръжия, освен счупени гърнета, факли и тръби. Геден победи многобройните медианци само с тези няколко неща. Не казвай, че на Всевишният не му достигат инструменти, за да осъществи волята Си. Ако иска, Той можеше да превърне морският пясък в проповедници на Евангелието. И ако се нуждаеше от езици, които да разказват за Неговата любов, Той би могъл да превърне всеки камък в проповедник, или всеки треперещ лист на дърветата в свидетел за Исус. Но не средството е от първостепенна важност и нужност. Ние се нуждаем най-вече от силата, която движи средството, която прави слабите да са силни и без която - даже най-силният е слаб.“

Наскоро чух да казват, че ако липсва честен старт, от религията на Исус Христос не може да се очаква, че ще преуспява в някои места по света. И това изказване беше направено от човек, който е считан за църковен лидер! Наистина, честен старт! Когато поставите християнството на която и да арена, единственото нещо, от което то се нуждае, е да има свободата да използва своите духовни оръжия. А даже там, където това му е отказано, то все пак побеждава. Ако християнството само си изработва своя собствена вродена здравина и ако бъде оставяно от кралете и принцовете на света да се бори само, без те да се намесват, то само ще си изработи свой собствен път.

Току-що казах, че Евангелието трябва да бъде оставено само. Но нека правителствата да му се противопоставят, ако искат. Вярата ни ще победи, въпреки противопоставянето. Нека те да оттеглят своето покровителство, това смъртоносно нещо, което парализира целия духовен живот и тогава освободената Божия истина със сигурност ще триумфира. Следователно, ние не трепваме. Не трябва да треперим. Служителите на Бога може да са бедни, може да не са надарени и може да са малко на брой. Но въпреки това, „Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови.“ Няма никакво значение, че ние сме малко на брой, така както са били 12-те апостоли или да сме необразовани, каквито са били те. Християнската вяра са накарали Римската империя да се разтресе от единия до другия си край и е свалила на земята огромната идолопоклонническа система. Днес християнството ще направи същото, ако Бог се върне при него със сила, ако, в представите ни за нашата слабост, Той храбро се бие и принуди армиите на Врагът да се избягат.

Но Страхът винаги намира основание да се оплаква. Поради това той казва: „Бъдещето е черно и мрачно! Какво можем да очаквам от това порочно поколение, от тези извратени хора, освен че ще ни бъде позволено още веднъж да бъдем погълнати от духът на антихриста или да бъде изгубени сред неверието?“ Според Страхът, перспективите ни са наистина ужасни. А аз признавам, без да използвам неговия телескоп, че не виждам признаци за такива времена. Независимо от това, предвижданията на Страх са песимистични и може би има причини за това. Защото даже и да е така, това предвиждане се уравновесява в умоте ни чрез вярата, че „Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови.“

Защо би трябвало Бог да се променя? Той е помагал на църквата Си в миналото. Защо Той да не й помогне и сега? Но тя не заслужавала да й бъде помагано. Тя винаги е била такава. Отмята ли се тя от вярата си? Тя много пъти преди е правила същото, но въпреки това Той я е посещавал и я е възстановявал. Защо Той да не я възстанови сега? Вместо да правим мрачни предсказания и да се страхуваме, на мен ми се струва, че имаме основание за най-блестящи очаквания. Но сме длъжни да се върнем при Божието обещание и да вярваме, че „Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови“ по времена нашето поколение, така както Той е правил това в миналото.

Спомняте ли си лодката, която е била подмятана от бурята в Галилейското езеро? Със сигурност е било ужасно положението на тази лодка. Не след дълго тя щяла да бъде хвърлена върху скалистия бряг и щяла да потъне под водата. Но това не се случило, защото, вървейки по повърхността на вълните, които се втвърдявали под краката Му, се появил Човекът, който обичал групата мъже в лодката и не позволи те да загинат. Това бил Исус, който вървял по вълните на езерото. Той влязъл в лодката и незабавно спокойствието станало толкова дълбоко, все едно, че нито една вълна не се е издигала срещу лодката и че никакъв вятър не е духал.

По същият начин, в мрачните времена на църковната история, Исус винаги се появявал в определеното време, вървящ по вълните на нейните нещастия и след това настъпвала славна почивка за нея. Поради това, нека да не се страхуваме, а да отхвърляме настрани страха и нека да се радваме с най-радостното очакване. Какво може да съществува, от което да се страхуваме? „*Бог е с нас*“ (Ис. 8:10). Това не е ли бойният вик, пред който демоните са бягали и всички множества на злото са обръщали своя гръб? „*Емануил...Бог с нас*“ (Мат.1:23)!

Кой се осмелява да се противопостави на това? Кой ще противостои на Лъвът от племето на Юда? Те могат да идват със своята мощ и със своите копия, но ако Бог е от нашата страна, кой може да бъде против нас? Или, ако някои са против нас, как могат те да ни устоят? Бог е нашият собствен Бог. Ще позволи ли Той Неговата църква да бъде стъпкана в калта? Ще бъде ли отведена в плен невестата на Христос? Ще бъдат ли предадени в ръцете на Неговите врагове любимите Му хора, които Той купи с кръвта Си? Да не бъде! Понеже Той е Бог, защото Той е откъм нас, защото Той е нашият собствен Бог, ние ще развеем знамената си и всеки от нас весело ще запее:

Защото все пак знам, че трябва да Му отдам хвала,
на Онзи, Който е милостив към мен.
Здрава е моята подкрепа,
да, мой собствен Бог е Той.

Желанието

Сега ще променя изцяло песента, като ви запозная с втората личност, Желанието. Енергичен, с блестящ поглед и сърдечност, Желанието казва: „Да, Бог ще ни благослови, но само ако имаме благословията сега! Ние гладуваме и жадуваме за нея. Ние ламтим за нея така, както скъперникът ламти за злато. Но какъв вид благословия ще дойде и по какъв начин ще ни благослови нашият собствен Бог?“

Моят отговор е следния: „Когато Бог дойде да благослови хората Си, Той донеся цялата милост със Себе си, защото в богатствата на завета има не само някои неща, а всички неща; не само малки запаси за задоволяване на някои от нуждите на църквата, а преливащ запас от всичко, от който всички нейни нужди ще бъдат снабдени. Когато Господ благославя църквата Си, Той ще даде милостта на съживлението на всички нейни членове. Те ще започнат да живеят по по-възвишен, по по-благороден и по по-щастлив начин, отколкото те са живели преди.“

Един от най-възвишените дарове, които ни дава Светия Дух, е да раздвижва църквата и да активира членовете ѝ. Има голяма нужда от това; аз вярвам, че това липсва днес сред християните. Познавам някои християни, които са сред най-искрените вярващи извън небето. Но има и други вярващи, които са на много далечно разстояние от онова, което е нужно, за да бъдат доведени до по-здравословно духовно състояние. Много църкви приличат твърде много на глупавите девисици от притчата за Десетте девисици в Мат. 25, които заспали, защото младоженецът не дошъл веднага. Има твърде голяма апатия, има твърде малко любов към Бога, твърде малко посвещаване на Неговата кауза, твърде малко тъгуване и бленуване за спасението на душите на хората. Когато Господ посети църквата Си, първият резултат ще бъде обновлението на живота на Неговите любими хора. Тогава благословията ще дойде отново, когато хората извън църквата биват обръщани към Господа и когато те биват добавяни към нейните членове.

Надявам се ние никога да не си мислим, че Бог ни благославя, само когато виждаме, че грешниците са спасявани. Служителите на Бога сериозно се съмняват, когато считат, че напредват в работата си, но въпреки това не виждат хора, които да стават християни. Вярвам, че и аз ще се чувствам много неловко, ако намалява броят на невярващите, които стават християни в моята църква. Ако Бог се върне при Своята църква, ние ще чуем, както от ляво, така и от дясно: „Какво трябва да направим, за да бъдем спасени?“ Учудената църква ще види такова множество от деца, родени за нея, че ще възкликне удивено: „*Кой ми роди тези?*“ (Ис.49:21) и „*Кои са тези, които летят като облаци и като гълъби към прозорците си?*“ (Ис. 60:8). Когато дойдат тези две благословии – една събудена църква и хора, които са повярвали в Господа – тогава думата на Господа ще бъде изпълнена: „*Господ ще даде сила на народа Си; Господ ще благослови народа Си с мир.*“ (Пс.29:11).

Църквата ще бъде силна; тя ще притежава способността да опровергава противниците си, като посочва към нейните хора, които са повярвали в Господа. Тя ще стане смела, защото ще вижда резултатите

от своята работа. Тя ще престане да се съмнява, защото вярата ще бъде снабдена с доказателство. Тогава мирът ще царува. Младите хора, които са повярвали в Христос, ще предизвикат прилив на новата радост; тяхната свежа кръв ще накара старата кръв на църквата да нахлуе във вените ѝ и така, стари и млади, радвайки се заедно, ще се наслаждават в изобилието на мира. Ако сте член на такава църква, нека благословията да продължава и да се увеличава, и нека всички църкви да получат благословия от Бога на Израел, която ще ги направи да се радват с неопишуема радост.

Но въпреки това, Желанието казва: „Разбирам какво е благословията, но до какъв размер Бог ще ни я даде и до каква степен ние можем да очакваме, че ще бъде тя?“ Моят отговор е: „**Бог ще ви даде такава благословия, която е в съответствие с вашата увереност в Него.**“

Когато благословиите започват да идват от небето, **ние твърде скоро се задоволяваме**. Подобно на Йоас, царят на Израел, който ударил земята със стрелите само три пъти и престанал, и ние заслужаваме упрект, изречен от пророка Елисей: „*Трябваше да ударии пет или шест пъти; тогава щеше да удрия сирийците, докато ги довършиш; а сега само три пъти ще ги поразии*“ (4Ц.13:19). **Ние се задоволяваме само с капките, когато можем да имаме чаша, която е пълна догоре**. По детински се задоволяваме само с едно гърне вода, когато можем да имаме варели и реки, и океани, стига да вярваме достатъчно, че ще ги получим. **Ако в този неделен ден във всяка от нашите църкви по 6 човека обявят, че са повярвали в Господа, ние ще тържествуваме с благодарност, но не би ли трябвало да съжаляваме, че това не са направили 600 души?**

Кои сме ние, че с малките си очаквания да ограничаваме Светият на Израел? Можем ли да начертаем линия около Всевишният и да кажем: „Ти можеш да стигнеш до тук, но не и по-нататък?“ **Не е ли по-мъдро да разширим желанията си и надеждите си, тъй като ние си имаме работа с Онзи, който не познава никакви ограничения?** Защо не очакваме години на изобилието в Египет по времето на Йосиф? Защо не очакваме гроздове, чиято големина надминала всички очаквания, като гроздовете, което съгледвачите на Израел намерили в Обещаната земя? Защо сме такива скъперници, защо приличаме на хората, които изкуствено спират растежа, защо сме толкова ограничени във въображенията си? Нека да се опитваме да уловим по-големите неща, **защото е логично, като знаем какъв е Господа в който вярваме, да се стремим към по-големи неща**. Аз си представям дни, в които всяка проповед, която проповядвам, ще разтърсва тази сграда с нейната сила, в която хиляди невярващи ще бъдат обръщани към Бога, така както се е случило в Денят на Петдесетница. **Дали Петдесетница трябва да бъде най-велия трофей на Божията сила? Трябва ли първият сноп да бъде по-голям от цялото ожънато жито?** Как може да е така? Ние вярваме, че ако Бог ще посети отново Своята църква и аз съм убеден, че Той ще направи това, ние ще видим цели народи, които ще бъдат духовно родени в един единствен ден. Евангелието на Господ Исус Христос, което е болезнено осакатено като ранен елен, внезапно ще получи криле като могъщ ангел и ще лети по небето, съобщавайки, че Исус Христос е както Господ, така и Бог. И защо не? **Кой може да оправдае липсата на най-силната вяра, след като Той е способен да направи изобилие, което надвишава това, за което ние можем да се молим и за което даже можем да мислим?**

Мога да чуя, че Желанието казва: „Да, разбирам какво е благословията и че тя може да има всякакви размери, но как може да бъде получена тя и кога ще дойде?“

Нека заедно да направим един кратък преглед на псалмът, от когото е взет текста, който разглеждаме в тази глава, защото това ще ни помогне да отговорим на въпроса: „Кога ще се случи това, че „*Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови*“?“ Псалм 67 започва с „*Бог да се смили над нас*“ (ст.1). Тази молитва е гласът на разкаяни хора, които изповядат миналите си прегрешения. Бог ще благослови църквата Си, когато тя признае грешките си и смири себе си.; когато с разкаяние, държейки се за Евангелието, когато застане пред трона на милостта и извика: „*Бог да се смили над нас.*“

Никога не трябва да очакваме, че Господ ще благослови църква, която е горда или самонадеяна, която е коравосърдечна или безразлична. Когато църквата е смирена до земята под товара на чувството за собствените си недостатъци, тогава Бог ще благоволи да погледне милостиво към нея. От ст.1 разбираме, че Бог благославя хората Си, когато те започнат да се молят, както и да изповядат греховете си. Тази молитва е неотложна и трябва да се изрича смирено и с вяра, следователно, тя трябва бързо да отиде до Божия трон. „*Бог да се смили над нас и да ни благослови! Да възсия с лицето Си над нас!*“ (ст.1.) Тези желания, изпълнени със страдания, са част от тъгуването на църквата, която осъзнава, че е изгубила благословението до известна степен и че е болна, докато не бъде възстановена. Ние сме сигурни, че ще получим благословение от Бога, когато цялата църква ходатайства спешно и упорито.

Молитвата е най-доброто средство за искрените хора. Мога са свидетелствам за това. В моята църква ние имаме молитвени събрания, в които всеки участник е разтърсван така, както дърветата в гората са разлюлявани от вятъра и след това присъствието на Бога винаги е демонстрирано чрез хората, които по време на тези събирания обявяват, че са повярвали в Господа. *(Коментар: Четох следната случка от живота на*

Спържън. Веднъж, приближавайки до огромната сграда на църквата, където служел, той видял двама младежи, които оглеждали сградата с удивление. Те не го познавали, но се обърнали към него с молба, дали могат да влязат вътре и да я огледат и понеже било през зимата, се чудели как се отоплява сградата. Спържън не се представил, но ги въвел през един заден вход и им казал, че ще им покаже котелното помещение. Когато отворил една врата, двамата младежи с учудване видели една огромна зала, в която гърбом към тях около 700 човека били приведени и усърдно се молили. Чак тогава Спържън се запознал с тях. Д.Пр.)

Нашите най-добри времена за молитва винаги са били последвани от радостни жътви на нови християни. Навсякъде църквите трябва да са пълни с молитви, които да са изпълнени с много жар и напрежение, иначе те не могат да очакват, че ще чуят звука на изобилния дъжд да се излива върху тяхната земя. Призовавам църквата да се събуди и да изповяда своя грях, да се събуди за да се бори с молитва за душите на хората. Тогава Господ Бог ще ни посети от небето. Ела, Свети Дух и повдигни Твоите препъващи се хора. Раздвижи мързеливото множество на вярващите, защото когато Твоята сила бъде усетена, тогава блестящият ден на триумфа е изгрял над нас.

По-нататък псалмът продължава и говори повече за възхвала, отколкото за молитва. „*Да Те славословят племената, Боже; да Те славословят всички племена...Земята е дала плода си*“ (ст.3,6). Църквата се нуждае от подобрение по отношение възхвалата на Бога. Когато получаваме милост, ако я приемаме мълчаливо и без да благодарим, ние не можем да очакваме, че ще получаваме още. Но когато всяка капка благоволение ни кара да благославяме Господа, който ни дава тези незаслужени неща, ние скоро ще имаме още и още, и още. Фразата за благославяме трябва да е универсална: „*Да те славословят всички племена*“ (ст.5). Тя трябва да е изричана с радост и от все сърце. Всеки вярващ трябва да се радва, докато отправя възхвала и да влага в нея цялата си сила. Кога ще се събудим всички за това? Кога всички избрани от Господа ще извикат мощно славното Му име, така както трябва? Кога ще пеem, докато работим, ще пеem у дома си и ще възхваляваме Бога навсякъде? Когато молитвата и възхвалата са неразрушимо смесени и църквата стане наистина жадна да получи Божието благословение, тогава „*Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови.*“

Вярвам, че когато велико посещение на милостта наближи да дойде върху църквата, има някои сигурни признаци, които са дадени на по-духовните вярващи, които им гарантират, че това посещение наближава. Илия можал да чуе: „*звук на изобилен дъжд*“ (3Ц.18:41), преди да е капнала даже една капка дъжд и много посветени вярващи в Бога са притежавали тази убеденост, че времето за освежаване наближава, много преди то да е дошло. Някои хора са особено чувствителни към работата на Бога, така както телата на някои хора са особено чувствителни към промените на времето, преди те да са се случили. Така както Колумб е бил сигурен, че корабът му наближава до земя, защото видял странни земни птици, плаващи водорасли и плаващи дървени трупи, така и служителят на Христос усеща със сигурност, че наближава времето на удивително благословение. Той едва ли би могъл да каже на другите защо е толкова сигурен, но въпреки това, за него признаците са напълно достатъчни.

Все едно, че идват гълъби и кацат на ръцете ни за да ни кажат, че водите на безразличието и на земното се оттеглят. В човките си те ни донасят маслинени клончета, които показват, че милостта със сигурност ще цъфне сред нашите хора и това ни позволява да разберем, че времето, когато Бог ще благослови църквата наистина наближава. Никога ли не сте виждали древният пророк да става и да взема арфата от стената, да започне да я настройва, да приведе в ред всяка струна и да започва да танцува с пръстите си по струните с необикновена енергия и наслада? Никога ли не сте го запитвали: „*Стари музиканте, певице, посветен на Господа, защо свириш с арфата си песен, която е толкова радостна?*“ И той не ви ли е отговорил: „*Защото виждам в далечината копнинени знамена на триумфиращо множество, което се връща победоносно от сражение.*“ Това е църквата, направена да бъде повече от победител чрез Онзи, който я обича. Чувам движението на крилете на ангелите; и църквата е радостна, защото нейната слава се е върнала и вижда, че нейните синове са мнозина. Вярващите, които са осветени от небесната светлина, усещат сянката на идващата милост и чуват далечните колела на каретата на милостта. Разбира се, тези признаци ще бъдат долавяни само от малцина, но има други признаци, които могат да бъдат разпознати от много вярващи. Например, много сигурен знак, че Господ ще благослови хората Си е, когато те преживеят необикновено и неутолимо желание за божествено посещение, когато те се чувстват така, като че ли църквата не би могла повече да продължава да действа така, както е действала до сега, когато те започнат да се измъчват, да копнеят, да въздишат, да гладуват и да жадуват за нещо по-добро.

Моля се на Бога всички християни да бъдат славно незадоволени, когато липсват нови хора, които стават християни. И когато това незадоволство се надига в сърцата на християните, това най-общо казано е сигурен показател, че Бог уголемява сърцата на хората Си, с цел те да могат да получат по-голяма благословия. Тогава тези подготвени вярващи ще изживеят свят копнеж за силно вълнение, копнеж за свята цел, тайнствено бленуване, което преди не са познавали. Те ще бъдат променяни чрез подбуди, на които те няма да могат да устоят. Хора, които преди не са можели да говорят за Господа, внезапно ще могат да правят това. Други, които никога не са били считани, че са майстори в застъпничеството, ще се превърнат в

извънредно добре молещи се хора. Ще има сълзи в очите, които от дълго време не са плакали. Ще открием вярващи, които преди са се криели отзад и никога преди не са били страстни евангелизатори, а сега говорят на грешниците и ги спечелват нови християни. Тези вълнения, причинявани от Божията ръка, тези свети и тайнствени движения на Неговия вечно благославящ Дух са признаци, че Той има намерение да благослови извънредно много Своята църква. И любими мой, когато всеки започне да изследва в себе си, за да види, дали има някаква пречка за благословията, когато всеки един член на църквата оголи сърцето си, за да позволи на Бог да го изследва и възкликне: „Отнеми от мен всяко нещо, което пречи на Твоята работа, подготви ме, за да бъда още по-полезен, постави ме там, където ти ще спечелиш слава чрез мен, защото аз съм осветен за Теб.“ Тогава ние ще чуем глас като „*че някой минава по върховете на черниците*“ (2Ц.5:24), както е чул цар Давид. Тогава ще видим, че цветята поникват и ще знаем, че сезонът на пеещите птици приближава и че пролетта и лятото скоро ще дойдат.

Нека Бог ни изпраща все повече и повече от тези милостиви сигнали! Мисля, че ги виждам даже сега. Може би желанието ми достига по-далече от мислите ми, но си мисля, че виждам достатъчно признаци, че Бог възнамерява да посети Своята църква даже сега. Но ние трябва да вярваме в това, трябва да приемаме това и трябва да работим в хармония с това очакване, като се молим, възхваляваме, работим и се борим в единство. Ако постъпваме така, бъдете сигурни, че годината, в която това се случи, ще бъде отбелязана заради такова удивително демонстриране на божествената сила, че ще стане забележителна година, година на нашият Господ, година на милостта, година, чийто дни ще бъдат като дните на небето на земята.

Надеждата

Най-накрая ви представям едно много по-красиво същество в сравнение с другите две: сладката госпожица с блестящи очи – Надеждата. Никога ли не сте чували историята на нейната ненадмината песен? Когато била малка, тя научила една песен, която пеела постоянно под акомпанимента на добре настроена арфа. Ето думите на нейната очарователна балада: „*Бог ще ни благослови. Бог ще ни благослови.*“ Ношем тя често била чувана да пее тази песен и звездите внезапно изписвали бляскав надпис на небето: „*Бог ще ни благослови.*“ Надеждата била известна с това, че пеела тази песен по време на бурите и успокояващата песен била последвана от успокояване на морето.

Веднъж здрави работници били изпратени от един велик цар да изкоренят една древна гора - да я изорат, да я посеят и да му донесат реколтата. Тези работници били смели и силни, и имали достатъчно воля за работа, и те със сигурност се нуждаели от всичката си сила и още повече от нея. Един непоколебим работник се наричал Трудолюбие. Неговият брат, наричан Търпение, чийто мускулите му били стоманени, бил заедно с Трудолюбие и не се изморявал през най-дългите дни и когато вършели най-тежката работа. С тях бил и Усърдие, за да им помага, който бил облечен с ентузиазъм и с непобедима енергия. Редом до тях работели и роднината им Отричане-от-себе-си и техният приятел Упоритостта. Всички те отивали да вършат работата си и вземали със себе си любимата си сестра, Надеждата, за да ги окуражава в тежкия им труд. И добре, че направили това, защото дърветата в гората били огромни и трябвало да бъдат нанесени многобройни и силни удари с брадвата, преди те да паднат отсечени на земята. Едно по едно дърветата се предавали, но работата била огромна и безкрайна. Вечер, когато се прибирали да си починат, да се нахранят и да се наспят, дневната работа им изглеждала много лека, защото, когато прекрачвали прага на дома си, Търпението, изтривайки потта от челото си, се окуражавал, а Отричане-от-себе-си се укрепвал, защото те чували сладкия глас, който пеел: „*Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови; Бог ще ни благослови.*“ Те поваляли огромните дървета, слушайки музиката на тази песен; почиствали декарите земя един по един; изкоренявали огромните корени от земята; разоравали почвата; сеели семето; после чакали жътвата. Често пъти били много обезкуражени, но продължавали да вършат работата си, привързани към нея чрез сребърни вериги и златни белезници. Те били привързани чрез сладкия звук на гласът, който пеел постоянно: „*Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови.*“ Никога не можали да се въздържат и да не слушат тази песен. Срамували се да не би да се обезкуражат и били нащрек да не се откажат, поради гласът, който чували да пее много ясно и постоянно – сутрин и вечер - „*Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови; Бог ще ни благослови.*“

Вие знаете значението на тази притча; вие познавате този глас. Днес можете да го чуete в душата си! Ние може да сме малцина, твърде малко на брой за тази огромна работа, но Бог ще ни благослови и поради това, ние сме достатъчно. Ние сме слаби и знанието ни е много ограничено; житейският ни опит е малък и мъдростта ни е оклеветена. Но въпреки това, Бог ще ни благослови и ние ще бъдем достатъчно мъдри и достатъчно силни. Ние сме незаслужаващи, пълни сме с грях, непостоянство и слабохарактерност; но Бог ще ни благослови и нашата незаслуженост ще бъде контрастният фон, върху който ще бъде поставен скъпоценният диамант на Неговата милост. Бог ще ни благослови – има славни обещания, които гарантират благословията. Обещанията задължително трябва да бъдат спазвани, защото в Исус Христос те са „*Да*“ и

„Амин“ (2Кор.1:20).

Народите трябва да се поклонят пред Месията. Етиопия трябва да протегне ръцете си, за да получи своя Цар. Бог ще ни благослови. Той е благословил хората Си. Нека Египет да разкаже как Бог отхвърли враговете на Неговия Израел. Нека Ханаан да свидетелства как Той повеляше и убиваше царе, как побеждаваше могъщи царе и даваше техните земи като наследство, наследство за Неговите хора. Той ни е дал Своя Син; „*как няма да ни подари заедно с Него и всичко?*“ (Рим.8:32). Той ни е дал Своя Свят Дух, за да остане завинаги с нас. Как може Той да ни откаже всяка помощ, от която се нуждаем или някоя важна благословия?

Разглежданият от нас текст е песен за всеки християнин и християнка, които участват в свята работа. Това е песен за всички прилежни учители в Неделните църковни училища. Ако не сте видели нито един добър плод от работата си и ставате обезкуражени, ето ви един псалм, който ще повдигне потиснатият ви дух: „*Бог ще ни благослови.*“ Продължавайте да преподавате Евангелието на децата с удвоена страст. Този стих е освежаваща мелодия за Божият служител, който оре неблагоприятна почва и все още не е видял реколта. „*Бог ще ни благослови.*“ Не спирайте да работите енергично. Върнете се при работата си, защото вие имате такава благословия, която предстои да дойде, че имате всички основания да се радвате, даже докато очаквате нейното идване. Нека всеки работник да отива и да върши тази християнска служба, която неговият Господар му е възложил, слушайки тази райска птичка, която пее красиво в ушите му „Бог ще ни благослови.“ Подобно на арфата на Давид, с която свирел на Саул, тази песен прогонва отчаянието. Подобно на сребърните тръби на свещениците, тя съобщава за юбилей. О, нека така, както тръбите на Израел, направени от роговете на овни, тази песен да събори стените на Йерихон! Искам песента „*Бог ще ни благослови*“ да ви развълнува, да ви раздвижи и да ви накара да се втурнете напред като могъщо войско множество. Бог е с нас. Той ще ни благослови. Защо ви липсва ентузиазъм? Защо сте уморени? Защо търсите човешка ръка да ви подсили? Защо се страхувате от враговете си? Защо сте мързеливи? Защо лягате в леглото да спите? Бог ще ви благослови. Ставайте, войници и грабнете победата! Земеделци, съберете се да жънете! Моряци, вдигайте платната, защото попятните ветрове приближават! Бог ще ни благослови! О, нека горящият въглен от олтара да докосва устните ни (Ис.6:5-7)!

Нека да ви предупредя. Да предположим, че Бог ще благослови „нас,“ християните, като общност, но не и „теб“ като отделна личност. Какво ще стане, ако има дъжд от милости, но върху теб не капне нито една капка? Какво ще стане, ако Той дари хората Си с признак за добро, но ти останеш невключен сред получателите? Това може да се случи, защото се е случвало в миналото. И ако тази печална възможност се превърне в реалност за теб, тя ще те накара да се чувстваш по-зле, а не по-добре, защото, както е в историята за Гедеон, няма нищо по-сухо от овче руно, което е останало ненамокрено, когато всичко около него е мокро. Няма по-изгубени хора от тези, които са изгубени, докато всички други са спасени.

Бъдете предупредени, защото и вие можете да се окажете в тази ситуация! Но все пак, не е нужно да се случи така. „*Търсете Господа, докато Той може да бъде намерен, призовавайте Го, докато е близо*“ (Ис.55:6 – мой превод). Той прощава изобилно и прощава безплатно на всички, които го помолят. Единственото, което изисква Той от вас е вие да вярвате в Неговия Син! Уповавайте на заслугите на Неговата скъпоценна кръв и вие няма да бъдете оставен отвън, когато Той раздава благоволението Си. Вместо да бъдете изгубен, ви ще пеете радостно като всички други „*Бог, нашият собствен Бог ще ни благослови; Бог ще ни благослови.*“

Глава 4

Дарът на паметта

„*Това си припомням, поради което имам надежда*“ (Пл. Йер.3:21 - мой превод).

Много често паметта е слуга на безнадеждността. Отчаяните мозъци си спомнят всяко мрачно предсказание от миналото и всеки лош признак на настоящето. Паметта стои като слуга, облечен във власеница, който поднася на своя господар чаша, пълна със смес от пелин и жлъчка (Йер. 9:15). Подобно на митичният римски бог Меркурий, който е бил куриер, паметта бърза с криле на петите си, за да събере свежи тръни, с които да напълни възглавниците, на които ние спим неспокойно и да направи снопчета от свежи клонки, с които да бичуваме вече кървящите си сърца.

Но няма никаква нужда от това. Мъдростта ще превърне паметта ни в ангел на утешението. Същата памет, която може в лявата си ръка да донесе толкова много мрачни и лоши признаци, може да бъде обучена да носи богатство от полезни признаци в дясната си ръка. Няма нужда да носим желязна корона; можем да

носим златен обръч, декориран със звезди. В алегоричната книга „Пътешествието на пилигрима“ от Джон Бъниан (*Коментар: 1628-1688, английски писател и проповедник. Бил е калайджия, преди да стане свещеник. Прекарал повече от 12 години в затвора, поради нежеланието си да се откаже да проповядва. Тази книга е била една от най-продаваните книги на английски език. Д.Пр.*) се разказва, че когато Християнинът бил затворен в Замъка на съмнението, паметта оформила тоягата, с която прочутият великан биел много ужасно своите пленници. Те си спомняли как са изоставили правия път, как са били предупреждавани да не правят това и как, бунтувайки се против добрата си природа, те се лутали в страничните ливади. Те си спомняли миналите си грешки, греховете си, злите си мисли и злите си думи и всичко това приличало на удебелените възлести части на тоягата, които причинявали болезнени синини и рани в жестоко страдащите им тела.

Но една нощ същата памет, която ги бичувала, им помогнала и ги освободила, защото прошепнала нещо в ухото на Християнина. Тогава той извикал смяя: „Колко съм глупав да лежа във вонящия затвор, когато мога да живея свободен! Аз имам ключ във вътрешния джоб на палтото ми, наречен Обещание. Убеден съм, че този ключ ще отключи всяка ключалка в Замъка на съмнението.“ И така, той бръкнал в джоба на палтото си и с голяма радост извадил ключа от там, и го пхнал в ключалката. И въпреки, че ключалката на огромната желязна врата, както я описва Бъниан, била „отвратително трудна за отключване,“ ключът я отключил, както и всички други ключалки. По този начин, чрез това благословено действие на паметта, бедният Християнин и Надяващият се били освободени.

Забележете, че разглежданият в тази глава текст описва едно действие на паметта от страна на Йеремия. В Пл. Йер. 3:20 пророкът ни казва, че паметта го е довела до отчаяние. „*Душата ми, като ги помни непрестанно, се е смирила дълбоко в мен*“ (мой превод). А после, в нашият текст той ни казва, че същата тази памет ме у донесла отново живот и утешение: „*Това си припомням, поради което имам надежда*.“ Следователно, можем да утвърдим като общ принцип, че ако упражним малко паметта си, ние можем, в периодите на най-дълбоко и мрачно отчаяние, да запалим една кибритена клечка, която веднага ще запали лампата на утешението. Няма нужда Бог да създава ново нещо за да върне вярващите при радостта. Ако с молитва вземат пепелта на миналото, те биха могли да намерят светлина за настоящето и ако се обърнат към Книгата на Истината и към трона на милостта, техният пламък отново ще започне да свети както преди. Аз ще прилагам този общ принцип към ситуацияите, в които се намират три вида християни.

Вярващият, който е в голяма беда

Пръв е вярващият, който е в голяма беда. Това не е необичайна ситуация за наследника на славата. Рядко пъти християнинът е без проблеми за дълго време. Вярващият в Исус Христос наследява царството чрез много изпитания. В Пл. Йер.3 ще видите списък на неща, които паметта донася пред ума на Йеремия, която му дава утешение. Пръв е фактът, че независимо от това, колко голямо е сегашното нещастие, чрез Божията милост ние не биваме погълнати от това нещастие (ст.22). Със сигурност това е унило начало. Утешението не е много голямо, но когато много слаб човек се намира в основата на някой връх, вие не трябва да му предлагате в началото да започне да се изкачва по много стръмен склон. Дайте му в началото един нисък камък, на който да стъпи и когато той събере повече сили, тогава ще е в състояние да направи по-трудна крачка.

Замислете се къде сте сега и къде сте се намирали в началото? Погледнете надолу през сумрачния вход на гроба към онова царство на тъмнината, което прилича на мрачната долина на смъртта, пълна с объркване и без всякакъв ред. Можете ли да разпознаете звук, приличащ на движението напред и назад на множества от виновни и измъчвани духове? Чувате ли жалните им плачове и скърцането на зъбите им? Могат ли ушите ви да издържат да слушат дрънкането на техните вериги? Могат ли очите ми да издържат да гледат яростта на пламъците? Те са вечни и завинаги отделят осъдените от присъствието на Бога и ги затварят заедно с демоните и отчаянието! Те лежат в пламъците на страдание, което е толкова ужасно, че даже въображението на отчаян маниак не може да си представи тяхното мъчение. Бог ги е изхвърлил надалече и ги е проклед, предоставяйки ги завинаги на най-тъмната чернота. Такава може да е и вашата съдба. Сравнете сегашното си положение с тяхното и вие ще имате основание да пеете, а не да тъгувате. Защо би трябвало жив човек да се оплаква? „*Защо би трябвало да се оплаква жив човек заради наказанието на греховете си?*“ (Пл. Йер. 3:39 – мой превод).

Виждали ли сте отвратителните затвори във Венеция, които се намират под нивото на водата в канала? След криволиченето през тесните, тъмни и задушливи коридори вие можете да се вмъкнете в малките килии, в които човек едва ли би могъл да стои изправен, където никога не е прониквал слънчев лъч, още от полагането на основите на двореца. Те са студени, мръсни и черни, пълни с влага и плесен, развядник на треска и място на смърт. Но въпреки това, тези места са луксозни в сравнение с вечно горящият огън на ада. Щеше да е необикновено луксозно за загубените души да лежат там в самотно нещастие с мъх, израстващ по клепачите им, ако можеха да избегнат за кратко време от виновната съвест и

от Божията ярост. Приятелю, който сега си в беда, ти не си нито в тези затвори, нито си в ада; събери смелост и кажи така, както е казал Йеремия в Пл Йер. 3: „*Поради милостта на Господа ние не бяхме довършени, понеже не свършват състраданията Му*“ (ст.22 – мой превод).

Това може да е малко утешение за теб. Но после, ако този малък пламък произведе само малко топлина, това може да доведе до нещо по-добро. Когато запалваш огъня в твоята камина, пред който се надяваш да седиш на топло и удобно, ти в началото не очакваш веднага да запалиш дебелите цепеници. Използваш тънки дървени подпалки, а скоро след това поставяш в камината по-дебели дървета, които горейки, дават приятна топлина. По същият начин тази мисъл, която в началото може да изглежда толкова малка и слаба, може да изиграе ролята на подпалка за небесен огън на утешението за теб, който сега трепериш в твоята тъга.

Нас винаги ни очаква нещо по-добро, защото Йеремия ни напомня, че във всички случаи има някои милости, които продължават да идват при нас. „*Понеже не свършват състраданията Му. Те се подновяват всяка сутрин: велика е Твоята ярост*“ (Пл. Йер. 3:22-23 – мой превод). Ти може да си обеднял и сега може да си много беден. Това е много трудно, но въпреки това, бъди благодарен, че все още си в добро здраве. Само иди в болницата и виж работата, която се върши там. Седни край леглото на някой болен и чуй неговата история на болка и умора, и ти със сигурност ще си излезеш от болницата, мислейки: „Благодаря на Бога, че в цялата ми бедност, аз нямам болест, от която да се оплаквам и поради това ще пея за милостите, на които наистина се наслаждавам.“

А може би си болен и с мъка мъкнеш измореното си тяло? Тогава те каня да дойдеш с мен в мрачните и окаяни гета, където хората линееят в бедност в центъра на градовете, в жалка неизвестност и никой не се съжалява над тях. Ако забележиш тяхната трудно спечелена храна, която е твърде оскъдна за да ги задоволи достатъчно и мизерните места, в които живеят, които са техният единствен дом, ти ще избягаш от гнусната дупка на отворителната бедност и ще кажеш: „Ще понасям моята болест, защото това е по-добро, отколкото тази мръсотия, глад и голота.“ Твоето положение може да е отчайващо, но има други хора, които живеят в още по-лоши условия. Ако отвориш очите си и избереш да постъпват така, ти винаги можеш да виждаш поне тази причина, за да благодариш: ти все още не си пропаднал до дъното на мизерията.

Има една много трогателна история за бедна жена с две малки деца, която нямала легло, в което да легнат и нямала никакви завивки, с които тя да ги завие. Това се случило през зимата. Те били почти замръзнали и майката взела вратата на едно изоставено мазе, откачила я от пантите и я поставила в един ъгъл на мазето, където те пропъззели, за да спят, защитени донякъде от течението и студа. Тогава едно от децата прошепнало в ухото ѝ, докато тя се оплаквала от нещастното положение в което се намирали: „Мамо, а какво правят малките деца, които нямат врата от мазе, която да поставят пред себе си?“ Разбираш ли, даже в това положение малкото сърчице намерило причина да благодари, така и ние, ако се окажем в най-лошата възможна ситуация, въпреки това ще отдадем почит на Бога, като Му благодарим за това, че Неговите състрадания не свършват, а се подновяват всяка сутрин. И отново, това не е много високо стъпало, но все пак е малко по-нагоре от предишното и даже най-слабите могат лесно да го достигнат.

Пл. Йер.3 ни предлага и трети източник на утешение. „*Господ е мой дял, казва душата ми; затова ще се надявам на Него*“ (ст.24). Ти си загубил много, но не си загубил твоя дял. Твоят Бог е твой изцяло; следователно, ако си изгубил всичко, освен Бога, ти все още имаш всичко, тъй като Бог е всичко. Текстът не казва, че само част от Бога е твоят дял, а че целият Той е дял на нашия дух. Всички богатства на нашите сърца са концентрирани в Него. Как можем да тъгуваме, след като нашият Отец е жив? Как можем да бъдем ограбени, след като нашето богатство е на небето? Представете си, че е денем и слънцето блести ярко, а аз държа една запалена свещ. Някой духва и я загасва. Трябва ли да седна и да плача, защото свещта ми е била загасена? Не, поне докато слънцето свети. Бог е моят дял и ако загубя малка част от земното си удобство, аз няма да се оплаквам, защото ми остава небесното удобство.

Един от английските крале, който бил надменен и горд, имал спречкване с жителите на Лондон. Той искал да предупреди смелите граждани с една ужасна заплаха, която се надявал, че щяла да да ги изплаши. Казал им, че ако не бъдат внимателни, той ще изведе своя двор от Уестминстър, самостоятелен район на Лондон. В отговор на тази заплаха, храбрият кмет на Лондон се помолил за позволение да попита, дали Негово Височество ще вземе със себе си и река Темза, защото дотогава, докато реката остава на мястото си, Негово Височество може да отиде навсякъде, където му харесва.

По същият начин светът ни предупреждава: „Вие не можете да продължавате така. Вие не можете да се радвате. Това нещастие ще дойде и бедата ще се случи.“ А ние отговаряме: „Тъй като вие не можете да премахнете нашия Господ, ние НЯМА ДА СЕ ОПЛАКВАМЕ.“ (Коментар: Четох, че жителите на едно американско градче поставили следната табела на входната магистрала на града: „Чухме, че някъде по света имало криза, но ние решихме да не участваме в нея. Д.Пр.) Един мъдър човек е казал: „Философите могат да танцуват и без музика.“ А истински вярващите хора в Бога могат да се радват, когато външните удобства изчезнат. Човекът, който пие

вода от бутилка, като Исмаил, синът на Аврам от робинята, може да се оплаква от жаждата. (виж Бит.21:9-15). Но онзи, който живее край кладенеца, като Исаак, детето на обещанието, никога няма да живее в нужда. Тогава, дано Бог да ни дари с милост, за да се радваме и по време на най-големите бедни, защото Господ е нашето сигурно притежание, нашето вечно наследство на радост. Сега ние напредваме до известна степен в надеждата, но има и други стъпала, които трябва изкачим.

След това пророкът ни припомня за друг канал на утешението: че Бог е винаги добър към всички, които Го търсят. „Благ е Господ към онези, които го чакат, към душата, която Го търси“ (Пл. Йер. 3:25). Той може да ни удря по-силно, отколкото ни е удрял преди, но ако можем да запазим небесното си състояние на молитва, можем да бъдем сигурни, че Той ще се престане да ни удря и ще започне да ни целува. Когато просяк, който е в голяма нужда, види друг просяк при вратата на някои големец, той ще наблюдава, докато другият просяк чука и ако вратата се отвори и просякът бъде приет благосклонно и му бъде помогнато, първият просяк също храбро ще почука на вратата.

Вие дали сте много тъжен или потиснат? Господ е добър към онези, които го търсят. Хиляди хора идват от вратата му, но никой няма причина да се оплаква, че е бил приет хладно, защото във всички случаи той задоволява гладният с добри неща. Поради това, идете смело и почукайте, защото Той дава щедро и не критикува.

Молитвата е наличен източник на помощ и съвет за всички видове дилеми и трудности. В „Пътешествието на пилигрима,“ когато градът на Човешката душа бил обсаден, това се случило през зимата и пътищата били много лоши, но даже тогава молитвата можела да пътува по тях. Ще поема риска да ви уверя, че ако всички пътища на земята бяха толкова лоши, че по тях да не можеше да се пътува и ако Човешката душа беше напълно обкръжена, така че да няма никаква останала пролука, през която ние бихме могли да си проправим път, за да стигнем до царя, пътят към небето е винаги отворен. Никой враг не може да го барикадира, никакви блокажни кораби не могат да плават между душите ни и тронът на небесната милост. Корабът на молитвата може да плава през всички изкушения, съмнения и страхове, направо до Божия трон и въпреки, че този кораб може да е напуснал началното пристанище пълен с тъга, стонове и въздишки, той ще се върне от небето натоварен с топлината на благословиите. Следователно, вие имате надежда, за която винаги можете да се молите.

Тронът на милостта е все още достъпен.
Нека там да отиват душите ни.

Стигнахме до по-дълбоките води на радостта, поради това нека да направим още една крачка и този път ще ни бъде дадено още по-голямо утешение чрез факта, че е добре да бъдем принуждавани да страдаме. Пл. Йер. 3 се казва: „Добре е за човека да носи ярем в младостта си“ (ст.27 – мой превод). Малкото дете трябва да бъде увещавано, за да си изпие лекарството. Детето може да е много болно и може майка му да го уверява, че лекарството ще го излекува, но детето казва: „Не искам, лекарството е много горчиво. Не мога да го глътна.“ Възрастните въобще не се нуждаят от подобно убеждаване. За тях горчивината на лекарството не е никакъв проблем. Те си мислят за оздравяването, което то ще им донесе и поради това го пият, без да се трепнат. Ние можем да плачем и да мърморим, ако сме малки деца и не сме призовавани да си спомним за последствията, които поражда страданието. Но ако сме зрели възрастни в Христос Исус и сме научили, че „всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бога“ (Рим. 8:28), ние ще вземем чашата с лекарството много радостни и искащи да го изпием, и ще бъдем благословени от Бога за това.

Защо би трябвало да се страхувам да се спускам в минната шахта на страданието, ако то ме отвежда при златната мина на духовното преживяване? Защо трябва да плача, когато слънцето на моето благоденствие залязва, ако в тъмнината на моето страдание ще мога по-добре да разчитам ярките обещания, с които моят верен Бог е благоволил да украси небето? Залязвай, слънце, защото в твоята липса ние ще видим десет хиляди слънца и когато твоята ослепителна светлина изчезне, ние ще видим светове в тъмнината, които са били скрити за нас чрез твоята светлина. Много обещания са написани с невидимо мастило, които вие не можете да прочетете, преди огънят на нещастията да изяви буквите. „За мое добро аз бях огорчен, за да науча Твоите наредби“ (Пс.119:71 – мой превод). Любими мои, Израел влязъл беден в Египет, но излязъл от там с накити от сребро и злато. Вярно е, че израилтяните са работили край пещите за печене на тухли и са страдали в горчивото робство, но по този начин те станали по-добри. Те излезли обогатени от техните изпитания.

Едно момиченце имало малка градинка в техния двор, в която насаждала много цветя, но те никога не израствали. Тя се грижела за тях нежно, но те умирали. После посадила семена на цветя, които израснали, но много скоро след това изсъхнали. Поради това изтичала и довела градинаря на бащината ѝ градина и когато той дошъл, и видял градинката, ѝ казал: „Ще ти направя прекрасна градинка, за да можеш да

отглеждаш каквото си поискаш.“ Донесъл една кирка и когато малкото дете видяло ужасната кирка, то се изплашило за малката си градинка. Градинарят забил инструмента си дълбоко в почвата и накарал земята да потрепери, защото кирката му открила края на един огромен камък, обхващащ почти цялата площ на малката градинка. В процеса на работата всички цветя били изкопани и цялата градинка за кратко време била унищожена, поради което малкото момиченце плакало много. Но въпреки това градинарят й казал, че ще й направи красива градинка и наистина я направил, защото, след като извадил големият камък, който не позволявал на растенията да се вкореняват, той скоро посадил цветя, които живеели и цъфтели. По същият начин Господ е дошъл и е преобърнал цялата почва на сегашното ви удобство, за да ви отърве от някой голям камък, който се намирал на дъното на вашия духовен напредък и не позволява на душата ви да цъфти. Не плачете сега така, както е плакало детето, а бъдете утешени от блажените резултати и благодарете на грижовната ръка на вашия Отец.

Само още една крачка и тогава сигурно ще имате добри основания да се зарадвате. Пл. Йер.3 ни напомня, че тези изпитания няма вечно да продължават. Когато произведат своите добри резултати, те ще бъдат премахнати, „*Защото Господ не отхвърля довека*“ (ст.31).

Кой ви е казал, че нощта никога няма да бъде заменена с ден? Кой ви е казал, че отливът на морската вода ще продължава, докато всичко, което остане, ще бъде огромна територия от тиня и пясък? Кой ви е казал, че зимата ще продължава от замръзване до замръзване, от сняг, лед и буря до още по-дълбок сняг и още по-силни урагани? Кой ви е казал тези неща? Не знаете ли, че след нощта идва ден, че след сушата идва дъжд и че пролетта и лятото идват след зимата? Тогава, надявайте се! Винаги се надявайте, защото Бог никога не ви е излъгал. Не знаете ли, че вашият Бог ви обича посред всички тези изпитания?

Когато планините са скрити в тъмнината на нощта, те са толкова реални, каквито са и в дневната светлина, и за вас Божията любов е толкова истина, колкото е била и в най-щастливите ви мигове. Никой баща не наказва постоянно. Бог мрази тоягата така, както я мразите и вие. Той иска да я използва само поради причината, която ще ви направи желязък да приемете наказанието, което ще допринесе за вашето трайно добруване. Въпреки наказанието вие ще се изкачите по стълбата на Яков заедно с ангелите и ще видите Онзи, който седи на нейния връх – вашият Бог на завета. И вие, сред блясъка и величието на вечността, ще забравите за времената на изпитанията или само ще си спомняте за тях, за да благославяте Бога, който ви е превел през тях и чрез тях ви е довел до вашето трайно добро. Елате и пейте в нощта (Йов 35:10). Радвайте се сред пламъците. Направете пустинята да ехти заедно с вашата изобилна радост, защото тези малки страдания скоро ще свършат и тогава, завинаги с Господа, вашето блаженство никога няма да намалее!

Поради това, скъпи приятелю, паметта може да бъде, както я е нарекъл английският поет Колеридж „почвата, от която израства радостта“ и когато Светият Дух я склони да Му служи, паметта може да бъде водеща сред земните утешители.

Онези, които си мислят, че са изгубили спасението си

А сега ще приложим принципът на паметта към вярващият, който си мисли, че е изгубил спасението си. В служението си съм свикнал да избягвам крайностите колкото е възможно и да вървя по тесният път на истината. Аз вярвам както в учението за предопределението, така и в учението за свободната воля на човека, и вървя по тесният път между тези две планини. По същият начин постъпвам и с всички други истини. Познавам хора, които считат, че съмненията не са грях. Съжалявам, че те мислят така. Знам други, които вярват, че съмненията са невъзможни там, където има някаква вяра. Не мога да се съглася с тях. Чувам хора, които осмиват ценният и възхитителен химн, който започва така: „Това нещо копнея да науча.“ Самият аз не се осмелявам да го осмивам, защото често съм го пял. Иска ми се да не беше така, но съм принуден да призная, че и аз съм имал съмнения. Истинската позиция на вярващите относно съмненията и страховете е следната: тези неща са греховни и не трябва да бъдат подхранвани, а да бъдат избягвани. Обаче повечето християни, в по-малка или по-голяма степен страдат от тях и те НЕ СА доказателство, че човек е лишен от вярата, защото и най-добрите християни са имали съмнения и стракове.

Ако се борите с тревожни мисли, нека да ви приканя да си спомните, на първо място, някои важни случки от миналото. Вероятно ще трябва да се спрете и да позволите на сърцето си да ви говори. Спомняте ли си мястото, където за пръв път срещнахте Исус? Може би не си спомняте. Добре, а спомняте ли си щастливите времена, когато Той ви отведе в Неговата къща за празнуването? Можете ли да си спомните времето, когато Той милостиво ви освободи? Както е казано в Псалмите: „*В беда бях и Той ме избави*“ (Пс.116:6) и „*Ти си бил помощ за мен*“ (Пс.63:7). Когато в миналото беше в тези ситуации, ти си мислеше, че се намиращ в непобедима беда. Но след това ти премина през тях. Сега не можеш ли да намериш утешение от тях?

Преди години морето било толкова необикновено бурно в района на най-южният нос на Африка, че

когато крехките ветроходни кораби на португалците продължили да плават в южна посока, те го нарекли „Носът на бурите.“ Но, след като носът бил добре изследван и картографиран от храбрите моряци, те го преименували на „Нос Добра надежда.“ Във твоя житейски опит ти трябва да си имал много „Носове на Бурите,“ но сега ти си свикнал с тях, изучил си ги и си им позволи да се превърнат за теб в „Носове на Добрата надежда.“ Спомнете си: „*Понеже Ти си бил помощ за мен, поради това в сянката на крилете Ти ще се радвам*“ (Пс.63:7 – мой превод). Кажете заедно с псалмиста: „*Защо си отпаднала, душо моя? И защо се смущаваши дълбоко в мен? Надявай се на Бога; защото аз още ще Го възхвалявам*“ (Пс. 42:5 – мой превод).

Спомням си някои хълмове като Мисар (ст.6), на които душата ми имаше толкова сладко общуване с Бога, че си помислих че се намирам в небесата. Спомням си мигове на ужасна мъка в душата ми, когато, внезапно, духът ми подскочаше до най-високите точки на екстаза при споменаването на името на моя Спасител. Имаше моменти по време на Господната трапеза, докато се молех насаме и слушах Неговото Слово, когато можех да кажа:

Желаещата ми душа би стояла
в такова състояние като това,
и седя, отделен от себе си и пея
на вечното блаженство.

Позволете ми да си спомня всички тези неща и да се надявам, че:

След като Исус някога осия над мен
тогава Исус е завинаги мой.

Бог никога не обича, а след това намразва. Той никога няма да се промени. Не е възможно Онзи, който е казал: „*Врязал съм те на дланите на ръцете Си*“ (Ис.49:16 – мой превод), някога ще забрави или отхвърли онези, които някога са Му били скъпи.

Възможно е, обаче, това да не те утешава. Призовавам те да си припомниш факта, че други хора са установили, че Господ е бил верен към тях. Те са викали към Бога и Той ги е освободил. Може би сред от тях е била твоята майка. Може би сега тя е на небето, а ти се блъскаш и страдаш тук, долу на земята. Не си ли спомняш какво ти каза тя, преди да умре? Тя ти каза, че Бог е бил верен и истинен към нея. Тя беше останала вдовица, когато ти беше още дете и тя ти разказа, как Бог се беше грижил за нея и за теб, и за другите членове на твоето малко и нуждаещо се семейство, в отговор на нейните молитви. Вярваш ли в свидетелството на майка си? Няма ли да уповаваш, с вярата на майка си, във Богът на твоята майка?

Има други християни, които могат да свидетелстват пред теб че, след 50 или 60 години, през които са живели в вяра в Господа, те не биха могли да посочат някоя дата от това време и да кажат: „Ето в този ден Бог не изпълни обещанието си“ или „Ето, в този ден Той ме изостави, когато бях в беда.“ Аз съм млад, но съм преминал през много изпитания, които са били болезнени до някаква степен и мога да кажа – и съм длъжен да кажа това, защото ако не говоря, камъните ще извикат против моето неблагодарно мълчание – Той е верен Бог и Той помни слугите си. Той не ги изоставя, когато са в беда. Ти можеш ли да кажеш същото, използвайки думите от нашия текст: „*Това си припомням, поради което имам надежда*“ (Пл. Йер.3:21 - мой превод)?

Спомни си и може би това ще се окаже утешение за теб, че въпреки, че си мислиш, че сега не си дете на Бога, ако се вгледаш добре, ти ще откриеш някои бледи следи върху дланта на Светия Дух. Целият образ на Христос не е там, но не можеш ли да видиш контурите, нарисувани с молив или скицата, нарисувана с въглен? Ти питаш: „Какво имаш предвид?“ Искаш ли да бъдеш християнин? Имаш ли някакво желание за Бога? Можеш ли да кажеш заедно с псалмиста: „*Сърцето ми и плътта ми викат към живия Бог*“ (Пс.84:2)? О, аз трябваше да утешавам себе си с този стих, когато не виждах нито една Христова милост да свети в моя дух. Наложих се да кажа: „Знам, че никога няма да бъда доволен, докато не заприличам на моя Господ,“ „*Едно нещо знам, че бях спял, а сега виждам*“ (Йоан 9:25 – мой превод) – виждам достатъчно поне, за да знам собствените си недостатъци и собствената си празнота и мизерия. Имам само достатъчен духовен живот да чувствам, че искам повече и че няма да мога да се задоволя, докато нямам повече. А сега там, където Бог, Светият Дух е направил толкова много, Той ще направи още повече. Там, където Той е започнал добрата работа, на нас ни е казано, че Той ще продължи да я върши и да я усъвършенства до Денят на второто идване на нашия Господ Исус Христос. Припомняйте си това и вие ще имате надежда.

Искам да знаете, че в Библията има обещание, което точно описва и подхожда на ситуацията, в която се намирате, но вие трябва да я търсите в Библията си и да се молите, за да я откриете къде се намира. Има една история, която илюстрира това добре. Млад мъж станал наследник на целия имот на починалия си

баща. Това трябвало да се реши в съда и въпреки, че младият мъж бил сигурен, че има законното право да наследи всичко, той не можел да го докаже. Неговият адвокат му казал, че трябва да намери доказателство, освен другите неща, които младежът му бил дал. Младият мъж не знаел как да намери това доказателство. Отишъл при един стар сандък, където баща му държал документите си. Извадил всички документи от сандъка и докато ги разглеждал отново и отново, открил един стар пергамент. Развързал с голямо вълнение червената лентичка, с която той бил завързан и се оказало, че това е завещанието на баща му, което той търсел, в което пишело, че целият имот се завещава на него. После смело отишъл в съда и това се оказало достатъчно, за да бъде признато правото му на наследник.

По същият начин, когато бъдем обхванати от съмнение, добре е да се обърнем към Библията и да я четем, докато най-накрая можем да кажем: „Ето, това е – това обещание е направено за мен.“ Може би то може да следното обещание: „*Когато сиромасите и немотните потърсят вода, а няма и езикът и съхне от жажда, Аз, Господ, ще ги чуя, Аз, Израелевият Бог, няма да ги изоставя*“ (Ис.41:17). Или може би това: „*Който иска, нека вземе даром водата на живота*“ (Откр. 22:17). Умолявам ви, ровете се в цялата Библия. И ти – бедни, съмняващ се и потиснат християнино – скоро се намериш някои скъпоценен пергамент, в който се казва, че Бог, Святия Дух ще те направи собственик на безсмъртието и на живота.

А ако тези спомени не са ти достатъчни, аз имам още един. Няма да ти кажа нещо ново, но въпреки това, то е най-хубавото нещо, което някога е казвано извън небето: „*Христос Исус дойде на света за да спаси грешниците*“ (1Тим.1:15). Ти хиляди пъти си чувал това и това е най-хубавата музика, която някога си чувал. Ако не съм светец, аз съм грешник и ако не мога да отида при трона на милостта като дете, аз ще отида като грешник.

Един цар имал навика в някои случаи да дава угощения на всички просяци в града. Около него сядали неговите благородни царски гости, облечени в скъпи дрехи. Просящите сядали на същата маса, облечени в техните дрипави дрехи. Случило се така, че един ден преди датата на едно такова угощение, един от редовните благородни царски гости повредил своите копринени дрехи, поради което не посмял да ги облече. Той си казал: „Утре не мога да отида на угощението на царя, защото дрехата ми е мръсна.“ Седял и плачел, докато му хрумнала една мисъл. „Утре, когато царят дава това угощение, някои ще отидат като царедворци, щастливо облечени в своите красиви дрехи, но другите ще отидат и ще бъдат също добре посрещнати, облечени в своите просешки дрипи. А щом е така, стига да мога да видя лицето на царя и да седна на масата на царя, аз ще вляза сред просящите.“ Поради това, без да тъгува за това, че не може да облече копринените си дрехи, той се облякъл с дрипите на просяк и видял лицето на царя така, както щял да го види, ако беше облечен в своите фини дрехи, направени от червена коприна. Душата ми е постъпвала по същия начин много пъти и аз ви призовавам и вие да правите същото. Ако не можете да отидете при Бога като светец, идете като грешник, но наистина идете и ще получите радост и мир.

При една тъжна злополука, която се случила в една мина в северната част на Англия, по време на която значителен брой миньори били под земята, таванът на една галерия се срутил и миньорите се оказали напълно блокирани. Те седели заедно в тъмното, пеели и се молели. Скупчили се в едно място, където можели да дишат последните остатъци от въздуха. Седели там и пеели, след като лампите им изгаснали поради липсата на въздух. Намирали се в пълна тъмнина, но един от тях казал, че е чувал, че имало свръзка между тази галерия и друга, стара галерия, в която копаели въглища преди години. Казал, че това представлявал нисък проход, през който човек можел да мине, пълзейки по очи на земята по цялата дължина на прохода. Той бил много дълъг, но те пълзели през него. Най-накрая излезли на светло на дъното на друга галерия и така животът им бил спасен. Ако сегашният ми път до Христос като светец бъде блокиран, ако не мога да мина по прекия път и да видя светлината от лицето на моя Отец, има един дъвен път, старомодният път, по който вървят грешниците, по който вървят жалките крадци и проститутките.

Ще пълзя смирено по него, легнал по очи на земята. Ще пълзя до тогава, докато видя моя Баща и извикам: „Татко, аз не съм достоен да бъда Твой син.“ Направи ме да бъда като един от Твоите наемни слуги, само да мога да живея в Твоя дом.“ И в вашето най-лошо положение вие все пак можете да дойдете при Бога като грешник. „*Христос Исус дойде на света за да спаси грешниците*“ (1Тим.1:15). Спомнете си това и ще можете да имате надежда.

Онези, които търсят Бога

Може би вие търсите Бога и сте много разстроен от страха, че не можете да бъдете спасен. Ще ви дам някои общи истини, които могат да ви дадат надежда.

Преди всичко друго, някои от вас се тревожат поради учението за избора. Аз вярвам в това учение и го приемам с радост, и вие можете да бъдете уверени, че то е вярно, независимо от това, колко ви тревожи. Въпреки, че вие може да не го харесвате, но то е истина. Запомнете, че това не въпрос на избор и не зависи от това, дали вие го харесвате или не, нито от това какво вие си мислите или не. Трябва да отворите

Библията и ако го намерите там, трябва да вярвате в това учение. Обърнете голямо внимание на това, което казвам за това учение. Получили сте представата, че някои хора ще бъдат изпратени в ада, просто защото такава е волята на Бога, че те трябва да бъдат изпратени там. **Изхвърлете от себе си тази представа, защото тя е много измамна и не може никъде да бъде намерена в Библията.**

Би имало ад в съзнанието на човека, ако той знае, че е бил осъден, просто защото Бог е пожелал това да е така. Но това никога не е вярно, защото самата същност на ада е грях и чувството, че този грях е бил съзнателно извършен. Нямаше да има нито един огнен пламък в ада, ако не беше тази убеденост в умовете на хората, които страдат от тази представа: „Аз знаех какво съм длъжен да правя, но не го направих. Съвсем съзнателно извърших грях против Бога и сега съм тук не защото Той е направил нещо или не го е направил, а поради моя собствен грях.“ Следователно, ако прогоните мрачната мисъл, че Бог изпраща хората в ада безразборно, вие вървите по пътя към утешението.

Освен това, запомнете, че каквото и да е или да не учението за избора, Евангелието дава безплатна покана на нуждаещите се грешници: „*Който иска, нека вземе даром водата на живота*“ (Откр. 22:17). Сега може би вие ще кажете: „Не мога да примиря двете твърдения.“ Има огромен брой други неща, които вие не можете да направите. *(Коментар: До спасението се стига чрез вяра, а не чрез разбиране. На английски смисълът на думата „see“ означава „виждам,“ но и „разбирам.“ И ако се спасяваме с надежда в това, което не се вижда, това означава, че се надяваме в това, което НЕ РАЗБИРАМЕ. Д.Пр.)* Бог знае къде тези две твърдения се срещат, въпреки че вие не знаете и аз се надявам, че нямате намерение да чакате, докато самият вие стигнете до разбирането на начинът, по който ще бъдете спасен. Ако постъпите така, това ще е все едно, че докато се опитвате да бъдете мъдър чрез упоритото припомняне за някакъв инструмент, вие ще се озовете в ада, където няма да имате никаква полза от вашата мъдрост.

Бог ви заповядва да вярвате в Христос и обещава, че всички хора, които вярват, ще бъдат спасени. Изоставете затрудненията си, докато повярвате в Христос и тогава ще бъдете направен способен да разберете по-добре затрудненията си, отколкото сега. За да разберете учението на евангелието, вие първо трябва да повярвате в Христос. Какво казва Христос? „*Никой не идва при Отца освен чрез Мен*“ (Йоан 14:6). Изборът е работа на Отца. Отец избира грешниците; Христос прави жертвоприношението. Следователно, вие трябва да отидете при Христос, Жертвеното Агне, преди да можете да разберете Отца, Богът на избора. Не упорствайте да отивате първо при Отца. Идете при Синът, така както Той ви е казал да правите.

Даже ако вашата собствена идея за учението за избора беше правилна, вие няма да изгубите нищо, като потърсите Господа.

Аз мога да загина, ако отида
но съм решил да отида;
Защото ако стоя далече от Него, аз знам,
че завинаги ще трябва да умра.

Но ако умра, търсейки милостта,
когато вече съм бил при царя,
това, че ще умра е възхитителна мисъл,
понеже грешникът никога не умира.

Вярвате в Христос, даже ако трябва да загинете и вие никога няма да загинете, ако вярвате в Него.

Сега, когато тази трудност е премахната, аз мога да си представя, че някой казва: „Да, но моят случай е такъв, че аз съм извършил голям грях.“ Припомнете си следното и вие ще имате надежда: „*Христос Исус дойде на света за да спаси грешниците*“ (1Тим.1:15). А Павел е казал: „*Христос Исус дойде на света за да спаси грешниците, от които аз съм главният*“ (1Тим.1:15). Павел е бил главатарят на грешниците и е минал през вратата на милостта. Никой не може да бъде по-голям от главатарят. След като главатарят е минал през вратата, и вие също можете да минете. Ако главатарят на грешниците е бил спасен, защо да не можете и вие да бъдете спасен? Защо вие да не можете?

Чух за една жена, която не е минавала по моста „Салт-Аш“ в Плимут, Англия, откакто той е построен. Тя каза, че не вярва, че той е безопасен. Тя виждала, че по него преминават влакове, което означава, че той е способен да издържи на натоварване с тегло стотици тонове, но тя поклащала глава и казвала, че се чуди как хората може да са толкова глупави, че да минават по този мост. Когато веднъж на моста нямало никой, нито хора, нито влак, тя била попитана, дали би минала по него в този момент. И да, тя събрала смелост и направила няколко крачки, но през цялото време треперела от страх, че нейното тегло ще събори моста. Той можел да издържи на натоварване със стотици тонове, но не можел да издържи на нейното тегло!

Почти същото се случва и с теб. Висящият мост, който Христос е провесил над пропастта на Божия гняв, ще понесе теглото на твоят голям грях, защото този мост вече е издържал 10 000 души, които са го

построили над пропастта и ще понесе теглото на милиони грешници, които ще минат по него, за да стигнат до брега на тяхната вечна почивка. Запомни това и ще имаш надежда.

Чувам някой друг да казва: „Аз вярвам, че съм извършил непростим грях.“ Мой скъпи приятелю, аз не вярвам, че ти си извършил непростим грях. Искам да запомниш едно нещо. Непростимият грях е грях, който причинява смърт. Грях, който причинява смърт, това е грях, който причинява смърт на съвестта. Човекът, който извършва такъв грях, след това няма никаква съвест; в това отношение той е мъртъв. Но сега ти притежаваш някакво чувство; ти имаш достатъчно живот, за да искаш за бъдеш спасен от греха; ти имаш достатъчно живот, за да копнееш да бъдеш измит в скъпоценната кръв на Исус. Ти не си извършил непростимия грях, следователно – ти имаш надежда! Библията казва: „*Всеки грях и всяко богохулство ще бъдат протени на човеците*“ (Мат.12:33 – мой превод).

Но ти отговаряш: „О, аз не мога да се покая, сърцето ми е толкова кораво.“ Спомни си, че Исус Христос е бил възвишен, за да дава покаяние и прошка на на греховете и ти можеш да отидеш при него и да получиш покаяние. Не е нужно ти да носиш покаянието при Него. Иди при Него без покаяние и Го помоли да ти даде покаянието. Той ще ти го даде. Няма никакво съмнение, че ако душата търси мекота и нежност, тя има тази мекота и нежност до известна степен даже сега и не след дълго ще има тези неща в най-пълният им обем.

Ти казваш: „О, но аз въобще не съм подготвен и съм неспособен да бъде спасен.“ Тогава, скъпи приятелю, аз искам ти да си спомниш, че Исус Христос притежава пълната подготвеност и пълната способност да спасява грешниците. Аз не знам от какво се нуждаеш ти, но знам, че Христос има това, от което ти се нуждаеш. Аз не знам цялото измерение на твоята болест, но знам, че Христос е Великият Лечител, който може да се справи с болестта ти. Не знам колко корава, непреклонна, нечувствителна, невежа, сляпа и мъртва е твоята природа, но знам, че „(Христос) *може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него*“ (Евр.7:25). Във вашият случай няма никакво значение какъв си ти, важното е че има увреждане, което трябва да бъде премахнато. Верният отговор на въпроса как трябва да бъдеш спасен ти се намира в кървящото тяло на чистото Божие Агне. Христос притежава цялото спасение в Себе си. Той е Алфата и Омегата. (*Коментар: Алфата и Омегата са първата и последната буква от гръцката азбука и те се използват като метафора, която означава „от началото – до края.“ Д.Пр.*) Той не започва да те спасява и после да те изоставя да загинеш, нито ти предлага да довърши това, което ти пръв трябва да започнеш. Той е както фундаментът, така и най-високата точка. Той започва за работи в теб като току-що пониквало житно листенце и ще завърши, когато ти произведеш пълен житен клас с жито.

О, искам да имам глас като гласът на Божията тръба, която ще събуди умрелите в Последния Ден! Ако можеш да произнеса само едно изречение, то щеше да е следното: „Помощта, от която се нуждаете, се намира в Христос.“ А що се отнася до вас, във вашата човешка природа не може да бъде намерено нищо полезно. Самата тя е мъртва; тя е изгнила и извратена. Обърнете, обърнете очите си надалече от тази потискаща маса от черна греховност и погледнете към Христос. Той е жертвата заради човешката виновност. Негова е праведността, която покрива грешниците и ги прави приемливи пред Господа. Гледайте към Него такива, каквито сте: черни, отвратителни, виновни, прокажени и осъдени. Идете такива, каквито сте. Вярвайте, че Исус Христос ще ви спаси и докато помните това, вие ще имате „*надеждата, която не посрамва*“ (Рим.5:5), която вечно ще живее.

Опитах се да ви дам думи на утешение, думи които са налични и уместни, и се опитах да ги кажа ясно и разбираемо. Но, О, Утешителю, какво можем да направим ние без Теб? Ти трябва да премахнеш нашата скръб. Утешаването на душите е работа на Бога. Тогава, нека за завърша тази глава с едно обещание на Спасителят: „*И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас до века*“ (Йоан 14:16). И нека нашата молитва да бъде, че Той ще остане с нас до Денят на Неговата собствена слава и за наше вечно утешение.

Глава 5

Когато всичко изглежда безнадеждно

„Исус отговори...Доведете го тук при мен“ (Мат.17:17)

Когато нашият Господ Исус Христос бил на земята, Неговото царство било толкова обширно, че обхващало както небето, така и земята. В един момент Го виждаме да разговаря с Моисей и Илия в славата Си, все едно че се намира край портите на небето, а после, след няколко часа Го виждаме да се

противопоставя на зъл дух, все едно, че отказва да се подчини на ада.

Дълъг е пътят от патриарсите до демоните, от пророците до дяволите. Но въпреки това, милостта Го подтиква и силата Го подкрепя, така че Той е еднакво славен и на двете места. Колко славен Господ е бил Той, даже когато е бил унижаван. Колко славен е Той сега! До колко далече достига неговата доброта. Той наистина властва над цялата земя. Неговата империя достига до всички краища на човешкото състояние. Нашият Господ и Господар чува с радост викът на вярващия, който побеждава своя враг и в същото време насочва ухото Си към отчаяното ридание на грешника, който се е отказал от цялата си увереност в себе си и иска да бъде спасен от Него. В един момент Той приема короната, която войнът Му донася от победната битка, а в следващият момент изцелява хора с разбити сърца и превързва раните им.

Има ясно видима разлика между сцената на триумфиращият вярващ, който умира и влиза в своята почивка, и сцената на първото разкаяние с плач на Савел от Тарс, който търси милост от Спасителят, когото той преди това преследвал. Да, сърцето и очите на Господа са били и с двамата. Преобразяването на нашия Господ не го е направило неспособен да прогонва нашите демони, нито Го е направило да се чувства твърде величествен и духовен, и поради това да не иска да се бори с болестите на човека. Поради това даже сега, когато Той седи отдясно на Отца, славата на небесата не отвлича вниманието Му от нещастията на земята, нито пък славата Го прави да забравя за плачовете и сълзите на слабите, които Го търсят в тази долина на сълзите.

Случаят с глухонямото момче, обхванато от демон, който е в контекста на казаното от Господа в нашия текст, е много забележителен. Всички видове грехове са доказателство, че душата на техният извършител е подвластен на Сатаната. Всички хора, които не са християни, наистина в известен смисъл са притежавани от Дявола. Той е поставил своя трон в сърцата им и управлява частите на телата им. Павел нарича Князът на Тъмнината с името „...духа, който сега действа в синовете на непокорството“ (Еф.2:2). Но тези притежания на Сатаната не си приличат във всички случаи и прогонването на Сатаната от жертвата, въпреки че винаги се извършва от същият Господ, не се осъществява винаги по един и същи начин.

Много от нас възхваляват Бога за това, че когато сме живеели в грях, ние не сме били предоставени на някакъв страстен ентузиазъм от греховният начин на живеене, а е имало методичност в нашата лудост. Ние твърдим, че не харесваме начинът, по който сме живели, но благодарим на Бога, че не сме се търкаляли така, както се търкалят нещата, духани от бурята, а сме били въздържани и сме спазвали външното благоприличие. Освен това сме благодарни, че когато бяхме събудени и предупредени за нашия грях – че се намирахме под желязната тояга на Сатана, ние не бяхме доведени до това пълно отчаяние, до този ужас от голямата тъмнина, до тази вътрешна мъчителна агония, която трябваше да преживеят някои хора. И когато Исус дойде да ни спаси, въпреки че ние бяхме много препятствани от Сатана, от устата на гордостта ни не капеше пяна, нямаше въргалие в твърдоглава похот, не се наранявахме сами в яростно отчаяние, подобно на описанието на тази случка с обхванатото от демона момче в Евангелието на Марк. Господ нежно отваря сърцата ни със своя златен ключ, влиза в стаята на нашия дух и ни завладява.

В по-голямата си част завоеванията, които постига Исус в душите на хората Си, независимо, че са постигнати чрез някаква сила, са по-спокойно постигнати, отколкото в разглеждания от нас случай. Нека да благодарим на Бога за тази милост. Да, както тогава, така и сега има такива странни, необичайни случаи на хора, в които изглежда, че Сатана предвожда бунт и напруга огромната сила на злобата си. Има и случаи, в които Господ Исус демонстрира надвишаващото величие на силата Си, когато, мотивиран от всевишната си любов към жертвата, Той детронира Тиранинът и ги изхвърля навън, за да не се върне никога отново. Ако има толкова нещастен човек, който сега чете тази книга, аз ще бъда оправдан, че му помагам, защото: „Ако някой човек има сто овце и едната от тях се заблуди, не оставя ли деветдесет и деветте, и не отива ли по хълмовете да търси заблудилата се овца?“ (Мат.18:12) Моля се да мога да стигна до онези, които са далече от Бога и да мога, чрез помазанието на Светия Дух, да освободя онези, които са оковани с железни белезници, с цел те да бъдат освободени в Господа, защото ако Синът ги освободи, те наистина ще бъдат свободни.

Първо, с помощта на моят Господ, аз ще говоря за значението на плачевният случай, разказан в текста. След това ще опиша единственият наличен източник за спасение за нас и ще завърша чрез възхвала на сигурния резултат.

Безнадеждна ситуация

Физическите чудеса извършени от Христос са образци на Неговите духовни дела. Чудесата, извършени от Него в природния свят, имат своите аналогии в духовния свят. Обхванатото от демон момче, което било доведено от баща му, за да бъде излекувано не е толкова характерен пример на случай с отвратителен грях, въпреки че духът е наречен зъл, а и Сатана винаги осквернява, но този случай е пример за голям ужас, за объркване на ума и за голямо отчаяние, предизвиквано от Злото в умовете на някои хора,

за тяхното мъчение и опасности.

Забележете, че заболяването се проявявало от време на време чрез завладяващи атаки на мания, в която болният изцяло загубвал контрол над себе си. Епилептичните припадъци хвърлят бедната си жертва във всички посоки. Виждал съм случаи с нещастни хора, в които безнадеждността, подозрението, недоверието и отчаянието ги обхваща понякога с непобедима ярост. Те не толкова се наслаждават на тези зли гости, а са предимно техни жертви. Както разказва Марк, духът „го хваща.“ (Марк 9:18). По същият начин, подобни окаяни хора са хващани и отнасяни от великанът Отчаяние. Демоните ги бичуват и ги прогонват в безводни места. Жертвите търсят почивка и не могат никъде да я намерят. Те отказват да бъдат утешавани и подобно на болните хора, душите им се отвращават от всички видове храна; те демонстрират пълна липса на сила да се борят със своята меланхолия и въобще не мислят да се съпротивляват. Те са повалени на земята и са изведени изцяло извън самите тях чрез транспорта на нещастieto. Такива случаи съвсем не са необичайни. Сатана, знаейки, че разполага с кратко време, усещайки, че Исус идва бързо да спасява, бичува жалките си роби с прекомерна злоба за да види, дали по някакъв начин ще може напълно да унищожи жертвите си, преди пристигането на Освободителят.

Бедното момче в нашият текст понякога било обхващано от ужасно мъчение, което то изобразявало чрез пяна на устата, въргалъне на земята и викане. Понякога, при своите смъртно опасни падания то се контузвало и неговият делириум го карало да се хвърля срещу всяко нещо, което е близо до него и така то си причинявало нови наранявания. Само онези, които са преживявали това могат да опишат на какво приличат болките от осъзнаването на греха, когато те са вбесявани от твърденията на Врага. Някои от нас са преминавали през това изживяване до известна степен и могат да потвърдят, че това е адът на земята. Усещали сме тежестта на ръката на разгневеният Бог. Знаем какво е да четем Библията и да не можем да намерим даже едно обещание в нея, което да подхожда на нашата ситуация. Вместо това, всяка страница изглежда, че блести със заплахи, все едно че проклетия като светкавици проблясват от нея. Даже най-близките по сходство откъси изглежда, че се изправят против нас, все едно че казват: „Не влизай тук без покана. Тези утешения не са за теб. Ти нямаш нищо общо с неща като тези.“ Ние нараняваме себе си, блъскайки се в учения, правила, обещания и даже в самият Кръст. Ние се молим и нашите искрени молитви усилват нещастieto ни. Ние даже нападаме трона на милостта; ние считаме, че молитвите ни са само бръщолевения, които са омразни на Господа. Отиваме в църквата и ни се струва, че проповедникът ни гледа смръщено, натрива раните ни със сол и влошава положението ни. Даже четенето на Библията, пеенето на химните и молитвите изглежда, че са в съюз против нас и си отиваме у дома още повече паднали духом отколкото преди.

Надявам се, че вие не преминавате през състояние на ума като това, защото то повече от всички други неща, е по-близо до самия ад и е едно от най-страшните. Когато са в такова състояние, хората са викали заедно с Йов: *„Затова няма да въздържа устата си; ще говоря в утеснението на духа си; ще плача в гореста на душата си. Море ли съм или морско чудовище, че слагаш над мен стража? Когато си казвам: „Леглото ми ще ме утеша, постелката ми ще облекчи оплакването ми,“ тогава Ти ме плашиш със сънища и и ме ужасяваш с видения; така че душата ми предпочита удушаване и смърт, а не това тяло. Дотегна ми, не искам да живея вечно; оттегли се от мен, защото дните ми са суета“* (Йов 7:11-16).

Благодаря на Бога, че крайният резултат от това робство често пъти е от такъв вид, който прави ангелите да пеят от радост, но докато продължават тези черни нощи, това наистина е мрачен ужас. Изтезавайте някой мъченик или даже го завържете за стълба на кладата и нека пламъците да се разгорят около него. Достатъчно е само неговият Господ да му се усмихне и неговата болка ще се превърне в нищо, в сравнение с мъчението на дух, който е съсухрян и изгарян от вътрешното усещане за Божия гняв. Такъв човек може да се присъедини към плачът на Йеремия и да извика: *„Той ме сложи да седна в тъмнина като отдавна умрелите. Обгради ме и не мога да изляза; направи по-тежки веригите ми. Още и когато викам и ридая, Той отблъсква молитвата ми... Опъна лъка си и ме постави като мишена за стрела, заби стрелите на колчана Си в слабините ми... напълни ме с горчивини, опи ме с пелин“* (Пл. Йер. 3:6-8, 12-13, 15 – мой превод).

„Духът на човека ще го подтира в немоцта му; но ранен дух – кой може да понесе?“ (Пр. 18: 14 – мой превод). Да стенем заради непростен грях, да се ужасяваме от неговото заслужено наказание, да се страхуваме от вечното изгаряне, това са нещата, които правят хората да страдат много и да си мислят, че живота е бreme.

От текста научаваме, че злият дух, в периодите когато завладява изцяло човешкият син, се стреми да унищожи жертвата си, като я мятва в различни посоки. Понякога духът я хвърля в огъня, а друг път я хвърля във водата. Така е и с дълбоко потиснатите хора. В някой ден изглеждат изцяло обхванати от огъня на сериозността и усърдието, изпълнени са с нетърпение и загриженост, а на следващият ден потъват в ужасна студенина и духовна апатия, от която изглежда е напълно невъзможно да бъдат събудени. Вечера изпълнени с

чувствителност, днес те са изцяло апатични. Те са несигурни; вие не знаете в какво състояние ще ги намерите. Ако разговаряте с тях така, както бихте разговаряли с някой, който е в опасност от пожара на раздражителността, усилията ви ще бъдат пропилены, защото само след няколко минути те ще се окажат в опасност от водата на безразличието. Те преминават от едната крайност до другата. Ситуацията им прилича на приказките за състоянието на човешките души в чистилицето на ада, които са поставяни последователно в нагорещена пещ и след това - в килии от лед.

От начинът, по който говори такъв човек вие можете да предположите, че в един момент той вярва, че е най-големият грешник, а скоро след това отрича, че намира в себе си каквото и да е разкаяние за грях. Когато го слушате да говори, вие можете да си представите, че той никога няма да престане да се моли, докато не намери Спасителят, но след това ви казва, че въобще не може да се моли и че за него идеята да коленичи и да се моли е просто една подигравка. Такива хора постоянно се променят; те са по-променливи от времето. Цветът на лицето им се променя като цвета окраската на хамелеона. Те са невъздържани и непостоянни, изпълнени с силен смях и кълчения. Не е по силите на човека да разбере какво става в умовете им в период от един месец, защото те се променят по-често от луната. Състоянието им ни се присмива презрително; проблемите им отблъскват всичките ни усилия да ги утешим. Единствено самият Исус Христос може да се справи с тях. Добре е да добавя, че Той има специално умение за справяне с отчайващи болести и намира наслада в излекуването на онези хора, които всички други лечители са изоставили като безнадеждно изгубени.

В добавка към трудностите на този плачевен случай, синът е бил глух. В описанието на Марк на тази случка думите на Исус следните: „*Душе ням и глух, аз ти заповядвам: Излез от него*“ (Марк 9:25). Понеже синът бил глух, нямало въобще начин да се разговаря с него; никакъв звук не можел да премине през запечатаните му уши. С чуващите хора вие можете да разговаряте и някоя мека дума би могла да успокои възбудата на умовете им. Но никаква дума, колкото и да е нежна, не би могла да достигне до окаяният и измъчен дух на този син, който не бил способен да чуе нищо. А няма ли днес такива хора, за които думите са пропилян дъх? Можете да им цитирате обещания, можете да им предоставяте окуражение, можете да им обяснявате учения, но за тях всичко това е нищо; накрая те са там, откъдето са започнали. Приличат на хамстери, които се въртят в решетъчни въртележки, които никога не стигат до крайната точка на пътуването си.

О, колко мъчително е извиването и обръщането, сложното и изопачено разсъждение на нещастните измъчени умове! Наистина е доста лесно да им кажете да вярват в Исус, но даже ако ви разберат, това става по толкова смътен начин, че е нужно да им обясните всичко отново и после допълнително ще трябва да им пояснявате. Просто да потопят себе си в кръвта на Исус и да разчитат на работата, свършена от Него – това е най-ясното от всички други указания.

Детското АБВ не може да бъде казано по-ясно, и все пак се оказва, че на тях не им е ясно. Ще изглежда, че те ви разбират, а после си отиват и се отклоняват от указания път; ще изглежда, че са били убедени и за известно време са изоставили съмненията и страховете си, но ако ги срещнете след половин час, вие ще установите, че говорите на стена и че разговаряте с глух човек.

О, колко тягостна е тази ситуация! Нека Господ да бъде милостив към такива хора, защото в такива случаи човешката помощ е безнадеждна. Хвалете Бога, че Той е предоставил помощ чрез Един, който е всемогъщ, който може да направи глухите да чуват, правейки гласа Си да звучи като сладко окуражение в мъртвешката тишина на тъмниците на отчаянието.

В допълнение към това се оказва, че измъчваното момче е било и нямо. То не можело да говори разбираемо, защото било притежавано от демона. Понеже то извикало, когато дяволът излязъл от него, изглежда, че в неговия случай всички инструменти за говоренето са били налични, но то не е било научено как да ги използва. Това е било някакъв несвързано звук, очевидно е приличал на говорене, но нищо разбираемо не се чуло, освен най-сърцераздиращи викове от болка.

Има много такива „духовно неми“ хора. Те не могат да обяснят своето собствено състояние. Ако разговарят с вас, това, което ви казват е несвързано; след всеки пет изречения те противоречат на себе си. Вие знаете, че те говорят това, което вярват, че е истина, но ако не знаете това, вие можете да си помислите, че те ви говорят неверни неща, които взаимно си противоречат. Тяхното преживяване е поредица от противоречия и говоренето им е даже по-объркано, отколкото тяхното преживяване.

Много е мъчително и трудно да се разговаря с тях, както за кратко, така и продължително; това изтощава търпението на човека. И ако разговорът с тях изтощава търпението на слушателя, колко уморително е това за нещастният говорител! Те се молят, но не се осмеляват да нарекат това молитва. Вместо това за тях това прилича на граченето на чайка или на преглъщане. Те говорят с Бога за това, което се намира в техните бедни безпомощни сърца, но това представлява такова объркване и смесване на нещата, че когато свършат, те се чудят дали въобще са се молили или не. Това е викът, горчив и изтерзан вик – на

болка, но не може да бъде изречен с думи. Това е толкова ужасен стон, един непроизносим копнеж и бленуване на Духът (Рим.8:26), но самите те едва ли знаят какво означава той.

Може би се отегчихте от подробностите на този скръбен случай, но аз все още не съм приключил тази тъжна история. Ако никога не сте преживявали нещо подобно на нея, благодарете на Бога за това, но в същото време се съжалете и се молете за онези хора, които преминават през това състояние на ума. Призовавайте Бога да им даде надеждата на великия Лечител; молете се Той да отиде и да ги освободи, защото тяхната беда надвишава способностите на човека.

Бащата на момчето, обсебено от демона казал на Исус, че синът му се погубва. А може ли да се случи нещо друго с човек, който е притиснат под тежестта на толкова много нещастия, който постоянно бил измъчван така, че естествената почивка на съня е била постоянно нарушавана? Не е правдоподобно здравето на човека да може да се поддържа за дълго време в система, която е толкова тормозена и разкъсвана. Имайте предвид, че отчаянието неимоверно отслабва тялото, докато изтощеният страдалец каже заедно с Давид: „*Влагата ми се превърна в лятна суша*“ (Пс.32:4).

Да усещаме вината за греха, да се страхуваме от идващото наказание, да имаме ужасното предупреждение в ушите си за „*идецията гняв*“ (Мат.3:7), да се страхуваме от смъртта и да я очакваме всеки момент и най-вече – да не вярваме в Бога и да пишем горчиви неща против Него, това е нещо, което прави костите на човека да гният и сърцето му да изсъхва. Джон Бъниан в книгата си „Изобилна благодат“ точно описва човек, който бил изоставен като храст в пустинята, поради което не е способен да види доброто, когато то идва. Бъниан описва ум, който е мятан нагоре и надолу от десетте хиляди вълни на неверието, никога нямал покой и постоянно бил тревожен и отвлечан от предположения, подозрения и лоши предчувствия. Но ако тези атаки продължават постоянно и не спират понякога, ако между тях няма малки паузи, както се случва при пристъпите на неверието, със сигурност сърцето на такъв човек напълно ще спре да работи и той ще умре, и ще отиде в своя вечен дом, като жертва на собственото си жестоко неверие.

Най-лошото нещо в разглежданият от нас случай на момчето, обхванато от демон е, че всичко това е продължавало с години. Исус попитал колко време е продължило това състояние и бащата отговорил: „*От детинство*“ (Марк 9:21). Понякога Бог позволява, поради причини, които ние не разбираме, дълбокото страдание на изкушаваната душа да продължава години наред. Аз не знам в продължение на колко много години човек трябва се бори, но със сигурност някои хора е трябвало да се борят с неверието почти до края на живота си и чак в залеза на живота им е била дадена вяра и духовно разбиране. Когато си мислели, че ще трябва да умрат в тъмнината, Светият Дух им се явил и те били окуражени и утешени.

Пуританите имали навика да цитират забележителното преживяване на г-жа Хъниуд като пример за необикновеният начин, чрез който Господ освобождава избраните от него хора. Дълги години тази жена била в оковите на меланхолията и отчаянието, но била освободена чрез милостивото провидение на Бога по един почти чудотворен начин. Тя взела една крехка чаша от венецианско стъкло и казвайки: „Аз съм толкова сигурно прокълната, колкото тази чаша е счупена на парченца“ я хвърлила на пода, но за нейна изненада и за изненада на всички присъстващи, аз не знам как, но чашата не се счупила, нито по нея имало пукнатина. В първият момент това обстоятелство я накарало да се зарадва, а след това тя се оставила в ръцете на Господ Исус. Понякога необичайна светлина бива давана на необичайната тъмнина. Бог извежда затворника навън от най-дълбоката килия, където неговите крака сигурно са били оковани във вериги и след дългите години на робство, Той му дава пълна и възхитителна свобода.

Още едно нещо за случката с глухонямото момче. Учениците на Исус не успели да прогонят демона. При друг случа те казали на своя Господ: „*В твоето име и бесовете ни се покоряват*“ (Лука 10:17). Но този път те били напълно победени. Направили всичко, на което били способни; изглежда, че те са имали някаква вяра, но тя въобще не е била достатъчна за решаване на този спешен случай. Книжниците и фарисеите се събрали около тях и започнали да им се подиграват, и ако някои от апостолите са били в състояние да извършат изгонването на демона от момчето, те с радост щели да го направят. Но те стояли там, победени и изумени поради провала си. Бедният пациент пред тях бил тормозен и измъчван, а те се оказали неспособни да му дадат даже и най-слабото облекчение.

Ситуацията стана наистина болезнена, когато една разтревожена душа посещава в продължение на години църквата и въпреки това не е намери утешение; когато духовно измъчван човек е търсил, но не е намерил помощ от свещениците или от други християни; когато сълзи са били проливани и са се оказали безполезни; когато книги, които са били утешение за другите, са били изучавани безрезултатно от него; когато учения, които са обърнали хиляди хора към Господа, за някой човек се окажат неефективни. Има такива ситуации, в които всички човешки методи и средства са побеждавани и когато изглежда невъзможно да се утеша бедният и измъчен човек така, както както е невъзможно да се успокоят морските вълни или да бъде накаран да млъкне гърмът на гръмотевицата.

Все още има хора, в които злият дух и Светия Дух са доведени до състоянието на видим конфликт, в

който злият дух демонстрира всичката си злоба и довежда човека до огромни висоти на страданието, в който аз вярвам, че Светият Дух въпреки това ще покаже спасяващата Си сила и ще изведе душата от нейния затвор, за прослава на името на Господа.

Ако не познавате Господа, вие може би си казвате: „Благодаря на Бога, че не знам нищо за тези неща.“ Спрете се, преди да благодарите на Бога за това, защото колкото и окаяно да е това състояние, за вас ще е по-добре да бъдете в него, отколкото да останете въобще без духовна чувствителност. По-добре ще е за вас да отидете на небето, обгорен и опозорен, бичуван и нараняван при всяка стъпка по пътя, отколкото да се плъзгате нежно надолу до ада, както правят много хора, които спят сладко, докато дяволите ги носят по пътя към гибелта. В края на краищата е дребна работа да бъдем измъчвани, тревожени и за известно време духовни притеснявани, ако според намерението на Бога накрая всичко това ще свърши и ще бъде заменено от радостта и мира на вярата. Но е неизмеримо по-ужасно нещо в ушите ви да звучи мелодията „Мир, мир“. „А пак няма никакъв мир“ (Йер.6:14), и после, завинаги да откриете, че сте захвърлени в яма, от която няма да има изход.

Вместо да бъдете благодарни, вие трябва да треперите. Вие се намирате в това пророческо спокойствие, което пътниците често долавят, когато са на върха на Алпите. Всичко наоколо е тихо. Птиците са престанали да пеят, летят ниско и се навеждат от страх. Жуженето на пчелите сред цветята е замлъкнало. Ужасна тишина господства над мига, все едно че смъртта е накарала всички неща да млъкнат чрез протягането на своя ужасен скипър над тях. Нямате ли усещането за това, което сигурно предстои да се случи? Гръмотевицата се подготвя; светкавица скоро ще изстреля своите могъщи огънове. Земята ще се разклати; гранитните върхове ще бъдат стопени. Цялата природа ще потрепери под яростта на бурята. Такова е вашето днешно спокойствие. Не се радвайте на него, защото ураганът идва: вихрушката и нещастieto ще ви пометат и ще ви унищожат. По-добре е да бъдете тормозен от дявола сега, отколкото вечно да бъдете измъчват от него.

Единственият начин

До сега представих пред вас един много потискащ случай. Моля се Светият Дух да ми помогне, докато ви напомня за единственият начин да бъдем спасени. Учениците били объркани. Но Господ оставал непобеден и казал: „Доведете го при Мен.“ (Марк 9:19). Когато се окажем в трудни ситуации, ние трябва да използваме всякакви средства с които разполагаме, стига те да вършат работа. Освен това трябва да направим тези средства по-резултатни, отколкото са те обикновено. Молитвата и постенето са предписани от нашия Господ като средства, чрез които свързваме себе си с по-голямата сила, отколкото бихме притежавали, ако не се молим и не постим. Има разговори, които никога не биха се случили чрез методите на обикновените християни. Нужно е да се молим повече и да държим телата си изцяло под контрол чрез отричане от себе си. Когато се наслаждаваме на по-близко общуване с Бога чрез молитва и постене, ние ще сме способни да се справяме с по-тежки случаи. Църквата на Бога би имала много по-голяма сила да се бори с тази безбожна епоха, ако нейните членове се молеха и постеха по-често.

Има могъща резултатност в тези две наредби на евангелието за молитва и постене. Първата ни свързва с небето, а втората ни отделя от земята. Молитвата ни отвежда при банкетната маса на Бога; постенето преобръща банкетните маси на земята. Молитвата ни позволява да се храним от Хлябът на Небето, а постенето освобождава духът ни от това да бъде обременен от изобилието на хляб, който се разваля. Когато християните издигнат себе си до нивото на най-големите възможности на духовната мощ, те ще бъдат способни, чрез работата на Светия Дух в тях, да прогонват демони, които днес, ако не се молят и не постят, им се присмиват презрително. Но даже с всички тези възможности и най-напредналият християнин ще се срещне с много трудни случаи, за справянето с които даже молитвата и постенето няма да помогнат. Тези трудни случаи трябва да бъдат отнасяни директно при Господа и при Неговите лични умения, така както установили учениците в този случай. Господ нежно ни заповядва: „Донесете ги при Мен.“

Докато ви обяснявам практическото приложение на този текст, искам да ви помоля да запомните, че Исус Христос все още е жив. Колкото и да е проста тази истина, ние имаме нужда тя да ни бъде напомняна. Много често ние оценяваме силата на църквата, гледайки нейните свещеници, наредби и нейните членове.

Но силата на църквата не се намира там; тя се намира в Светия Дух и във вечно живият Спасител. Вярно е, че Исус Христос е умрял, но Той отново е жив и днес ние можем да отиваме при Него точно така, както разтревоженият баща е направил по времето, когато нашият Господ е бил на земята. Тъжно е, че чудесата са престанали да се случват. Природните чудеса може и да са престанали, но духовните чудеса не са престанали. Ние не притежаваме силата да изработваме нито едните, нито другите. Христос има силата да изработва всякакви чудеса и Той продължава да иска, и е способен да извършва чудеса в Неговата църква.

Наслаждавам от представата, че моят Господ е живият Христос, с когото мога да разговарям и да обсъждам всяка ситуация, която се случва в моето служение, че Той е живият Помощник, при който мога да отнеса всяко затруднение, което се случва в собствената ми душа и в душите на другите хора. Не си мислете, че Той е умрял и е погребан! Не Го търсете сред мъртвите! Исус живее и е способен да се справи с тези случаи на страдание и мъка така, както се е справил в следващите редове. Освен това запомнете, че Исус живее в мястото на властта. Когато е бил тук, на земята, Той е имал власт над демоните, но сега, на небето, Той притежава още по-голяма власт. Тук, на земята, Той е прикривал сиянието на Своята божественост, но сега, на небето, Неговата слава сияе великолепно и целият ад признава величието на Неговата власт. Не съществува нито един демон, колкото и да е могъщ, който да не потрепери, ако Исус просто му проговори или даже ако само погледне към него. Днес Исус е Господарят на сърцето и на съзнанието на хората. Чрез Своята скрита власт Той може да работи в умовете на всеки от нас; Той може да ни понижава или да ни възвишава; Той може да сваля долу или да ни издига нагоре.

На Него никога не му е било трудно да се справи с която и да е ситуация. Ние само трябва да отнасяме нуждите си при Него. Той живее – живее в мястото на властта – и той може да осъществи желанията на сърцата ни. Нещо повече, Исус живее в мястото на наблюдението и Той продължава милостиво да се намесва. Той знае, че ние сме изкушавани да се представяме, че Той е някъде много надалече и не вижда мъките на Своята църква. Но аз ви казвам, любими мой, че репутацията на Христос е толкова загрижена в сегашния момент за поражението или победата на Своите слуги, както е била и когато Той слезе от върха на планината след преображението и срещна бащата и неговия син, пленен от демона.

От назъбените парапети на бойната кула на небето Исус гледа към работата на Своите свещеници и ако види, че те са победени, Той ревнува за репутацията на Своето Евангелие и е готов да се намеси и да спечели победата сега така, както я е спечелил тогава. Ние само трябва да гледаме нагоре към нашия Господ. Той не спи, като е спал фалшивият бог Ваал в Стария Завет. Той не е безчувствен към нашите страдания, нито е безразличен към нашите скърби. Благословени Господи, Ти си способен да утешаваш и си силен да освобождаваш! Ние само трябва да занасяме при Теб проблема, който ни притеснява и ти ще се справиш с него според Твоето състрадание.

Освен това трябва да помним, като предупреждение към нас, че Исус Христос очаква ние да се отнасяме към Него като към жив, могъщ и намесващ се Господ и да Му се доверяваме като такъв. Ние не знаем какво пропускаме чрез нашата липса на вяра. Ние вярваме, че някои хора се намират в безнадеждна ситуация и по този начин лишаваме от почест Христос и нараняваме тези хора. Изоставяме някои случаи, като се отказваме, вместо да ги представяме постоянно пред Него; (*Коментар: Мнозина са чували да прочутият Св. Августин, но на младини той бил пройдоха и имал доста порочно поведение. Майка му била силно вярваща християнка и постоянно се молела за него. Веднъж разговаряла с епископа на Хипо за сина си и той ѝ казал: „Не се страхувай, човек, чиято майка се моли да него толкова ревностно, не може да загине.“ И наистина, след време Августин се разкажал, станал християнин, израсъл във вярата и допринесъл много за прославата на Господа. И няма съмнение, че молитвите на майка му са допринесли много за това. Д.Пр.) ние ограничаваме Святият на Израел; натъжаваме Неговия Дух и тревожим Неговият свят разум. Но както децата вярват в бащите си, ако и ние вярваме непоколебимо в Исус, с вярата на Авраам, че това, което е обещал, Той е способен и да го изпълни, тогава ще видим как още повече такива случаи като случаят в разглеждания текст, ще бъдат довеждани в дневната светлина. Ще ни бъде дадено „миро на радост, вместо плач, облекло на хваление, вместо унил дух“ (Ис.61:3).*

Родители, роднини и всеки, който има деца или приятели, които страдат, най-искрено ви призовавам да отнасяте случаите на тези скъпи за вас деца при Исус. Не се съмнявайте в Него – на Него няма да му стане неприятно, ако направите това. Не се стеснявайте да Му кажете за ситуацията в която се намира любимият ви човек. Бързо идете и отнесете болния при Него. И даже, докато се молите, ако положението на болния се влоши, вместо да се подобри, не се притеснявайте. Вие си имате работа с неограниченият Божий Син и не е нужно да се страхувате; но задължително не трябва да се съмнявате. Нека Бог да ни дари с милост във всички области на ежедневните ни тревоги и особено в онези области, които са свързани с нашия дух, за да отнасяме всяко нещо при Господ Исус.

Сигурният резултат

Когато глухонямото момче било отведено пред нашия Господ, случаят изглеждал напълно безнадежден. То било глухо и нямо, как би могъл Господ да го излекува? Освен това, от устата му капела пяна и то се търкаляло на земята. Какъв достъп е имало там за божествената сила? Не се учудвам, че бащата казал: „Но ако можеш, направи нещо, смили се над нас и ни помогни“ (Марк 9:22). Както написах по-рано, в много други случаи гласът на Исус успокоявал духът на жертвата, но в случая този глас не можел да стигне до мозъка на болния, защото ушите му били запечатани. Преди това при Спасителят никога не бил довеждан болен с толкова влошено състояние, което по всички признаци било безнадеждно; но въпреки това излекуването било несъмнено, защото Исус, без нито за миг да се притеснява, казал на нечистият дух:

„Душе ням и глух, аз ти заповядам: Излез от него“ (ст.25). Христос има силата да заповяда на демоните с власт. Те не се осмеляват да не се подчинят. Спасителят добавил: „И да не влезеш повече в него“ (ст.25). Там, където Исус лекува, Той лекува завинаги. След като веднъж човекът е изведен от затвора, той няма отново да се върне там. Ако Христос каже: „Аз прощavam,“ грехът е опростен. Ако Той каже „Мир“, мирът ще бъде като река, която никога не спира да тече; тя ще тече дотогава, докато водата ѝ се влее в океана на вечната любов. Няма надежда за излекуване, но въпреки това излекуването е абсолютно сигурно, когато Исус протегне изцеляващата Си ръка. Ако сме отчаяни и унили, ние нищо не можем да направим, но няма нещо, което Той да не може да направи. Само идете при Него и с една дума Той ще ви даде мир, мир, който никога отново няма да бъде нарушен, а ще трае, докато влезете във вечната почивка.

Но въпреки това ние четем, че думата на Христос, въпреки че е било сигурно, че тя ще победи, била посрещната със съпротива. Дяволът бил много ядосан, защото знаел, че разполага с много кратко време. Той започнал да се нахвърля върху бедната жертва и да упражнява цялата си дяволска сила върху него. Пяна капела от устата на обхванатото от болка момче и то започнало да се въргала на земята; а след тази ужасна възбуда и гърчове, то паднало като умряло на земята. Често пъти в началото, гласът на Христос ще накара духът на болния да стане още по-разтревожен от преди, не защото Исус го е разтревожил, а защото Сатана се бунтува против Исус. Бедният измъчван човек може даже да легне на земята в отчаяние, все едно че е умрял и хората около него може да викат: „Той е мъртъв!“, но даже тогава изцеляващата ръка на нежността и любовта ще дойде, и от това докосване болният ще оцелее. Ако понякога сметете, че самият вие сте онзи, който е на смъртния одър, ако даже и последната ви надежда е изчезнала, ако изглежда, че пред вас няма нищо, освен *„едно страшно очакване на съд и на огнено негодувание“* (Евр.10:27), това е моментът, в който Исус ще се намеси.

Научете урока, че вие не можете да отидете твърде далече, където Христос не може да ви достигне. Вярвайте, че вашите ограничения са само ваши ограничения, но не и Негови. Най-големият грях и най-дълбокото отчаяние взети заедно не могат да попречат на силата на Исус. Даже ако сте в самите челюсти на ада, Христос може да ви сграбчи и да ви извади оттам. Ако вашите грехове са ви отвели до вратите на ада, така че пламъците му огреят лицето ви, ако в този миг погледнете към Исус, Той може да ви спаси. Ако бъдете отведен при Него, когато сте пред вратата на смъртта, вечната милост въпреки това ще ви приеме. Тогава защо е това нахалство на Сатана да прави хората несчастни? Сигурно е част от неговата адска наглост той да се осмелява да прави това. Да бъдеш отчаян, когато имаш всемогъщият Бог да ти помогне? Да бъдеш отчаян, когато скъпоценната кръв на Божият Син е била пролята заради грешниците? Да бъдеш отчаян, когато сребърното звънче на надеждата звъни: *„Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя“* (Мат.11:28). Да бъдеш отчаян, докато живота продължава, докато вратата на милостта стои отворена, докато пратениците на милостта те викат да дойдеш? Да бъдеш отчаян, когато имаш Божията дума: *„ако греховете ви са като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна“* (Ис.1:18)?

Повтарям, адска наглост е да се предлага на грешен човек представата за отчаянието. Христос да е неспособен да спасява? Това никога не може да се случи! Христос да бъде победен от Сатаната и от греха? Невъзможно! Грешен човек, чийто болести са толкова много, че Великият лечител да не може да го излекува? Казвам ти, че даже ако всички болести на хората се концентрират в теб и ако всички грехове на хората се струпат върху теб, и богохулството, и убийството, и изневярата, и прелюбодеянието и всеки друг възможен грях или въображаем грях е извършен от теб, скъпоценната кръв на Исус Христос, любимият Божий Син, въпреки това ще те изчисти от всички грехове. Ако само вярваш в моя Господ, а Той заслужава да му вярваме и заслужава твоята увереност – Той ще те спаси даже сега. Защо отлагаш, защо задаваш въпроси, защо спориш, защо обмисляш, не вярваш и се съмняваш? Падни в ръцете Му. Той не може да те отхвърли, защото самият Той е казал: *„Който дойде при мен, никак няма да го изгоня“* (Йоан 6:37).

Единствено Господ може да те спаси. аз съм отговорен да ти кажа за Евангелието, но знам, че ти няма да чуеш това, или ако го чуеш, ти ще го отхвърлиш, ако Христос не дойде чрез силата на Своя Дух. О, да може Той да дойде днес и да каже на злия дух вътре в теб: *„Излез от него, ти, гаден дух и не се връщай в него. Пусни го да си отиде, защото аз го освободих с Моята скъпоценна кръв.“* Моля се, скъпи приятелю, Бог, Светият Дух да благослови тези думи, с цел железните решетки да бъдат премахнати, медните врати да бъдат отворени и пленниците на Врагът да бъдат изведени навън на свобода. Нека Господ да благослови тези пленници заради Своето име.

Глава 6

Христос във вас

*„А надеждата не посрамва, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения ни Свят Дух“
(Рим.8:24-25 - мой превод)*

Петдесетница се повтаря в сърцето на всеки вярващ човек, когато Божията любов бъде излята в сърцето му чрез Светия Дух. Нека да ви дам една малка историческа аналогия, за да илюстрирам това. Учениците на Господа били дълбоко натъжени, когато Той умрял на кръста. Мъката, която ги обхващала, когато си мислели за Неговата смърт и погребение в гробницата на Йосиф била много болезнена. Но след кратко търпение и преживяване, надеждата им се съживила, защото техният Господ възкръснал от смъртта и те Го видели как се възнеса на небето. Надеждите им свързани с техният Господ били големи, защото Той отишъл в славата и им оставил обещание, че ще се върне отново и ще направи така, че и те да имат дял в Неговата победа. След като тази надежда била зачената в тях, те се превърнали в определеното време в съучастници на Светия Дух, чието божествено влияние било излято върху тях, с цел те да се изпълнят с Неговата сила. Те били направени смели. Те не се срамували от тяхната надежда, а е обявили публично чрез проповедите на Петър и на другите ученици. Светият Дух ги посещавал и поради това те безстрашно съобщавали на света за Господ Исус, тяхната надежда за слава (Кол.1:27).

Наистина историята повтаря себе си. Историята на нашия Господ е предзнаменование на преживяването на всички Негови хора. Това, което се е случило на Първородният, до известна степен се случва на всички деца на Бога. Ние имаме прекрасен пример за това в първата част на Рим.5, от където е взет текста, който разглеждаме сега. В ст.3 се говори за нашите страдания – за нашата болка и за нашето носене на кръста. Текстът продължава и казва, че от нашето търпение и преживяване в определеното време се ражда благословена надежда. Ние сме обновявани от възкресеният живот на нашия Господ и излизаме от нашата печал. Той отново възкръсна от гроба на нашето страдание. После ние сме посещавани от Светия Дух и се наслаждаваме на нашата Петдесетница *„защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез даденият ни Свят Дух“* (Рим.5:5). Вярвам, че вие знаете какво означава това и се наслаждавате на това нещо.

Като резултат от това посещение на Светия Дух, нашата надежда става ясна, уверена и ние сме отвеждани, за да даваме пълно и смело свидетелство за нашата надежда и за благословеният Исус, който е олицетворението на всичко това. Надявам се, че вие вече сте доказали, че не се срамувате от вярата си. Ако все още не сте направили това, аз се надявам, че ще го направите. Нашият Бог ни посещава милостиво и ни дарява със Светия Дух, който е Неговият избран дар за децата Му. Живеенето в нас на Светия Дух ни прави да знаем и да усещаме Божията любов и сега ние не можем да не говорим и да не разказваме на другите за това, на което Господ ни е научил. Така, в малък мащаб ние повтаряме в собствената си история част от историята на ранната църква. Вие ще установите, че не само в този случай, но и във всички случаи, животът на вярващият човек е животът на Христос в миниатюра. Този, който първоначално е казал: *„Да създадем човека по нашия образ“* (Бит.1:26), все още се придържа към модела на Христос, когато превръща човека в *„ново създание“* (2Кор.5:17), според образът на Своя Син.

А сега нека да изследваме някои от мистериите на нашето духово преживяване. Откъсът от Рим.5, който споменах по-горе, прилича на малка пътна карта на вътрешния ни живот: *„Скръбта произвежда търпение; а търпението – опитност; а опитността – надежда; а надеждата не посрамва; защото Божията любов е излята в сърцата ни чрез даденият ни Свят Дух“* (Рим.5:3-5 – мой превод).

Този откъс може да бъде напълно разбран само от хората на Бога, които го имат написан с главни букви в собствените си сърца. Апостолът е казал: *„Скръбта произвежда търпение.“* В природата не става така. В природата става точно обратното: „Скръбта произвежда нетърпение,“ а нетърпението пропуска да вземе плодът от житейския опит и кискайки се, се превръща в безнадеждност. Попитайте много хора, които са погребали скъпо дете или са изгубили богатството, или страдат от болки в телата си и те ще ви кажат, че естественият резултат от страданието е да произведе гняв против съдбата, бунт против Бога, задаването на въпроси, неверие, критично отношение и всички видове злини. Но каква чудна промяна се случва, когато сърцето бъде обновено чрез Светия Дух! Тогава, но не и преди това, *„скръбта произвежда търпение.“*

Човекът, който никога не е страдал, не може да има опит в търпението. Ангелите не могат да демонстрират търпение, тъй като те не са способни да страдат. За да можем да притежаваме търпение и да бъдем търпеливи, е нужно ние да бъдем подлагани на изпитания, а голямо ниво на търпение може да бъде придобито единствено чрез високо ниво на изпитанието! Чували сте за търпението на Йов. Дали той се е научил на това търпение, докато се е намирал сред стадата си или сред камилите си, или сред децата си, когато те са празнували? Не, наистина той се е научил да бъде търпелив, когато е седял в пепелта и се е чешел с парченце от счупено гърне, а сърцето му е било разбито от мъката поради смъртта на децата му.

Търпението е перла, която може да бъде намерена единствено в дълбоките морета на страданието; а единствено милостта може да я намери там, да я извади на повърхността и да украси с нея шията на вярата.

После търпението ни снабдява с личният опит в научаването на характера на Бога. Иначе казано, колкото повече издържаме и колкото повече вкусваме от верността на Бога, толкова повече ние доказваме Неговата любов и толкова повече разбираме Неговата мъдрост. Човекът, който никога не е понасял страдание може да вярва в поддържащата сила на милостта, но никога лично не се е уверявал в това. Задължително трябва да плавате с кораб в морето, за да научите уменията на Божественият Капитан и трябва да бъдете блъскан от вълните на урагана, преди да научите Негова власт над ветровете и вълните. Как можем да видим Исус в пълната Му власт, ако не няма буря, която Той да укроти? Търпението ни произвежда в нас опитността на запознаването с истината, с верността, с любовта и с властта на нашия Бог. Ние се покланяме с търпение и после се изправяме с придобитата от опита радост от небесната подкрепа. Какво по-добро богатство може да има човек от това, да има богат житейски опит? Житейският опитът ни учи. Житейският опит е истинското училище за децата на Бога. Въобще не си мисля, че съм научил нещо без участието на тоягата на страданието. Със сигурност знам най-добре тези истини, до които съм стигнал чрез личният си опит. Нуждаем се тази истина да бъде написана вътре в нас с нагорещеното желязо на страданието, преди да можем да я използваме. След това нищо няма да може да ни разтревожи, защото сърцата ни досяг щемпела на Господ Исус. Това е начинът, чрез който търпението произвежда житейския опит.

Твърде необичайно е, че после Библията казва, че житейският опит произвежда надежда. Не е необичайно това твърдение да поражда съмнение, защото няма надежда, която да е толкова ярка, колкото е надеждата на вярващият, който познава верността и Божията любов чрез личния си житейски опит. Но не изглежда ли необичайно, че това тежко страдание, това печално изпитание, това болезнено телесно наказание, въпреки това ще ни донесе тази особено ярка светлина, тази сутрешна звезда на надеждата, този пратеник на вечно продължаващия ден на славата? Любими мои, небесната химия по чуден начин изважда чисто злато от метал, който ние считаме, че е без никаква стойност!

Поради милостта си Господ разстила легло за хората Си на хармана на страданието и там, подобно на Вооз в книгата Рут, ние си почиваме. Той превръща в музика бученето на водите на нещастieto. От пяната на морето на скръбта Той създава светлият дух на надеждата, която „не посрамява.“ Следователно, този откъс от който е взет нашия текст, е извадка от вътрешния живот на духовния човек. Това е част от мистерията на нашия духовен живот и ние трябва да го четем с духовно разбиране.

Нашият текст не описва нищо друго, освен домът на Бога и вратата на небето. Можете да видите в него храм за поклонението пред Светата Троица. Прочетете заедно Рим.5: 5-6 и обърнете внимание, че в текста са споменати трите личности на Троицата: „*Божията любов е излята в сърцата ни чрез даденият ни Свят Дух. Понеже, когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за нечестивите.*“ Блажената троица е Една! Нужна е Троица, за да се направи християнина, нужна е Троица, за да се окуражава християнина и е нужна Троица, за да се създаде в християнина надеждата за слава.

Винаги харесвам тези откъси, които ни отвеждат толкова близо до Троицата. Те ме правят да искам да благоговея пред Бога с думите на славословието:

Слава на Отца и на Синът,
и на Светият Дух.
Както е било в началото, както е сега
и както ще бъде винаги, свят без край! Амин

Много скъпо нещо е да бъдем призвани да предложим специално поклонение пред единственият истински Бог, Три в Едно, и да усещаме как сърцето ни с готовност иска да направи това. Чрез вяра ние се покланяме с множеството на спасените пред всеславният трон и прославяме Онзи, който живее вечно. Ние благоговеем пред Него с цялото си сърце, когато мислим за единството на Светата Троица в нашето спасение! Небесната любов ни е дарена от Отца, била е демонстрирана в смъртта на Синът и е била излята в сърцата ни чрез Светия Дух. О, да усетим общуването в Триединният Бог! Нека се поклоним пред свещеното величие на Йехова и докато изследваме текста, нека позволяваме на Светия Дух да ни учи на истините в този текст, с цел чрез него да можем да влезем в Неговия храм.

В текстът се казва: „*Надеждата не посрамява; защото Божията любов е излята в сърцата ни чрез даденият ни Свят Дух.*“ Апостолът продължава напред, докато стига до надеждата на славата. Когато достига тази височина, той не може да се въздържа и казва нещо за нея. Отклонявайки се от основната си тема, както често пъти е обичайно за него, той ни дава няколко пламтящи изречения за надеждата на вярващият.

В началото той обяснява увереността на нашата надежда - че „надеждата не посрамява.“ После описва основанието за нашата увереност, на която се надявам, че вие сега се радвате, защото ние сме уверени, че никога няма да бъдем разочаровани в надеждата си, защото Божията любов е излята в сърцата ни чрез Светия Дух. След това той разкрива резултатът от тази уверена надежда – че ние не сме срамуваме от Евангелието на Христос и че свидетелстваме за това пред света.

Увереността на нашата надежда

Някои хора нямат никаква надежда или имат надежда, заради която те съвсем основателно могат да бъдат посрамени. Попитайте хората, които отричат валидността на Библията каква е тяхната надежда за бъдещето. Те ще ви отговорят: „Аз ще умра като куче и когато умра, това ще бъде краят за мен.“ Ако имах такава окаяна надежда, аз със сигурност нямаше да обикалям света и да я съобщавам. Нямах да планирам да събера огромна тълпа от хора и да им кажа: „Приятелю, радвайте се заедно с мен, защото ние ще умрем като кучета и котки.“ Никога не би ми хрумнало, че това е нещо, което си заслужава да бъде празнувано.

Агностицизмът (*Коментар: Според агностицизма, човек няма никакви основания, въз основа на които да може да каже, че Бог съществува или че не съществува. Д.Пр.*) не знае нищо и поради това предполагам, че той няма надежда за нищо. Аз не намирам нищо в неговото твърдение, което да стане повод за някакъв ентузиазъм. Ако нямаш по-голяма надежда от тази, аз щях да се чувствам засрамен. Най-добрата надежда на католика е, че когато умре, той може да накрая да се окаже спасен, но междуременно ще премине през пламъците на чистилицето. Не знам много за това място, защото за него не се споменава нищо в Библията. Но онези, които го познават добре, защото те са го изобретили и съхраняват ключовете за него, го описват като ужасно място, в което задължително ще трябва да отидат даже великите епископи и кардинали. Виждал съм лично покани към вярващите да се молят за вечна почивка на духа на един виден кардинал; а ако такава е съдбата на князете на църквата, къде ще трябва да отидат обикновените хора? В тази вяра няма голямо превъзходство. Не мисля, че бих събрал хора за да им кажа: „Радвайте се с мен, защото когато умрем, ние ще отидем в чистилицето.“ Събраните хора една ли биха намерили никакви основания да се зарадват. Не мисля, че ще кажа нещо повече за това и ако някой ми зададе някакъв въпрос за това, аз ще се опитам да избягна темата и ще кажа, че това е една дълбока мистерия, която е по-добре да оставим на свещениците от католическата църква. Но ние не сме посрамени заради нашата надежда. Ние вярваме, че християните, които липсват от тялото, присъстват в Господа (2Кор.5:8). Ние търсим град, който има основи, чийто Архитект и Създател е Бог (Евр.11:10). Ние не се срамуваме от надеждата за славата, за безсмъртието и за вечния живот.

Не сме посрамени от обекта на нашата вяра

Нещо повече, ние не сме посрамени от обекта на нашата вяра. Ние не вярваме, че небето е съставено от непристойни и плътски удоволствия. Не вярваме в рай с чувствените удоволствия на Исляма, в противен случай с пълно основание щяхме да бъдем посрамени заради вярата си. Каквото и представи да имаме, според нас небето е чисто, свято, духовно и изискано щастие. Фалшивият пророк не би счел, че това е достатъчна стръв за неговите последователи. Но нашата вяра е в това: че нашият Господ ще дойде втори път с всичките Си свети ангели и „тогава праведните ще блестят като слънцето в царството на своя Отец“ (Мат.13:43). Ние вярваме, че ако умрем преди това второ идване на Господа, ние ще спим в Исус и ще бъдем благословени с Него. „Днес ще бъдеш с Мен в рай“ (Лука 23:43) не се отнася само за крадеца, а и за всички нас, които предадохме духът си на разпънатият на кръста Спасител. При Неговото идване ние очакваме славно възкресение. Когато Той се спусне с вик от небето, с глас на архангелът и звукът на Божията тръба, тогава нашите духове ще бъдат възстановени в нашите тела и ние ще живеем с Христос като напълно обновени личности. Ние вярваме и сме сигурни, че от този ден нататък ще бъдем винаги в Него. Той ще ни дари с правото да имаме дял в Неговия трон, в неговата корона, и в Неговото небе – завинаги! Колкото повече говорим за това обещано щастие, толкова повече усещаме, че не е възможно да бъдем посрамени в надеждата на славата.

Върховната награда на вярата, върховната награда на праведния живот е толкова голяма, че се радваме в перспективата за нея. Нашата славна надежда включва чистота и съвършенство: свобода от всички грехове и притежание на всяко достойнство. Нашата надежда е, че ние ще приличаме на съвършеният Господ и че ние ще бъдем с Исус, където Той е, за да можем да виждаме Неговата слава. Нашата надежда е изпълнена в обещанието: „Понеже Аз живея и вие ще живеете“ (Йоан 14:19). Ние не просто ще съществуваме, а ще живеем, което и друго и по-висше състояние. Животът ни ще бъде животът на Бога в нашите духове завинаги. Ние не се посрамуваме заради тази надежда, а се стремим към нея, да са я достигнем.

Нашата надежда е в тържествените обещания на Бога, които Той ни е дал чрез Своите пророци и апостоли, и те са били потвърдени от личността и делата на Неговият скъп Син. Тъй като Исус Христос умря и възкръсна от смъртта, ние, които сме едно с Него чрез вяра, сме сигурни, че ще възкръснем отново от смъртта и ще живеем в Него. Фактът, че Христос беше възкресен, е нашата гаранция, че и ние ще бъдем възкресени, а неговото влизане в славата е клетвата за нашето прославяне, защото ние бяхме направени едно с Него чрез целта и милостта на Бога.

Всички ние съгрешихме с Адам, защото цялото човечество е родено в него. По същият начин, ние ще възкръснем и ще царуваме в Исус, защото сега ние сме в Него. Бог не е Бог на мъртвите, а е Бог на живите; Той е Богът на Авраам, Исаак и Яков, и следователно тези хора все още са живи. Ние вярваме, че същото нещо се отнася за всички хора, които са умрели във вярата и те не са преставали да бъдат, а все още са живи в Него. Нашата надежда не се основава на разума, който може вероятно, по някакъв неясен начин, да докаже безсмъртието на духа и бъдещата награда на праведните. Вместо това, нашата надежда е основана върху Божието Слово, което твърди истината за вечния живот ясно и разбираемо и не оставя място за съмнение. Ако Библията е лъжа, ние трябва да се откажем от нашата надежда; обаче, тъй като ние не *„следвахме хитро измислени басни“* (2Пет.1:16), а получихме свидетелството на верни свидетели за възкресението и възнесението на нашия Господ, ние вярваме на Библията и не сме посрамени в нашата надежда. Това, което Бог е обещал е сигурно и онова, което Бог е изпълнил напълно потвърждава това. Следователно, ние нямаме никакъв страх.

Някой може да ни каже подигравателно: „И така, вие очаквате да бъдете в слава, нали?“ Нашият отговор е: „Да, ние вярваме в това и не се срамуваме да приемем лекото обвинение, което носите, защото нашата увереност е добре основана.“ Очакването ни не се основава на някакво гордо твърдение за лични заслуги, а върху обещанията на верния Бог. Нека да си припомним някои от тези обещания. Той е казал: *„Който вярва в Мен, има вечен живот“* (Йоан 6:47). Ние наистина вярваме в Него и поради това знаем, че имаме вечен живот. Той е обявил в Словото Си, че *„които оправда, тях и прослави“* (Рим. 8:30). Ние сме оправдани чрез вяра; следователно ние ще бъдем прославени. Надеждата ни не се основава на някакво усещане, а върху фактът, че Бог е обещал вечен живот на тези, които вярват в Неговия Син, Исус Христос. Ние сме чували нашия Господ да се моли така: *„Отче, желая където съм аз, да бъдат с Мен и тези, които си Ми дал, за да гледат Моята слава“* (Йоан 17:24). Ние вярваме, че Отец ни е дал Синът, защото на нас ни е било позволено да поставим вярата си в Него, а вярата е сигурен белег и символ на небесен избор. Поради това, тъй като принадлежим на Христос, ние очакваме да бъдем в Него там, където Той е.

Ние четем в Библията *„За да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“* (Йоан 3:16), и поради това се държим за това обещание и знаем, че имаме вечен живот. Това изглежда, че е много логичен аргумент. Освен ако това не е грешка или ако Бог не е казал, че вярващият ще живее вечно, ние не сме жертва на някаква самоизмама в очакването на вечния живот. Но Божието Слово е най-сигурното нещо, което съществува и ние не сме посрамени, че се държим за всяко твърдение, което логично произлиза от него. Ние се осмеляваме да вярваме, че Бог ще изпълни обещанието си към нас и към всички други вярващи хора.

Не сме посрамени относно увереността на нашата надеждата

Освен това, любими мои, ние не сме посрамени от абсолютната увереност, че нашата надежда ще бъде осъществена. Ние вярваме, че ако наистина сме оправдани чрез вяра и имаме мир в Бога, ние имаме надежда на слава, която няма да ни подведе накрая или по пътя към края. Ние не очакваме да бъдем изоставени или да бъдем оставени да отпаднем от милостта *„защото сам Бог е казал: „Никак няма да те изоставя и никак няма да те забравя“* (Евр.13:5). Ние не очакваме да бъдем оставени сами на себе си, което означава, че това ще бъде нашата сигурна гибел, а очакваме, че Този, който е започнал добра работа в нас, ще я усъвършенства до Денят на Христос. Ние сме уверени, че Този, който е създал тази надежда в нас, ще докаже правотата на тази надежда чрез изпълнението ѝ в определеното време. Той ще ни пази през дългия живот, ако ще живеем дълго време; Той ще поддържа жива надеждата в нас, когато настъпи времето да умрем; и Той ще помни даже нашата прах и пепел, когато те бъдат скрити в гроба. *„Кой ще ни отдели...от Божията любов, която е в Христос Исус, нашият Господ“* (Рим.8:35, 39)? Писано е: *„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“* (Марк 16:16). И това е начинът по който това ще стане. Вярващият няма да *„погине в пътя“* (Пс.2:12), или по време на пътя. Бог не е ли казал: *„ще вложва в сърцата им страх от Мен, за да не отстъпят от Мен“* (Йер.32:40)? Той няма да позволи на децата Си да се спънат и да паднат. Той казва: *„Аз им давам (на моите овце) вечен живот; и те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката Ми“* (Йоан 10:28). Ние никога няма да бъдем измамени в доверието си в Исус. Никой няма да е в състояние да каже: *„Аз вярвах, че Исус Христос ще ме пази, но Той не ме опази. Надявах се Исус да запази духовния ми живот, но той не ме опази.“* Никога! Ние няма да бъдем посрамени в надеждата си.

Основанието за тази увереност

Запознах ви с увереността, която прави вярващите – особено онези, които са изпитани и опитни вярващи – пълни с надеждата, която „не посрамва.“ Втората ми цел е да се концентрирам в причината за тази увереност. Защо вярващите, които притежават добра надежда, се радват в нея?

Любовта на Бога

Една от главните опори на тази надежда е Божията любов. Аз очаквам един ден да седя сред ангелите и да гледам лицето на моят Най-обичан. Не очаквам това поради нещо в мен или поради нещо, което може някога да съм направил, а просто поради безкрайната любов на Бога. Аз не вярвам на моята любов към Бога, а само на Божията любов към мен. Аз вярвам в Него, защото Той ни обича. Ние сме сигурни, че Той ще осъществи надеждата ни, защото Той ни обича твърде много и не може да ни измами.

Всички наши надежди започват от Божията любов и от тази любов зависят всичките ни надежди. Ако я нямаше любовта на Отца, никога нямаше да има завет на милостта. Ако я нямаше Неговата безкрайна любов, нямаше да бъде предоставена никаква изкупителна жертва. Ако я нямаше Неговата действена любов, никакъв Свят Дух нямаше да ни дава живот и да ни обновява. Ако я нямаше Неговата непроменима любов, всичко, което е добро в нас, щеше скоро да изчезне. Ако я нямаше всевишната любов, непроменимата любов и неограничената любов, ние никога нямаше да имаме надеждата да видим лицето на Царя в Неговата красота в мястото, която е много далече оттук. Той ни обича и поради това ни води, храни ни и ни утвърждава завинаги. Не изповядва ли това сърцето ви? Ако можеше тази любов да бъде спряна за един миг, ако можеше тя да престане да ви поддържа за момент, къде щяхте да бъдете вие? Божията любов е главната причина за нашата надежда в Него.

Виж, скъпи вярващ християнино, че истинската причина за нашата увереност е, защото „*Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения ни Свят Дух*“ (Рим.5:5). Светият Дух е в сърцето на всеки вярващ и Той е зает в много дела на милостта. Сред другите неща, Той излива Божията любов в сърцата, в които Той пребивава. Нека да ти дам една илюстрация за това. Да предположим, че богато украсено шишенце, пълна със скъп парфюм, е поставено в една стая. Скритият парфюм е поставен вътре в шишенцето. Това е изискан парфюм, но никой все още не е помирисал неговото ухание. Божията любов влиза в сърцето на вярващият като това рядко срещано ухание; докато не го излезете навън, то не носи радост на никого. Светият Дух взема това шишенце, отваря го и сладкият аромат на небесната любов се разнася наоколо и изпълва изцяло вярващият. Тази любов прониква, просмуква се, влиза и обхваща цялото му същество. Когато се излее парфюм от рози, възхитителният аромат се разнася в цялата стая. По същият начин, когато силно вярващият отразява Божията любов и Светия Дух подпомага неговите размишления, любовта изпълва целият му ум, памет, въображение и емоции. Тя е увлекателен субект и не може да бъде затворена след това в който и да е човек, така както не можете да затворите някакъв аромат в някакво тясно пространство.

Нещо повече, тъй като парфюмът носи аромата на Божията любов, когато бъде излят в силата на Светия Дух, това добавя необикновена сладост към нашите емоции. Всички дрехи на Господа на любовта миришат на смирна, алое и касия (Пс.45:8). Кой сладък аромат може да бъде сравнен с аромата на Божията любов? Това, че вечният и безкраен Бог наистина обича човечеството и го обича до такава степен, до каквато го обича Той, е истина, която е както изненадваща, така и радостна. Това е коренът, от който изниква лилията на свършената радост. Това е дворецът от слонова кост, в който всеки обитател е радостен. Можете да размишлявате над тази любов, докато тя ви победи и ви отнесе надалече, и докато душата ви, преди още да сте разбрали това, заприлича на „*колесниците на Аминадиб*“ (П.П. 6:12 – мой превод).

Парфюмът не само се разпространява във въздуха и наслаждава всички хора, които са в стаята, но и остава там. Можете да изнесете шишенцето с парфюма от стаята, но сладкият аромат остава в продължение на дълги часове в стаята, която преди това е била пълна с него. Някои аромати изглежда, че остават завинаги. Може би наскоро сте ходили до вашия скрин и сте забелязали прекрасният мирис на лавандула, въпреки че от миналата година не сте поставяли там торбичка със свежа лавандула. Ароматът изчезва бавно. Няколко капки чист парфюм ще изпълнят с благоухание голяма площ, което дълго време ще остане, след като шишенцето, от което са били изляни, бъде изнесено от там.

Когато Божията любов влезе в сърцето и бъде излята там чрез Светия Дух, който е голям майстор в изкуството на разпространението на любовта, тя остава завинаги там. Всичко друго може да престане, но любовта остава. За момент може да изглежда, че ние забравяме за Божията любов, когато сме сред бизнеса на света, но веднага щом напрежението бъде премахнато, ние се връщаме при нашата почивка. Сладкият парфюм на божествената любов побеждава вонящият мирис на греха и никога не напуска сърцето, което е познало нейните прекрасни наслади.

Ако мога да сменя аналогията, Божията любов, която е излята в сърцето от Светия Дух прилича на дъждовен облак, тъмен и пълен с преливащи благословии, които се изливат като дъжд от безброй сребърни капки, които наторяват всяко място, върху което падат и правят клюмналите растения да повдигат върховете си и да се радват на изпратеното от небето съживление. Скоро след това нежно изпарение се издига над мястото, където е паднал дъжда, което се издига до небето и формира нови облаци. Божията любов е изливана в сърцата ни по същия начин и тя прониква в нашата природа, докато духът ни пие от нея и нейният нов живот произвежда цветя на радостта и плодове на светостта. По-късно нашата благодарна възхвала се издига като тамянт, който опушвал олтара на Йехова в храма. Любовта е изливана в нас и тя работи в сърцата ни, за да обичаме като отговор на нея.

Приключвайки с тези аналогии ще кажа, че изливането на Божията любов в сърцето чрез Светия Дух означава следното: Бог ни дава висока оценка и усещане за тази обич. Ние чуваме за нея, вярваме в нея и размишляваме за нея. Накрая ние сме побеждавани от величието на любовта. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Ние не можем да измерим такава любов. Ние ставаме повлияни от нея; изпълвани сме с удивление и възхищение. Нейното величие, нейната уникалност, нейната издигнатост, нейната безкрайност – всичко това ни изумява. И това е изляно в сърцата ни!

Тогава ние наистина започваме да считаме Божията любов като наша лична собственост. Ние възкликваме: „Той ме обича, Той пожертва Себе си заради мен.“ Започваме да усещаме, че Божията любов не е само някаква обща любов към човечеството, а е любов конкретно към всеки от нас и от тази истина биваме направи поваляни на земята. Когато вярваме в тази специална обич към нас, ние сме готови да танцуваме от радост. Вярата усеща, че това е истина и тогава ние „*хвалим (Господа) с възклицателни кимвали*“ (Пс.150:5). Съвсем естествено е това да бъде последвано от даването обратно на любовта, което човешкото сърце трябва да усеща. Ние обичаме Бога, защото Той пръв ни е обикнал. Някога се съмнявахме в това; сега не можем да се съмняваме.

Ако ние бъдем запитани три пъти така, както Петър е бил запитан, „Обичаш ли ме?“ (Йоан 21:15), ние ще отговорим смирено, но най-категорично: „Господи, ти всичко знаеш; Ти знаеш, че Те обичам“ (ст.17). Господи, аз не мога да живея без да Те обичам. Бих искал хиляди пъти никога да не бях се родил, отколкото да живея без да Те обичам. Въпреки че не те обичам толкова, колкото трябва и сърцето ми иска да те обича много повече, аз Те обичам с дълбока и истинска любов. Ти знаеш, че аз Те обичам и аз щях да бъда лицемерен към собствената си съвест, ако отречех това.“ Ето това е смисълът да имате Божията любов изляна в сърцето ви чрез Светия дух, който ни бил даден: да я познаваме, да ѝ се наслаждаваме, да я приемаме като своя собствена, да се радваме в нея и да се оставяме под нейното божествено влияние. Нека този сладък парфюм никога да не бъде премахван от дъното на душата ми!

Христос умря за нечестивите

Искам да отбележа специалната сладост, която поразила апостол Павел и той ѝ обърнал специално внимание. Той продължава по-нататък и ни казва кое нещо го е развълнувало най-много: „Когато ние бяхме още немошни, на определеното време Христос умря за нечестивите“ (Рим.5:6). Това е второто нещо, което трябва да бъде разгледано - че Бог ще даде Своя Син да умре заради нечестивите. Фактът, че Бог ще обича тези, които обичат Него, че Бог ще обича Своите обновени хора, които жадуват за святост, наистина е възхитително, но най-побеждаваща от всичко е мисълта, че Бог ни е обичал тогава, когато в нас не е имало нищо добро, което заслужава да бъде обичано. Той ни е обичал още преди създаването на света. Той е видял, че ние ще бъдем грешни и загубени и Неговата любов решила да бъде изпратен Неговия Син да умре заради нас. Исус не е дошъл, защото ние бяхме добри, а защото бяхме зли. Той не пожертва Себе Си заради нашата праведност, а заради нашите грехове. Това, което е мотивирало Бога да действа с любов е било не превъзходството на неговото човешко създание, което е съществувало по онова време или е било предвиждано, че ще съществува в бъдещето, а просто доброто удоволствие на Божията любов. Любовта е била родена от Самия Бог. Тя е била толкова велика в сърцето на Бога, че

Той ни видя съборени в Грехопадението,
но въпреки това ни обикна, въпреки всичко.

Той ни обичаше, когато ние Го мразехме; Той ни обичаше, когато ние Му се противопоставяхме, когато го проклинахме, когато преследвахме хората Му и богохулствахме пътищата Му. Колко чуден е този факт! О, нека Светият Дух да изясни тази истина в сърцата ни и да ни направи да усещаме нейната енергия! Не е възможно аз да изразя силата на Божията любов към вас, още по-малко – да я излея вътре във вас, защото само Светия Дух може да направи това и тогава колко очарован ще бъдете вие, колко смирен и въпреки това колко ще бъдете изпълнен с възхвала към Най-превъзвизаният Бог!

Поради това, апостолът не се задоволил само да ни припомни за огромната Божия любов към нас. Той искал ние да не забравим, че Христос е умрял заради нас. Любими мои, това че Христос ни е обичал на небето, е било велико нещо; че Той е трябвало после да дойде долу на земята и да бъде роден във Витлеем, е било още по-велико нещо. Че е трябвало да живее в подчинение заради нашето добро, е било чудно нещо, но това, че Той е трябвало да умре, това е кулминацията на любовната саможертва, това е връхът на планината на любовта.

Някой изгледи в света ни изумяват един или два пъти, а след това се превръщат в обикновено място. А Кръстът на Христос започва все повече да ни харесва; колкото повече неща научаваме за него, толкова повече това превъзхожда познанието. За вярващият, който е бил спасяван в продължение на 2000 години, жертвоприношението на Голгота сега е даже по-голямо чудо, отколкото е било когато за пръв път е видял тогава. Това, че самият Бог е трябвало да се превъплъти в нашата природа и че в тази природа Той е трябвало да умре със смъртта на престъпник, който е поставен за бъде гледан на стълба за смъртно наказание, с цел да спаси нас, които бяхме Негови врагове, е нещо, на което не би могло да бъде вярвано, ако ни беше казано от някой, който притежава по-малка власт от Божията власт. Това е абсолютно чудо и ако вие му позволите то да ви завладее, докато бъде изливано в сърцето ви чрез Сятия Дух, вие ще почувствате, че това е най-стойностното нещо, което си заслужава да знаете, да вярвате в това или да му се възхищавате. Никой не може да съперничи на нашият интерес към Кръста на Христос. Ние можем да изучаваме много области на познанието, но знанието за разпънатият на кръста Спасител винаги ще остава най-важното от всички науки.

Христос ще ни спаси чрез Собствения Си живот

Апостол Павел продължава в разглежданият текст от Рим.5 и казва, че Господ трябва винаги да ни обича сега, когато ние сме примирени с Бога. Той обяснява това така: Ако Бог ни е обичал, когато ние бяхме Негови врагове, сега Той със сигурност ще ни обича, когато ние сме Негови приятели. Ако Исус умря за нас, когато ние се бунтувахме против Него, сега Той няма да ни откаже нищо, когато Той ни е примирил със Себе си. Ако Той ни е примирил чрез смъртта Си, със сигурност Той може и ще ни спаси чрез неговия живот (Рим.5:10). Ако той е умрял, за да примири със Себе Си враговете, със сигурност Той ще запазва примирените вярващи.

Разбирате ли логиката на цялото доказателство? То е пълно до горе с доводи, с които да укрепваме надеждата си за слава и ни прави да не се чувстваме посрамени от тази надежда. Когато великият Бог ни прави да усещаме изненадващото величие на Неговата любов, ние отхвърляме всички съмнения и страхове. От характерът на Неговата любов ние стигаме до заключението, до което сме стигали в миналото, че не е възможно Той да ни изостави в бъдещето. Възможно ли е Той да умре заради нас и после да ни изостави? Възможно ли е Той да пролее кръвта на сърцето Си заради нашето спасение и после да позволи ние да бъдем загубени? Възможно ли е Исус, който е облечен в кървавочервената роба на Своето собствено изкупително жертвоприношение чрез смъртта, демонстрирано от Самия Него пред нас - нещо, което Той не е бил длъжен да направи за хората – след всичко това да ни каже: „Идете си от Мен, вие, проклетии“ (Мат.25:41)? **НЕВЪЗМОЖНО!** Той никога не се променя! Нашата надежда притежава, заради ключовият камък (*Коментар: В архитектурата ключовият камък на сводестата арка има клиновидна форма и чрез собствената си тежест и форма осигурява здравината на арката, която няма друга опора в средата, за да я поддържа, но въпреки това е здрава и сигурна. Д.Пр.*) на своята арка – непроменимата любов на Исус Христос, който е един и същ вчера, днес и винаги. Светият Дух е излял любовта на Бога в Христос Исус в нашите сърца по такъв начин, че ние се чувстваме напълно сигурни, че нищо не може да ни отдели от нея. А дотогава, докато ние не сме отделени от Божията любов, нашата надежда за слава е сигурна така, както е сигурен трона на Вечността.

Апостол Павел ни напомня, че „получихме сега това примирение“ (Рим.5:11). Ние вече усещаме, че сме едно с Бога. Чрез жертвата на Господ Исус, сега ни сме в мир с Бога. Ние го обичаме; свадата ни с Него е приключила. Ние се наслаждаваме в Него; копнеем да Го прославяме. А това чувство за наслада от примирението е задоволителна гаранция за милостта и славата. Надеждата за слава гори в златната лампа на сърцето, което е примирено с Бога чрез Исус Христос. Тъй като сега сме с свършена хармония с Бога, копнеещи единствено да бъдем и да правим точно това, което Той иска от нас да сме и да правим, ние притежаваме началото на небето вътре в нас, изгревът на свършеният ден. Милостта е слава във формата на неразкъфлята пъпка. Съгласието с Бога е семето на свършената святост и на свършеното щастие. Ако сме подвластни на светостта, ако няма нищо друго за което да се държим, когато знаем, че то е противно на разума на святия Господ, тогава можем да бъдем сигурни, че Той ни е приел и че ние имаме неговия живот в нас и накрая ще влезем в Неговата слава. Този, който е направил враговете Му да се превърнат в Негови сърдечни приятели, няма да позволи резултатите тази милостива работа да бъде премахнати или Неговата свята цел да не бъде достигната. Сегашната ни наслада в Бога е клетва за нашата безкрайна радост в Него.

Следователно, ние няма да бъдем посрамени от нашата надежда.

Светият Дух работи в нас

Още една мисъл за това. Забележете добре, че апостол Павел не само споменава за Божията любов и за факта, че тя е била изляна в сърцата ни, но също споменава за божествената Личност, чрез която е било извършвано това. Изливането на Божията любов в сърцата ни е било осъществено чрез Светия Дух, който ни е бил даден. Тази работа е можело да бъде извършена само от Светия Дух. Някога били ли сте пленявани от Божията любов чрез влиянието на Дявола? Били ли сте някога побеждавани и изпълвани с изключителна радост в Божията любов чрез властта на вашата собствена греховна човешка природа? Сами преценете! Тези, които са усетили любовта на Бога да е била изливана в сърцата им, могат да кажат, без да се съмняват: „Това е пръст Божий; Светият Дух направи това в мен.“ Нищо друго, което е по-нисше от Светия Дух, не може да направи това. Някой може да каже: „Благодаря на Бога, че имах привилегията да чуя едно мощно проповядване!“ Проповядването наистина може да е било мощно, но въпреки това, вие може никога да не сте усетили Божията любов в сърцето си. Проповедниците могат да изливат любовта наоколо чрез проповядването, но не могат да я изляят в сърцата на хората. По-висше влияние, отколкото човешкото ораторство, трябва да се справи с вътрешната природа на човека.

Може би сте били сам в стаята си или сте вървели покрай пътя, когато сладкият аромат на любовта се вмъкна в сърцето ви. О, Божия любов! Удивителната, неизмерима и неразбираема любов на Отца! О, да усещаме тази любов, докато дълбините на сърцата ви са разпалвани от нея и цялата нашата хладна природа бива обхваната от пожара на любовта към великият Любовник на човешките души! Кой друг може да направи това, освен Светия Дух? И как ние стигнахме до това да имаме Светия Дух, освен като безплатен дар от Бога, чийто „дарове и призвание...са неотменими“ (Рим.11:29)? Бог не дарява, а след това да си взема дара обратно; даровете, които сме получили от Него завинаги са наши. Ако на нас ни е бил даден Светия Дух, Той не е ли клетва за Божията любов? Новият завет не го ли описва като капаро или предварително плащане на част от стойността на наследство? Капарото не е ли гаранция за всичко останало? Светият Дух би ли поставил печата си на документ, който накрая ще се окаже, че е фалшив и не може да изпълни предназначението си? Никога! Ако Светият Дух живее във вас, Той е гаранцията за вечна радост. Там, където е давана милостта чрез Неговото божествено живеене, славата задължително ще последва. Когато Светия Дух влезе в човека, Той идва, за го направи Свой дом. Той ще остане в нас дотогава, докато ние бъдем грабнати и издигнати нагоре в по-високите области, за да гледаме вечно лицето на нашия Господ.

Резултатът от нашата уверена надежда

Тази уверена надежда произвежда вътрешна радост. Човекът, който знае, че надеждата му за слава никога няма да го подведе, поради великата Божия любов, която той е вкусил, ще чуе музика през нощта. Планините и хълмовете ще пеят навсякъде, където отива той. Той ще се радва в „надеждата за Божията слава“ (Рим.5:2), особено във времената на страдание. Често пъти той ще се наслаждава на това свое най-трудно разбираемо утешение по време на най-големите си нещастия, защото тогава Божията любов ще бъде разкривана специално в сърцето му от Светия Дух, чието име е „Утешител“ (Йоан 14:16). Тогава вярващият ще счита, че тоягата на наказанието е потопена в милостта, че загубите му са придружени от бащинска любов и че неговите мъки и болки са били отмерени с цел постигана на някаква милостлива цел. В нашето страдание Бог не ни причинява нищо друго, освен това, което ние самите бихме си причинили, ако бяхме толкова мъдри и обичащи, колкото е Бог. Приятелю мой, ти нямаш нужда от злато, за да бъдеш щастлив; ти даже нямаш нужда от здраве, за да бъдеш радостен. Достатъчно е само да поискаш да опознаеш и да усещаш божествената любов, тогава фонтани от наслада ще бъдат излети вътре в теб – ти ще бъдеш отведен при празненствата на щастието.

Вътрешната ни радост носи със себе си милостта на святата смелост, с която съобщаваме на хората нашата надежда. Християните не показват достатъчно често на невярващите радостта на вътрешната си надежда. Ние не обличаме често най-хубавите си дрехи, не говорим достатъчно за радостта да участваш в работата на Господа и не разказваме достатъчно за надницата, която нашият Господ ни плаща в края на деня. Ние сме толкова мълчаливи, все едно че се срамуваме от нашата надежда. Ние даже сме тъжни, въпреки че имаме основание да бъдем най-щастливите хора на Божията земя. Страхувам се, че ние нямаме достатъчно житейски опит от това, че божествената любов е изляна в сърцата ни. Ако парфюмите ни бяха вътре в нас, това щеше да се усети от хората около нас. Когато минавате покрай фабрика за парфюми, вие веднага усещате сладкия аромат. Нека да караме невярващите да усетят парфюма на нашата радостна надежда. Нека специално да казваме за тази надежда на хората, които изглеждат, че ще ни се присмеят, защото от собственият си опит съм се убедил, че някои от тях вероятно страдат.

Един новопопярвал християнин многократно писал на свой невярващ приятел и му разказвал за

голямата промяна, през която преминава и за новата радост, но този приятел оставял настрана писмата с презрение или шега. Но след известно време той се замислил за казаното от християнина и си казал: „Може би има нещо в това. Аз не познавам радостта, за която ми говори моя приятел и сигурно имам нужда от всичката радост, която мога да взема, защото аз съм доста обезсърчен.“ Нека да ви кажа, че всички невярващи не са глупаци, както някои биха искали те да са. Те са наясно с неспокойствието в сърцата си и гладуват за нещо по-добро от тези празни думи, които светът може да им даде. Поради това често се случва, че веднага, когато научат че нещо е добро, те веднага го приемат. Даже ако те не гладуват за Бога, аз не знам по-добър начин, чрез който да накарате някой да копнее за храна, от това - самият вие да ядете. Наблюдателят ще усети, че устата му се напълва със слюнка и внезапно, и той ще поиска да яде.

В притчата за Блудният син, на слугите в домът на бащата било заповядано да донесат най-хубавата дреха и да облекат с нея завърналият се син, да поставят пръстен на ръката му и обувки на краката му. Но бащата не им казал да вземат синът и да го накарат да яде. Бащата казал: „*Нека ядем и се веселим*“ (Лука 15:23). Той знаел, че когато гладният му син види другите да ядат, и самият той ще започне да яде. Когато онези, които принадлежат на Божието семейство ядат и пият в щастливо приятелство и се веселят с Господа на празненството на божествената любов, бедният и гладен брат ще поиска да се присъедини към вас и той ще бъде окуражен да направи това.

Нека да се радваме на истинската святост толкова много, че никога не я посрамваме или се чувстваме засрамени заради нея. Тогава елате вие, които имате надежда за слава, нека всички хора да видят, че вие не се срамувате от нея. Играйте ролята на примамка за другите. Това е, нека сладките мелодии на вашият щастлив живот да ги привличат към Исус! Дано Господ да ви направи да разпространявате любовта, която Той е излял в сърцата ви, дано това, което парфюмира сърцата ви, да парфюмира и домовете ви, бизнеса ви, разговорите ви и целият ви живот! Нека всеки, който ви срещне, да види „*Христос във вас, надеждата на славата*“ (Кол.1:27 – мой превод).

Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
2. Бракът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
3. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
4. Глад за разбиране - Калвин Милър
5. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
6. Давид – Суиндъл
7. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс
8. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
9. Естир – Суиндъл
10. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
11. Здравото семейство – Суиндъл
12. Изненадани от Библията – проф. Райт
13. Илия – Суиндъл
14. Йов - Суиндъл
15. Йосиф – Суиндъл
16. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
17. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо

18. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
19. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
20. Мир с Бога - Били Греам
21. Моисей – Суиндъл
22. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
23. Мъжки разговор – Суиндъл
24. Нещо повече - Катрин Маршал
25. Намиране на мир в житейските бури – Чарлз Спържън
26. Основи на християнството - Джон Стот
27. Обикновено християнство – К. С. Луис
28. Павел – Суиндъл
29. Победа в Христос - Чарлз Трюмул
30. Победата на разума – Родни Старк
31. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
32. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
33. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
34. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
35. Проповеди от Кърк Нийли - 178 бр.
36. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
37. Проповеди от Спържън - 28 бр.
38. Просто християнин - проф. Райт
39. Религиозна класика – христоматия
40. Роден отново – Чарлз Колсън
41. Свободни в Христос - Сесил Хуук
42. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
43. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подбрани мисли
  - Част 1а – Как да живеем
  - Част 1б – Как да живеем
  - Част 1в – Как да живеем
  - Част 2 – За молитвата
  - Част 3 – За човешките отношения
  - Част 4 – За решителността, смелостта, страха и волята
  - Част 5 – Да се подчиняваме на Бога и на родителите си
  - Част 6 – За позитивния подход, радостта, щастието и смеха
  - Част 7 – За приятелството
  - Част 8а – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
  - Част 8б – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост

- Част 9 – Да не съдим другите, да не обвиняваме, да не отмъщаваме
- Част 10 - Справедливост и несправедливост, добро и зло
- Част 11 - За Светия Дух и духовността
- Част 12 - За греха, изкушението и бдителността
- Част 13 - Смирение, кротост, покорството, слава, гняв, гордост, високомерие и самолюбие
- Част 14 - Как да говорим и как да мълчим
- Част 15 - За любовта и омразата
- Част 16 - За разкаянието и опрощението
- Част 17 - Отмъщение, състрадание и толерантност
- Част 18 - Търпение, издръжливост и отчаяние, упоритост и нерешителност
- Част 19 - Престъпление, наказание и дисциплиниране
- Част 20 - Страст, чувства и емоции, страх, ужас и смелост
- Част 21 - Завист, ревност, богатство и успех
- Част 22 - Глупост, суета, лицемерие и самохвалство
- Част 23 а - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 б - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 в - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 24 - Достойнство, почтеност, честност и непротиворечивост
- Част 25 а - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 б - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 в - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 26 - Задоволство от живота, щедрост и даряване
- Част 27 - Благодарност, благородство и хваление на Бога
- Част 28 - Трудолубие, усърдие, старание и мързел
- Част 29 - Свобода, робство, самодисциплина, дълг и отговорност
- Част 30 – Самосъжаление
- Част 31 а - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 б - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 в - Истина, лъжа и заблуда
- Част 32 - Оплакване, огорчение и недоволство
- Част 33 - Душевен мир, християнска любов и милосърдие
- Част 34 - Отношение на християнина към другите религии и към атеизма
- Част 35 а - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 б - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 в - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 36 - Стремез към Бога, към духовната зрелост и към светостта
- Част 37 - Демони и дяволи
- Част 38 - Факти и данни за Исус, за човешкото тяло, за света, за вселената и живота и изказвания на велики хора
- Част 39 - Изпитанието, страданието и чакането
- Част 40 - Как Бог пречупва упорството на човека
- Част 41 - За евангелизацията

- Част 42 - Деца, родители и семейство
- Част 43 - Смисълът на живота, на смъртта, на ада и на целомъдрието
- Част 44 - За Библията и църквата
- Част 45 - За кръстът на Христос, за нашият кръст и за служението ни на Бога
- Част 46 - Минало, настояще и бъдеще
- Част 47 - За действието, за мисленето, за активността и пасивността
- Част 48 - Бог променя хората
- Част 49 - Самота и самоубийство
- Част 50 - Сърце и ум, вяра и наука
- Част 51 - Красота, съвършенство и мечти
- Част 52 - За кръщаването и спасението
- Част 53 - За ученичеството и последователите
- Част 54 - Традиции, религия и морал
- Част 55 - Бог лекува
- Част 56 - За лидерството
- Част 57 - Божият план за моя живот
- Част 58 - Да се страхуваме само от Бога и от нищо друго
- Част 59 - Някои Библейски пророчества, които са се сбъднали
- Част 60 - Хумор, мисли и интересни истории
44. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
45. Тайната на щастието – Били Греам
46. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
47. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
48. Цар Давид - Дейвид Пиърс
49. Целенасочената църква - Рик Уорън
50. Целенасочен живот – Рик Уорън